

СЮЗЪН КАЙЛ

«светловни автори»

БОГАТА
НАСЛЕДНИЦА

СЛОВО

СЮЗЪН КАЙЛ

БОГАТА НАСЛЕДНИЦА

Превод: Елена Атанасова

chitanka.info

Динамичен сблъсък на две пламенни и амбициозни натури, страст и опиянение, каквите всеки мечтае да преживее поне веднъж в живота си: любов, романтика и нежност — това е Сюзън Кайл.

ГЛАВА ПЪРВА

Пъстроцветната шумна тълпа около пристанище Принс Джордж бе като гълтка освежителен въздух за Аманда Тод след тъжната атмосфера в дома ѝ в Сан Антонио, Тексас. Тя беше очарована от melodичния акцент на британската реч, примесена с думи от местния говор, в бутиците от европейска класа. Досега винаги бе имала достатъчно време и пари, за да задоволява всичките си прищевки. След погребението на баща ѝ преди три дни обаче финансовото ѝ състояние бе катастрофално. Младата американка работеше в седмичен вестник с малка печатница към него, принадлежащ на семейството ѝ от почти цял век, но според завещанието на покойния не можеше да го наследи, преди да навърши двадесет и пет години — тоест, след цели две години, освен ако не се омъжеше преди това. Възгледите на Харисън Тод за ролята на жените в бизнеса бяха доста консервативни. Дори двамата се бяха изправили един срещу друг, когато тя неотклонно и методично осъществи своята мечта да продължи образоването си в колеж и да учи счетоводство. Но Джош я бе подготвил за тази схватка.

Джошуа Кейб Лоусън, последният съдружник на баща ѝ, винаги я бе подкрепял, докато Харисън бе жив, и дори сега продължаваше да се грижи за нея. Беше уредил полета ѝ до Насау на Бахамските острови със собствения си самолет, за да прекара една седмица на острова му Опал Кей и да възстанови душевното си равновесие.

Изморена и изтощена, Аманда не се противопостави. Още повече че Джош бе изпълнител на завещанието на Харисън Тод, което означаваше, че финансовото ѝ бъдеще временно бе в негови ръце. Това неминуемо щеше да доведе до много противоречия между тях, защото Джош едва ли бе с по-малко силен характер от нея самата. Въпреки че той винаги се бе застъпвал за нея, напоследък двамата бяха станали открити противници.

Компанията „Лоусън“ в Сан Антонио, Тексас бе компютърен конгломерат, произвеждащ както персонални компютри, така и големи

компютърни системи. Международният й успех предопределяше многобройните пътувания на Джош като неин президент. Брат му, Брад, бе вицепрезидент, отговарящ за маркетинга, и притежаваше неустоим чар и доста голям авторитет, какъвто общо взето понякога липсваше на Джош.

Брад и Аманда се познаваха от деца. Въпреки че бяха ходили в различни прогимназии, завършиха една и съща частна гимназия в Сан Антонио, после Джош бе изпратен във Военната академия, където бе научен на строга дисциплина, позволила му да поеме в свои ръце компанията на баща си едва на двадесет и четири години. Още през първата година бе успял да увеличи печалбата й с петнадесет процента. Директорите от борда, посрещнали го доста резервирано в началото, отдавна си бяха променили мнението за него, въпреки че все още не знаеха как точно да се отнасят към Брад. Аманда винаги се бе чувствала като сестра на Брад, а това чувство още повече се бе задълбочило след смъртта на стария Лоусън преди десет години.

Тя остана доволна, че Брад я посрещна при пристигането й в Опал Кей. Джош естествено бе някъде по работа.

— Джош никога не намалява темпото, нали? — попита Аманда високия красив мъж, докато двамата се разхождаха покрай пристанището на Насау. — Едва ли ще му се наложи да гладува.

Брад се засмя. Обърна лице към топлия морски въздух и притвори очи.

— Факт е, че Джош живее единствено за да печели пари. Е, поне откакто Тери го напусна.

Аманда никога не бе харесвала Тери. Тя всъщност не беше лошо момиче, но на Аманда като че ли й се искаше нещо по-специално за Джош — и въпреки че не беше сигурна точно защо, просто знаеше, че това не бе Тери.

Няколко бели лайнера влизаха в залива на пристанището. Беше се качвала на такъв кораб един-единствен път. И през цялото време бе страдала от морска болест. Сега винаги летеше, когато й се налагаше да пътува.

Спря до една сергия със сламени шапки и се усмихна на срамежливото момиче, което помагаше на баба си.

— Колко струва? — попита тя, като посочи една особено красива конопена шапка с пурпурни цветя, преплетени около широката й

периферия.

— Четири долара — отговори момичето.

Аманда извади петдоларова банкнота от джоба на белите си бермуди и му я подаде.

— Не, не, задръж рестото — добави, когато момичето понечи да й върне един долар.

— Благодаря ви, госпожо — отговори усмихната продавачката.

— Твърде много ги разглеждаваш тези търговци — измърмори Брад. — Имаш цяла стая, пълна с шапки, и въпреки това не се пазариш.

— Знам колко време е необходимо, за да се направи такава шапка или чанта. Единствената грижа на туристите е да пестят пари. Не осъзнават колко е скъпо да се живее тук или колко им е трудно на тези търговци да изкарват прехраната си.

— Сигурно си мислиш, че един милион долара е твърде малко за вила на брега?

— Богатите земевладелци без съмнение са прогонили народа на Бахамите от собствената му земя — отвърна тя уклончиво.

Брад спря и я изгледа през слънчевите си очила. Висока и стройна, с дълга до кръста черна коса и зеленикави очи, тя не беше точно класическа красавица, но се обличаше така, че умело подчертаваше привлекателността си. Имаше добро сърце и обичаше хората. Ако баща ѝ не бе толкова строг, сигурно отдавна щеше да бъде омъжена на двадесет и три години с пълна къща деца.

— Всички съжаляваме за баща ти — каза тъжно Брад. — Лошо е, че си единственото му дете.

Тя само леко присви рамене.

— Рядко се прибираще вкъщи, преди да се разболее. Дори тогава предпочиташе компанията на медицинската си сестра пред моята. Виждахме се само когато спорехме какъв избор да направя за бъдещето си.

— И аз така си спомням — засмя се Брад. — Харисън искаше да те изпрати на презоceanско пътешествие е нов бизнес партньор, а ти замина да учиш счетоводство в колеж.

Аманда изведнъж почувства хлад.

— Това бе първата схватка, която спечелих, но все още раните ми не са заздравели. Знаех обаче, че ако не застана тогава срещу него,

никога няма да го направя. Като че ли бях най-подходящата кандидатка да стана петата съпруга на Дел Бартлет. Потръпвам само, като си помисля.

— Аз също, макар да не съм жена! — прекъсна я Брад.

Тя се засмя. Лицето ѝ отново придоби дяволитото, лъчезарно изражение, което Брад си спомняше от младежките ѝ години. Аманда и баща ѝ никога не бяха твърде близки, дори след като майка ѝ почина и остави на Харисън доста голямо наследство. Въпреки деспотизма му дъщерята бе успяла да запази малко от палавата си природа. Но беше пропуснала твърде много развлечения. Харисън Тод бе пазил дъщеря си като скъпоценен камък.

— Изглеждаш като малка лудетина, щом се засмееш, Аманда — отбеляза сухо Брад. — Спомняш ли си онази злобна сиамска котка?

— Как бих могла да я забравя! — засмя се тя. — Когато събори Джош върху кактуса!

— А ти прекара половин час с фенерче и пинсети, за да извадиш всички бодли от него. — Той се усмихна. — Джош мразеше да го докосват. Никой не се осмеляваше да се доближи до него толкова много през онези дни. Това военно обучение го бе направило пагубно сдържан. Но тебе те допусна до себе си, а после му стана и любимка. А сега си мисли, че те притежава.

— Не и мен, момченце — противопостави се весело тя. — Баща ми достатъчно ме бе изнекил, докато беше жив. Освен това той ми е приятел, като теб. Това е всичко.

Аманда махна към един файтон, теглен от кон с пъстроцветна сламена шапка.

— Разходи ни по Бей стрийт! — каза тя, като размахваše десетдоларова банкнота.

— Разбира се! — отговори файтонджията и показва ослепително белите си зъби. — Качвайте се!

Двамата с Брад се настаниха удобно на седалката, като леко се наклониха при потеглянето на коня. Минаха покрай смайваща архитектура от осемнадесети век, примесена с високи модерни сгради на банки и хотели.

— Как е работата?

— Убийство! — възклика тя. — „Газет“ бе част от наследството на майка ми, както знаеш, но татко го ипотекира, за да вземе заем и да

купи акции. И се провали. Имаше ужасен нюх към бизнеса. Джош твърди, че има застрахователна полица, която ще ми го върне, но не преди да навърша двадесет и пет години или да се омъжа. Засега нямам право на глас в управителния съвет.

Направи гримаса, като си припомни колко лошо се ръководеше вестника в момента. Искаше да предупреди Джош, но той винаги бе толкова зает, че не успя да говори с него дори и по телефона. Освен че се нуждаеше от почивка, тя не се противопостави на това пътуване и защото се надяваше, че поне тук ще има възможност да накара Джош да проумее, че при сегашното състояние на нещата щеше да загуби цялото си наследство, ако той не ѝ дадеше известен контрол над вестника.

— Баща ти трябва да послуша Джош за тези акции — отбеляза Брад. — Брат ми го предупреди да не инвестира в авиолинията.

— Знам. Колкото и да уважаваше Джош като свой съдружник, татко не го послуша този път. — Тя се загледа към жасминовите храсти и с истинска наслада вдъхна аромата им. — Всъщност нямаше какво толкова да загуби. Джош спаси добrite инвестиции, но татко дължеше всяко пени, с което разполагаше. Живееше до последния предел на кредита си.

— А сега ти негодуваш, че си изпаднала в критично положение.

— Разбира се — отговори Аманда. — Но нищо няма да се промени, ако се отdam на мрачни настроения. Имам си много хубава малка къща в Сан Антонио и сигурността, че работя. Поне — добави с печална усмивка — докато „Газет“ се държи. Напоследък положението там съвсем не е розово.

Брад я изслуша без коментар.

— Бих могла да променя толкова много неща в печатницата, ако имам свобода на действие — изрече като че ли на себе си тя. — В нея се крие такъв потенциал.

— Джош смята, че не е рентабилна — каза Брад. — Възнамерява да я закрие и да задържи само вестника.

— Но той греши! — прекъсна го пламенно Аманда. — Брад, тя просто не се ръководи правилно! Тя е...

Той вдигна ръка.

— Спри! Тук сме, за да се любуваме на гледката и да се потопим в леност и безделие. — Той притвори очи и вдиша дълбоко. — Само помириши морския въздух! Дава сили, нали? И купища пари не биха могли да купят чистия въздух и плодородната земя.

— Не бих могла да споря за това — съгласи се тя.

— Това е животът — промълви бавно Брад. — Пяськ, слънце и близък приятел. Да върви по дяволите бизнесът!

— Внимавай да не те чуе брат ти, или ще останеш на улицата.

— Двамата с Джош сме единствените останали Лоусън. Не би могъл да ме уволни дори и да искаше. Аз съм гений в маркетинга.

— И толкова скромен! — отбеляза тя закачливо. — А аз съм само едно работещо момиче, а не гений като теб.

Той се опита да дръпне шапката ѝ, но тя се наведе надолу, смеейки се. Файтонът бавно продължи по живописната улица.

Тед Болмин ги посрещна с моторницата до кея късно следобед. Ако Джош Лоусън имаше доверен човек, то това беше Тед. Незаменим като момче за всичко, бодигард и организатор, високият смуглът тексасец официално беше управител на Опал Кей, един от седемстотинте Бахамски острови.

— Тед, някой ден ще те изпратят на смърт — отбеляза Брад, докато помагаше на Аманда да се настани.

— И аз това казвам на Джош — съгласи се любезно Тед. Отвърза въжето от пристана и запали мотора. — Дръжте се. Настроен съм безразсъдно.

— Повдига ми се — заплаши Аманда.

Тед я изгледа предизвикателно.

— Винаги ще си остане лоша мореплавателка — подметна към Брад.

— Затова и отидохме в Насау. Можеш да забравиш, че си на остров сред препълнените улици.

— Беше чудесно — съгласи се тя. — Благодаря, Брад.

— Удоволствието е изцяло мое. Не съм ли бил винаги внимателен с теб?

Очите ѝ му се усмихваха.

— Да. Както обикновено.

— Джош се върна — каза Тед, докато излизаха от залива.

Сърцето на Аманда затуптя по-бързо. Джош бе толкова жизнен, толкова чаровен, че само присъствието му караше кръвта ѝ да кипи. Бе в състояние да я вбеси с няколко груби думи и две минути по-късно да я разсмее.

Джош бе по-големият брат и за двама им, за Брад и за нея. Но за всички останали бе „господин Лоусън“ — човекът, който развлечаше министри и дипломати на яхтата си, в огромната си градска къща в Сан Антонио и в Опал Кей. Имаше нюх за големите пари на Уол стрийт, милионер, много по-богат от повечето подобни нему, защото поемаше рискове, които разумните хора отбягваха. Понякога преминаваше границите на етиката, но Аманда бе единствената, която се осмеляваше да изкаже неодобрението си на глас. Докато Харисън Тод бе предпазвал дъщеря си от много сътресения, той я бе настърчавал да се бори за убежденията си с нокти и зъби. Сега, фигуративно казано, Джош береше плодовете на възпитанието ѝ.

— В какво настроение е? — попита Брад.

— Доведе пълна къща с гости със себе си.

— Предпазва се — въздъхна Брад към Аманда.

— Добра мисъл — съгласи се тя. — Радвам се, че съзнава колко съм опасна...

— Не говорех за теб! — засмя се младият мъж, защото знаеше, че Джош никога не бягаше от схватка с никого.

— Надявам се, че вие двамата не сте направили нещо, което да го разгневи — намеси се Тед. — Слезе от самолета, бълвайки огън и жупел. Този арабин, на когото се опитва да продаде новите си компютри, наистина е много труден за преговори. Не бих споменал нищо неприятно пред Джош, ако бях на ваше място.

Аманда се замисли за печатницата. Брад за последния си комарджийски дълг. Тя погледна към елегантния мъж до себе си и се намръщи, като забеляза виновното изражение на лицето му.

— Брад... не си бил пак в онова казино, нали? — попита го подозрително.

— Не — отвърна бързо той, без да посмее да я погледне в очите.

Аманда не му повярва. Не можеше да лъже убедително, а обичаше да залага. Беше го виждала, обзет от комарджийска треска, така погълнат от играта, готов да заложи всичко, което притежаваше.

От месеци Джош се опитваше да го подложи на лечение, но Брад отказваше да признае, че има проблем, въпреки че губеше хиляди само при завъртането на рулетката или при обръщането на една карта.

Тя се загледа към брега, където сивият линкълн на Джош бе паркиран заедно с още три други луксозни коли. Две моторници бяха завързани за дългия кей, водещ към бялата каменна къща. Дузини цъфнали жасминови храсти и хибискуси растяха около сградата. Опал Кей имаше сателитна кабелна телевизия, международна мрежа от телефонни и факс линии, компютърна система със свое собствено захранване и цяла стая за провизии, която винаги бе заредена. Дори Аманда, която бе родена в охолство, не си спомняше нещо друго, които би могло да се сравни с островното имение на Джош.

— Не е ли красиво? — попита унесено.

— Не е ли скъпо? — подразни я Брад.

Тя го погледна през рамо, отметна развязваната си от вятъра коса и се усмихна.

— Циник.

— Може би съм такъв — сви рамене той. — Джош ме е обучавал. — Придвижи се към носа на моторницата и подвикна: — Приближи я до кея, Тед, аз ще я завържа!

Аманда се почувства неудобно заради късите си бели бермуди, обикновената сива тениска и леките сандали. Брад поне бе с дълъг бял панталон и копринена риза, но и двамата не бяха подходящо облечени, за да се присъединят веднага към гостите на Джош. Тя зърна за миг русокосата глава на домакина сред достопочтени мъже в скъпи костюми и дами в елегантни бутикови рокли, и бързо изтича нагоре по стъпалата. Всеки привилегирован да бъде поканен в имението автоматично се включваше във всички партита и дори бизнес срещи.

— Забеляза ли съпругите на арабина? — прошепна Брад, докато двамата се качваха по стъпалата.

— Колко са? — заинтересува се тя.

— Две. Не се обличай твърде секси — предупреди я той с многозначителна усмивка. — Може да станеш номер три.

— Няма да му се удаде тази възможност — отговори тя дяволито. — Възнамерявам да стана известна бизнес дама, а не никому

ненужна съпруга.

Брад избухна в смях, но Аманда вече беше влязла в стаята си.

ГЛАВА ВТОРА

Аманда почувства симптомите на засилващо се главоболие, породено от шумния прием и смесицата различни парфюми. Беше слязла при гостите много преди Брад да се появи с разтревожен вид и да отиде право към бара.

Облечена в сребриста, плътно прилепната по тялото ѝ тясна рокля с блестящи презрамки, тя припаде на лицето си най-ослепителната си усмивка пред любопитните погледи на светския елит, поканен от Джош. Повечето от тях бяха изпълнителни директори в компанията му и банкери. Но имаше и двама араби — предприемачи, които Джош се надяваше да убеди да внасят и разпространяват последните му модификации компютри в Саудитска Арабия. Арабите не бяха отстъпили дори пред неустоимия чар на Брад, затова Джош ги бе довел заедно с банкерите и двама от изпълнителните си директори в Опал Кей на парти със студен бюфет. Така щеше да има по-благоприятна възможност да осъществи сделката. Но този път от гостоприемството му като че ли не се получаваше необходимият ефект. Аманда едва ли бе виждала нещо по-студено от черните очи на арабите.

Джош ѝ кимна леко, когато слезе долу, но вниманието му изцяло бе погълнато от двете жертви. Тя се почувства леко засегната, от което главоболието ѝ се усили още повече. Винаги бе гледала с прекалено уважение на Джош и затова най-слабата проява на пренебрежение от негова страна можеше да я нарани много повече от всеки друг. Но с течение на годините беше успяvalа да не му даде повод да го разбере.

Младата жена наблюдаваше гостите му, които разглеждаха къщата с алчни очи. Огромната бяла каменна вила, разположена сред акациева горичка на фона на лазурния морски пейзаж, беше наистина забележителна, неоспоримо доказателство за охолство, лукс и изискан стил. Компанията „Лоусън“ имаше филиали във всеки от по-големите градове в Щатите и бавно се придвижваше към Европа и Близкия изток. Тази година Джош беше прибавил и мрежа за програмни

продукти към своите оферти. Организацията му беше изключително печеливша, включена дори в справочника на Стоковата борса в Ню Йорк, и въпреки че трябваше да се отчита пред акционерите и пред упорития борд на директорите, на практика той я ръководеше сам с изпълнителните директори на всеки филиал, които отговаряха лично пред него.

Водеше бизнеса си с надменното поведение и хладната пресметливост на военен командир. Подчинените му изпитваха страхопочитание пред него, Аманда също. Понякога.

В началото на съдружието между Джош и баща ѝ Харисън бе по-предприемчивият и осъществяваше контактите. Но през последните няколко години Джош бе поел почти пълен контрол над сделките им. Мисълта да бъде надминат от по-млад човек бе вбесила Харисън и той се опита да се отдели от компанията „Лоусън“.

Резултатът бе катастрофален и така Аманда наследи едва четиридесет и девет процента от вестника, пълна собственост на семейството на майка ѝ цели сто години. Преди Аманда да се роди и преди майка ѝ да почине при раждането ѝ, тя бе прехвърлила своята част от наследството на бебето на съпруга си, докато нероденото дете не навърши двадесет и пет години. За съжаление обаче сега Джошуа го притежаваше. Аманда съзнаваше, че щеше да ѝ коства много усилия да го убеди да ѝ прехвърли контролния пакет.

Знаеше също, че Джош обикновено не се бореше честно, но едва ли щеше да постъпи така с нея заради дълготрайното им приятелство. Нямаше надежда да получи контрола върху вестника, докато баща ѝ бе жив. Но сега Джош трябваше да погледне различно на нещата. „Газет“ беше единственият светъл лъч в живота ѝ. Вече не можеше да притежава фамилната им къща, защото баща ѝ я бе ипотекирал и застраховката, спасила вестника, не беше достатъчна, за да спаси и нея. Наложи се да се премести в по-малко жилище.

Джош едва ли би допуснал тя да загуби контрола върху вестника. Отчаяно се нуждаеше да запази това скъпоценно семейно наследство.

Младата жена отметна назад дългата си черна коса, диплеща се свободно по голите ѝ рамене. Въпреки че на двадесет и три все още бе непорочна, понякога я обземаше силно чувствено вълнение — и то най-вече, когато Джош бе наблизо.

Като въртеше кристалната чаша в изящните си пръсти, тя излезе в обширното фоайе. Прикрита в малка ниша зад една декоративна палма, продължи да наблюдава приема на Джош в грандиозния хол.

Нечии стъпки близо до нея я изведоха от унеса ѝ.

— Господин Лоусън ме помоли да те попитам дали се нуждаеш от нещо — заговори с усмивка Тед Болмин.

— Не, благодаря — засмя се тя в отговор. — Свикнала съм. Прекарвах доста време седнала във фоайето пред кабинета на директора в училище.

— Не, не и ти! — възклика недоверчиво той.

— Не преставах да говоря в час. Или поне така казваха.

В този момент през рамото му видя, че Брад се опитваше да очарова една млада арабка.

— Тед, знаеш ли какво е наказанието в мюсюлманските страни за прельствяване на девойки и чужди жени?

Тед се изкашля.

— Ами...

— Мисля, че режат някои части на тялото — продължи тя. — Не е лошо да привикаш Брад встризи и да освежиш паметта му.

— Ще се постараю, но знаеш, че жените се лепят за него — измърмори той.

Аманда се засмя.

— Той е красив, и внимателен, и богат. Защо да не го харесват?

Тед тактично премълча, че през последните години Брад бе преживял два отвратителни съдебни процеса за бащинство.

— Ще му напомня — обеща той. — Да се надяваме, че това парти няма да продължи твърде дълго. Доста е отговорно да си богат. Не е нужно да ти обяснявам колко хора зависят от благополучието на компанията.

— Не — съгласи се тя. — Самата аз съм само гостенка, не забравяй. Не очаквам никакво специално внимание.

— Както и да е, все пак току-що е починал баща ти.

— Тед, бях загубила баща си много преди да умре — отвърна му тъжно. — Дори не съм сигурна, че някога въобще съм го имала. Но знам, че ако не беше Джош, животът ми щеше да е непоносим. Когато татко не отстъпваше пред желанията ми, Джош бе единственият ми съюзник.

— Той те цени много — призна Тед и кимна през рамо. — Те няма да останат тук много дълго. Тогава ще имаме цял ден спокойствие и тишина. Е, поне ти — поправи се той с гримаса. — Джош има среща в Насау утре и в Ямайка другиден.

— Трябва да възлага повече пълномощия на своите подчинени — изрече на глас мислите си Аманда.

— Не може да си го позволи — каза той. — Не и на този етап. Когато баща му почина, беше по-скоро плейбой, а не бизнесмен. Компанията беше губеща...

— Болмин! — долетя откъм хола нетърпелив глас: плътен, властен, със съвсем лек тексаски акцент.

— Тук съм, Джош! — извика Тед и леко се изчерви. Очевидно се бе отделил от шефа си твърде дълго.

— По-добре върви — прошепна Аманда. — Все пак ти благодаря за загрижеността, но аз съм добре. Мислех си да се разходя по брега. Нуждая се от спокойствие и тишина, дори думите ми да прозвучат като неблагодарност. — Тя се наклони напред и погледна към елегантно облечените жени, целите обсипани с бижута. — Някои от дамите тук ухаят като че ли съпрузите им се препитават от продажба на парфюми. Имам ужасно главоболие.

Тед се засмя учтиво, но се поколеба, преди да тръгне.

— На Джош няма да му хареса, че си излязла сама.

Тя се изправи, стройна и елегантна.

— О, знам — каза с дяволита усмивка. — Все пак отивам. Довиждане.

Отправи се към предната врата, като се опитваше да се абстракира от шума, гласовете и миризмите.

Тед се намръщи, защото вероятно щеше да бъде смъмрен за това. Обърна се и със свито гърло се върна при шефа си.

— Какво те задържа толкова дълго? — попита натъртено елегантният русокос мъж. Очите му проблясваха заплашително. Лицето му бе с приятен загар, изтънчено красиво, изваяно като гръцка скулптура.

— Аманда искаше да поговорим — отговори неохотно Тед. — Мисля, че се чувства самотна.

Джошуа Кейб Лоусън огледа нетърпеливо бизнесмените от Близкия Изток и скъпо облечените им съпруги, които бъреха, смееха

се и пиеха най-хубавото му френско шампанско. Искаше да се отърве от тях, за да утеши Аманда. Знаеше, че точно сега ѝ е трудно. Затова и бе настоял да дойде тук. Надяваше се, че почивката ще ѝ помогне да преживее шока от смъртта на баща ѝ. Както и незавидното ѝ финансовото положение. Но не се получаваше така както го бе предвидил. Беше погълнат от неотложни делови срещи, всички точно в този неподходящ момент. А тези разговори просто не можеше да отложи.

— Почти привърших тук — каза той на Тед Болмин. — Предай ѝ, че ще бъда при нея след десет минути.

— Тя... ами, тя искаше да се разходи по брега. Боляла я главата.

— Сигурен съм, че шумът я притеснява. — Той огледа заплашително гостите си. Запали пура и дръпна раздразнено от нея. Светлината от полилея падаше върху русата му коса и ѝ придаваше златист отблъсък. Беше висок — много висок, с широко, мускулесто тяло, което изглеждаше така силно като че ли всеки ден прекарваше часове в гимнастическия салон.

Гъстите му тъмноруси вежди се сбърчиха, като си даде сметка, че не бе прекарал и пет минути с гостенката си, откакто бе пристигнала. Тя не се оплакваше. Никога не го правеше. Все пак почувства лека вина.

— Започни да прибираш напитките незабелязано — нареди той на Тед. — И разкарай Брад от онази красавица в ъгъла. Кажи му, че искам да говоря с него. Веднага.

Тед прошепна нещо на Брад, който набързо се извини и се отдалечи от изисканата дама.

Разликата между двамата братя беше поразителна: единият висок, загорял, красив, другият — малко по-нисък, кестеняви. Но и двамата имаха тъмни очи и еднакво телосложение.

Брад усмихнато вдигна ръка, преди Джош да успее да заговори.

— Зная, че рискувам някои части от тялото си, но не е ли истинска малка сладурана? Говори френски, обича да язди арабските коне на баща си и е убедена, че мъжете са създадени от Аллах, за да бъдат господари на всичко, което погледнат! — И той повдигна веждите си многозначително.

— Тя е сгодена за един от фамилията Ротшилд, а баща ѝ разполага с цяла армия.

Брад сви рамене.

— Откъдето дошло, там отишло. За какво ме викаш?

— Приключи преговорите — Джош посочи с глава към оплещивящия шейх, с когото бе разговарял цял ден. — Предай му, че последната ми цена е окончателна. Ако иска, да я приеме, в противен случай да върви при камилите си. Нямам повече време за него.

— Сигурен ли си, че искаш точно това? — попита Брад. — Този пазар е важен.

— Известно ми е. Той също го знае. Но няма да пожертвам печалбата си. Имаме и други търговски възможности. Напомни му го деликатно.

Брад се засмя. Обичаше да наблюдава по-големия си брат в действие.

— Желанието ти ще бъде изпълнено. Нещо друго?

— Да. Свържи се с Морисън по телефона. Искам да ми изпрати по факса последната калкулация за разходите по новата операция на Андърс в Монтего Бей. Не ми пушка дали е имал достатъчно време да свърши! — прекъсна той опита на Брад да вметне нещо. — Трябва да получа всичко, което е събрали, до полунощ.

— Ще бъде изпълнено — отговори по-младият мъж с въздишка, но мислите му се въртяха около един обезпокоителен телефонен разговор, който бе провел непосредствено преди да слезе долу при гостите. Не бе в състояние да се концентрира върху преките си задачи. Имаше твърде големи лични проблеми, но не можеше да ги сподели с брат си. Поне не сега.

По-големият брат схвана грешно изражението му. Присви тъмните си очи и се усмихна язвително.

— Мислиш си, че съм тиранин, нали, Брад? Но бизнесът не може да се остави в ръцете на пиратите, макар че сред предшествениците си имаме двама. Най-доброят начин е да стреляш пръв.

— Ако си сигурен, че другият не носи бронирана жилетка — напомни му Брад.

— Ще го имам предвид. Ще бъда на брега с Аманда. Как е тя?

— С умело прикрити чувства както обикновено — каза Брад. — Но страда. Харисън не беше нито добър бизнесмен, нито добър баща. Все пак, кръвта си е кръв.

— Може би тъжи за това, което Хари никога не успя да й даде — бащина обич.

— Когато имам деца — заяви твърдо Брад, — може да не получат друго, но ще се постараю да им осигуря поне това.

Джош се обърна рязко.

— Ще бъда на брега. — После кимна вежливо на оплещивящия арабин и излезе.

Лунните лъчи блестяха меко по лениво поклащащата се водна повърхност. Нагазила в белия пясък, Аманда стоеше до прибоя, със сандали в ръка, а косата й леко се развиваше от соления ветрец. Из нощния въздух се носеше мириз на цъфнал хибискус и жасмин.

Равномерният шум на вълните й попречи да чуе приближаването му, докато той не застана почти до нея. Стресната се извърна и зеленикавите й очи жадно се впиха в стройното му силно тяло, изпълнило елегантния тъмен вечерен костюм. Бялата риза още по-силно подчертаваше бронзовия му загар. Познаваше го откакто се помнеше. През дългите години на самотното си детство тя му се бе възхищавала като на супермен. Мечтите за него бяха запазили романтиката в душата й. Но той не го знаеше. Това бе ревниво пазената й тайна.

— Съжалявам, че избягах — каза тя, почувствала необходимост да се извини, че сигурно му изглеждаше като неблагодарница. — Имам ужасно главоболие.

— Не се извинявай — отговори Джош. — И аз самият мразя този проклет шум, но просто е неизбежен. Скоро всички ще си отидат. Да не би Тед да е причината да дойдеш тук?

Аманда впери недоумяващо очи в него.

— Моля?

— Да не е казал или направил нещо, от което да се почувствуваш неудобно? — попита той нетърпеливо. — Понякога е доста прям.

Тя се засмя непринудено.

— Едва ли би посмял. Не знаеш ли как си наплашил служителите си?

Той повдигна вежди и се усмихна.

— Но теб не те плаша.

— Ха, ха — откликна Аманда. — Тогава защо съм тук?

— Нуждаеше се от почивка — сви рамене Джош. — Мири не можеше да те отведе от града, затова ми се обади. — Очите му се присвиха. — Тя ти е добра приятелка. Не мога да си обясня екстравагантния ѝ начин на обличане, но я харесвам.

— Аз също. — Тя се протегна бавно, чувствайки се сигурна и защитена с Джош. — Обичам това място.

Изглеждаше напълно отпусната и това го успокои. Обърна се с гръб към морето, пъхна едната си ръка в джоба на панталона и поднесе пурата, която току-що бе запалил, към устата си.

— Купих Опал Кей заради изгледа — отбеляза тихо. — Най-хубавата брегова ивица в тази част на островите.

Тя се съгласи. В далечината ясно се открояваха тъмните очертания на дърветата на съседния остров с пъстроцветните светлини на казиното между тях. То беше едно от многобройните притежания на Джош и той обичаше да му се любува нощем. Неоновият му блясък озаряваше хоризонта, въпреки че комплексът едва се забелязваше през деня.

— Обичам дърветата и залеза на слънцето — вметна тя.

— Харесва ми звънът на парите, когато се печелят.

— Това е порочно, Джош!

— Обичам да те наблюдавам как захапваш стръвта. — Тъмните му очи огледаха с възхищение дълбокото деколте на блестящата ѝ сребриста рокля с тънки презрамки. — Не трябваше да се обличаш така. Нищо чудно, че Тед се забави толкова дълго при теб.

— Много е скромно в сравнение с облеклото на онази червенокоса дама — отвърна обидено, макар ѝ доволна, че я бе забелязал. Искаше да го впечатли, искаше да я види като жена, а не като дете.

— Червенокосата е стриптийзорка.

— Защо си я поканил?

Той сви рамене.

— Един от шейховете си е паднал по нея, както казват у дома. Нямаше да навреди на сделката, като му позволих да я доведе.

— Възмутително — отбеляза кратко тя.

Изражението му стана иронично, погледът леко присмехулен.

— Не. Това е бизнес. Не се тревожи, няма да останат през нощта — добави многозначително, като се усмихна.

Лицето ѝ пламна, но за щастие той не можеше да го види в тъмнината.

— Защо ме настаняваш винаги в съседство със спалнята ти за гости? Последната двойка, която бе довел тук по време на предишния ми престой, ме държа будна цяла нощ. Тя също беше червенокоса. И така викаше — прошепна Аманда.

— А това ти навява спомени, нали?

Не бе очаквала, че ще повдигне този въпрос. Никога досега не го бяха обсъждали през осемте изминали години. Обърна се, за да не се вижда лицето ѝ.

— Няма ли да ми отговориш? — настоя той.

— Нямам какво да кажа. Това, което видях, беше много отдавна.

Той дръпна от пурата си и в тъмнината проблесна светлооранжева светлинка.

— Тери и аз... е, добре, просто се забавлявахме. Нямах представа, че ще ни видиш на брега.

— Нито пък аз — отвърна лаконично Аманда и се опита да притъпи спомена за голото напрегнато тяло на Джош, разтърсвано от сластни гърчове в прегръдките на Тери. Но ѝ бе невъзможно.

Побиха я тръпки и тя отклони погледа си встрани. Как само я бе преследвала гледката на големите му ръце върху бедрата на Тери, докато потъваше в нея с резки, ритмични движения... Когато тя започна да вика, изпаднала в конвулсии на оргазма, Аманда буквально се втрещи.

Не искаше да си спомня останалото. Обърна се и тръгна покрай брега. Цялото ѝ тяло пламтеше странно.

— Знам, че по онова време за теб е било голяма травма — каза той тихо и тръгна успоредно с нея. — Може би трябваше да поговорим за това още тогава, но на петнадесет години ти беше толкова наивна, че...

Тя скръсти ръце пред гърдите си и се насили да изтрие спомена за лицето му, отданено на насладата. През целия си живот преди, а и след това, не бе виждала нещо подобно.

— Не е нужно да обясняваш нищо, Джош — прошепна с болка и обърна глава встрани. — Сега разбирам какво се случи тогава.

Той си пое дълбоко дъх.

— Добре — отвърна сърдито. — Ще подминаваме тази случка, както правехме през последните осем години. Просто исках да си изясним нещата веднъж завинаги и тъй като ти спомена, че предишните ми гости са правили любов, случаят ми се стори подходящ. Но може би не беше нужно да съживявам тези смущаващи спомени, след като напоследък трябваше да се справяш с толкова много неща.

Аманда спря на място и се обърна към него. Лицето ѝ потъна в сянка, когато погледна нагоре към него.

— Татко така ме пазеше — започна бавно. — Аз... дори никога не бях виждала гол мъж.

— Баща ти те пазеше много повече, отколкото бе необходимо — отговори Джош.

Тя отметна косата от пламналото си лице, но не каза нищо. С тялото ѝ ставаха странни метаморфози. Чувстваше го топло. Натежало. Побиваха я някакви тръпки, които не можеше да разбере.

Джош се спря пред нея, протегна ръце и докосна рамото ѝ. Пръстите му бяха така хладни върху горещата ѝ плът. Аманда затаи дъх. Това бе най-еротичното докосване досега през живота ѝ и тя не успя да прикрие реакцията си.

Тъмните му очи се плъзнаха надолу към тънката ѝ рокля, към малките твърди връхчета, които издаваха предателски какво бе почувствала. Те, и неравномерното ѝ дишане, както и позата на изящното ѝ тяло, му подсказаха неща, които той все още не искаше да узнае.

— Уязвима си — изрече рязко. — Нощта, напрежението на изминалата седмица, вълнението тази вечер... може би дори спомена, който ни свързва, всичко това те е изкарало от равновесие.

— Да — съгласи си се тя с широко отворени очи, взиращи се в светлините на къщата.

Пръстите му се плъзнаха по пулсиращата ѝ шия, до нежните очертания на ключицата ѝ. Дъхът ѝ спря, но тя не се отдръпна, нито отмести ръката му.

Устните му се разтвориха леко, от само себе си, докато наблюдаваше лицето ѝ. Някъде дълбоко в подсъзнанието му просветна мисълта, че това бе опасно. Тя не бе в състояние да се пази сама, а той

бе възбуден. Отдавна не бе имал контакт с жена. След като Тери го напусна, бе изкарал само една краткотрайна авантюра с някаква латиноамериканка. И все пак слабият звук, изпълзнал се от устните на Аманда, го възбуди много повече, отколкото прекрасното голо тяло на Луиза Валдес в леглото.

Аманда потрепери. В един миг в нея нахлуха спомените за всичките години, изпълнени с отчаян копнеж за него, и внезапно изпита нужда да го задоволи.

Той не вярваше на очите си. По лицето ѝ бе изписано желание, което го обезпокои. Пурата висеше забравена в свободната му ръка. Опита се да потисне внезапната промяна в начина, по който я възприемаше.

Тя все още не се бе помръднала. Мозъкът му трескаво заработи. Пръстите му се отдръпнаха от меката ѝ кожа като от огън. Не смееше да я докосне повече. Не смееше да помръдне. Лицето му се извисяваше над нейното като изсеченото от камък.

— Джошуа? — Нима този дрезгав шепот бе нейният глас?

Погледът му се плъзна по стегнатия ѝ бюст, който се очертаваше под плътно прилепналата по нея рокля, надолу към гладките бедра, стройните крака и малките боси нозе. Сребристите ѝ сандали бяха хвърлени върху белия пясък, пенещите се вълни почти ги докосваха. Трябваше да си напомни защо не можеше да се обвърже с жена, особено с Аманда.

Той се отдръпна от нея и тихо изруга.

— Виж — каза рязко — оставила си обувките си до водата. Ще се намокрят.

Думите му я върнаха към действителността.

— Стари са — отговори тя. — Напръсках ги със сребристия лак за коса на Хариет.

Джош потърси пурата си и откри, че бе паднала във водата. Въздъхна и пъхна ръце в джобовете си. И без това пушеше прекалено много.

— Лакът за коса на Хариет?! — повтори внезапно.

Тя се засмя. Понякога изглеждаше, че слуша, като че ли бе на стотици мили оттук. Всичко пак си беше постарому.

По-късно Аманда едва ли можеше да си спомни кога и как се бяха прибрали. Но след като се качи в стаята си, веднага се строполи

върху леглото. Изгаряше я странна топлина, главата ѝ се цепеше и чувстваше, че не може да се овладее.

Искаше Джош. Не можеше повече да отрича чувствата си. Трябваше да се постарае да се контролира отсега нататък. След като току-що се бе освободила от тиранията на баща си, не биваше да бърза да попадне отново под емоционално робство.

Поне Джош нямаше да се възползва от слабостта ѝ. Беше я отблъснал — малко неприятно наистина, но не и невнимателно. Беше слушала достатъчно слухове за любовните му похождения. Много се бе говорило за Тери. Знаеше, че той не бе поискал да се оженят, но все пак бе почен човек. Познаваше Аманда твърде добре, за да я примами в леглото си за няколко краткотрайни мига на удоволствие. Може би това беше добре, но все пак тялото ѝ не се успокои до сутринта. Най-лошо от всичко беше, че не събра достатъчно смелост дори да спомене за печатницата на вестника.

Джош се отказа от идеята да спи, когато гостите му най-после си заминаха. Беше успял да сключи сделката с петролния шейх и би трябвало да се чувства удовлетворен. Но не беше.

Неспокоен както винаги, обзет от неистова страсть да живее и работи на бесни обороти, той често уволняваше служителите си, които просто не успяваха да се справят с всичко, което се изискваше от тях. Като повечето хора, постигнали прекалено много, проявяваше нетърпимост към онези, които живееха с нормално темпо.

— Лягай си, за бога — каза на Тед. — Ще заспиш прав.

Тед се засмя и се надигна от удобния си стол.

— Нямам нищо против да ти правя компания, но няколко часа сън ще ми се отразят добре. На теб като че ли ти е достатъчно само да дремнеш, като котка.

Джош сви рамене.

— В началото това беше единственият начин, по който успях да спася компанията. Сега е навик.

Намръщи се. Не беше съвсем вярно. Това, което бе изпитал с Аманда, го притесняваше. Запали нетърпеливо пуря.

— Това ще те убие — отбеляза Тед при вратата, кимвайки към облака тютюнев дим.

— Жivotът също убива — отговори шефът му саркастично. — Дайна ме е записала в семинар за отказване от пушенето. Ще се откажа може би, но не и тази вечер.

Тед сви рамене.

— Както ти харесва. Ще се видим утре.

Вратата се затвори и Джош остана сам с мислите и спомените си. Щеше да му липсва Харисън Тод. Бащата на Аманда не беше съвършен, но Джошуа бе научил много полезни неща от него, когато започна да се занимава с бизнес. Беше тежък удар за него, че Харисън нямаше да бъде наблизо. Брад бе добър търговец, но Харисън имаше опит, натрупван с години, който липсваше на двамата братя.

Бизнес. Дори когато беше сам, бизнесът изпълваше мислите му. По-добре така, отколкото нежното хубаво тяло на Аманда, напомни си той. Досега бе имал много авантюри, но те в никакъв случай не можеха да съперничат на прелюбодейството на родителите му. Спомняше си как баща му съвсем открито флиртуващ с други жени, и то доста често. Майка му бе малко по-дискретна, но при пътуванията ѝ винаги я придружаваха два пъти по-млади от нея мъже, които ѝ помагаха да харчи парите си.

Изпратен на училище на шестгодишна възраст, Джош никога не бе разбрал какво представляващ истинското семейство, нито бе изпитал истинска родителска обич. Трогателната загриженост на Аманда за него преди толкова много години при случая с кактуса го бе изненадала. Не бе свикнал хората да се грижат така за него, освен когато се домогваха до парите му.

Аманда винаги бе до него през най-тежките мигове на живота му. Когато си бе счупил крака на ски, Аманда бе дошла да го посети в болницата с цветя и истинско съчувствие. Тя се суетеше около него, когато беше болен, дразнеше го, когато беше добре, беше станала неразделна част от живота му. Но през цялото това време той никога не я бе докосвал. Дори и под имела в коледната нощ.

Всичко обаче се бе променило преди няколко часа на брега. Сега той не искаше да си спомня как се бе грижила за него. Желаеше я, но не знаеше как да съчетае това с привързаността си към нея, с приятелството им.

Връзките му с другите жени бяха прости. Любовниците му бяха опитни светски дами, които търсеха и се задоволяваха само съсекс,

без емоционално обвързване. С Аманда това би било невъзможно. Връзката с нея бе равносилна на брак с деца и отдаване завинаги. След като за него женитбата бе изключена, трябваше да държи далече ръцете си от нея. Тази вечер не биваше да се повтаря.

Бе понесла отказа му с гордост и достойнство. Не трябваше да я поставя втори път в това положение, защото не му се нравеше мисълта да я вижда унизена. Не подхождаше на природата ѝ. Беше ѝ посветил много години, за да създаде и закали борбения ѝ дух, да я направи способна да се противопостави на баща си. Сега не трябваше да я отклонява от истинския ѝ характер.

Разтвори една папка и потъна в работа.

ГЛАВА ТРЕТА

По повърхността на океана около Опал Кей се преплитаха всички нюанси на зеленото и синьото от спектъра на дъгата. Тук, както и покрай останалите Бахамски острови, водата беше кристална, чиста. Девствена.

Аманда се любуваше на естествено красивата природа и се молеше този прекрасен бряг с пясък, бял като захар, никога да не се превърне в туристическа атракция като много други прекрасни кътчета, които се гордееха с казината си и луксозните си комплекси.

Тя пъхна ръце още по-дълбоко в джобовете на късата си бяла рокля. Току-що бе плувала и стройното ѝ тяло все още бе мокро, както и дългата ѝ черна коса. Тя я повдигна нагоре към лекия бриз, който никога не преставаше, и усети как топлият влажен вятър я развява и я изсушава. Под роклята беше с жълти бикини с червени връзки — първото нетрадиционно нещо след смъртта на баща ѝ.

Знаеше, че би трябвало да изпитва нещо. Тъга. Скръб. Загуба. Празнота. Чувстваше единствено облекчение. Каква епитафия за Харисън Санфорд Тод!

— Сигурно съм безсърдечна — каза на глас.

— Защо? — прозвуча зад гърба ѝ насмешлив въпрос.

Тя се обърна с широко разтворени бледозеленикови очи. Погледът ѝ безпомощно омекна пред мъжественото съвършенство на човека, приближил се до нея. Нервно отдръпна няколкото кичура от лицето си.

— Мислех, че ще заминаваш за Насау.

— Не преди единадесет и половина. Сега е едва седем. Защо си излязла толкова рано?

— Мислех си за татко — отговори неохотно. Това не беше цялата истина, но поне беше близо до нея. Стисна юмруци в джобовете си. — Бих искала да ми липсваше.

— Той не беше точно човек за семейство, Аманда. Не си губи времето с ненужни угрizения. Баща ти ти даде това, което можеше,

както и ти на него. Достатъчно е — заговори Джош с плътния си тексаски акцент. Тъмните му очи проблясваха като слънчевите лъчи, които се отразяваха от водната повърхност. — Не ти ли споменах за подводното течение и опасността да плуваш сама?

— Вероятно — съгласи се тя. — Както вероятно и аз не съм те слушала внимателно. Но не съм ходила много навътре. Не съм чак такава авантюристка. Още не — добави с усмивка.

Той се засмя.

— Ще свикнеш. Светът е голям.

— И пълен с акули — замислено кимна Аманда.

Очите му се присвиха, извърнати към морето. Димящата пура висеше от слабата му загоряла ръка, чието единствено укражение бе златен часовник на тънка верижка, полускрита в гъстите косми над силната му китка. Беше с бели къси панталонки и сива тениска. Облеклото му беше едва ли не като вдигане на чужд флаг, защото иначе нямаше нищо, абсолютно нищо традиционно в Джошуа Кейб Лоусън, както противниците в бизнеса му бяха научили на собствен гръб.

Той се извисяваше доста над нея, въпреки че Аманда бе висока и стройна. Приятният му външен вид и съвършена физика привличаше жените като магнит. Скандалната му репутация бе затъмнена краткотрайно, докато се срещаше с Тери. Въпреки че Джош искрено я бе обичал, тя се раздели с него, защото той не искаше да се жени. Не беше способен да се отдаве напълно на нищо друго, освен на бизнеса си. Беше се посветил на него като работохолик.

Аманда, току-що завършила колеж, кипяща от идеи, разбираще съвсем малко силната страсть, която можеше да ѝ даде кариерата. Отчаяно искаше да ѝ се отдаве възможността да разгърне пълните възможности на малката печатница към „Газет“. Настоящият мениджър, Уорд Джонсън, ръководеше вестника вече толкова отдавна, че всеки ден преминаваше по стария рутинен начин и никога не си правеше труда да промени нищо. Първата му любов беше седничникът. Печатницата беше само придатък, който създаваше тревоги. И той, като Джош, искаше да я закрият или да продадат оборудването. Аманда не искаше. Беше убедена, че печатницата можеше да се издържа сама. Стига да се ръководеше правилно!

Аманда обичаше да работи във вестника. Въпреки че нямаше журналистическо образование, бе завършила мениджмънт и имаше някои доста новаторски идеи как да подмени оstarялата техника, да реорганизира печатницата и да упътни времето на хората, които работеха едновременно и на двете места. Потискана през цялото си детство от тираничния си баща, тя все още не бе научила как да се държи настъпително, без поведението ѝ да е обидно, а когато изказваше внимателно предложениета си, никой не ѝ обръщаше внимание. Още по-малко пък мъжът до нея.

Тя го погледна, питайки се защо никога не се почувства потискана или манипулирана от него, дори когато той упражняваше властно своето покровителство. Почти цяла година, след като завърши училище в Швейцария и се завърна у дома, Джош я бе преследвал, докато тя не постъпи в местния колеж в Сан Антонио, доста късно — на деветнадесет години.

Джошуа я бе насочил към колежа, а баща ѝ дори не бе забелязал, че тя не се занимава с нищо. Жените трябва да имат професия, беше настоявал Джош, а не да бъдат зависими от някого за препитанието си — дори и от съпруг, ако някога въобще се омъжеше. Аманда последва съвета му и записа първа специалност бизнес, а втора — маркетинг. Той дойде и на церемонията ѝ при връчването на дипломите, докато баща ѝ приключваше някаква сделка в Лондон.

Джош бе започнал бизнес с баща ѝ преди осем години и въпреки че изглеждаше, че мрази всички, с които се свързваше, беше мил с Аманда от първия миг, в който я видя.

Спомняше си тази среща с удоволствие. Забързаният Джошуа Лоусън бе паднал върху бодлите на един кактус заради котарака ѝ Буч — шесткилограмово чудовище с нрав на гърмяща змия. Аманда бе ужасена, че любимецът ѝ ще бъде удушен, но съчувствуието към Джош бе многократно по-голямо от страхата ѝ за Буч. Изтича да вземе пинсети и цели двадесет минути ѝ бяха необходими, за да извади всички бодли от Джош. Правеше го толкова внимателно, докато изненаданият и озадачен Джошуа седеше покорно, оставил се в ръцете ѝ — нещо, което не би позволил на никой друг. Но Аманда разбра това години по-късно, когато той ѝ го призна в пристъп на умиление.

— На какво се усмихваш? — попита той.

— Сетих се за кактуса — отвърна незабавно тя.

— Да, онзи ужасно бодлив кактус! — засмя се Джош. — Какво стана със синеокия ти котарак?

— Умря, не помниш ли? Докато беше при Мири миналата година — отговори му леко натъжена.

— Тигрицата Лили — промърмори той.

Тя се засмя на сравнението му за Мири.

— Характерът ѝ не е по-лош от твоя. Освен това е най-добрата приятелка, която имам.

— Не е като теб — вметна той. — Тя е невероятно потисната и затворена, и безнадеждно самотна.

— Благодаря за изчерпателния професионален анализ — отговори саркастично Аманда. — Не е възможно да си забелязал, че е потисната. Не прави подобно впечатление на непознатите.

— Знам. Добра артистка е, когато се облича като третокласна проститутка, с дебел слой грим на лицето, като маска, флиртува скандално с всеки срещнат и публично заявява, че би родила дете от когото и да било. — Джош се засмя. — А как само бягат от нея! Но някой ден ще се намери човек да разкрие истинската ѝ същност. И тогава ще е достойна за съжаление.

— Надявам се да не се случи — каза Аманда.

— Аз също. Белезите ѝ са достатъчно дълбоки. Като твоите. — Той я изгледа изпитателно. — Някой е трябвало да набие Харисън с камшик още преди много години. Самият аз изпитах желание да го направя един или два пъти. Отношението му към теб бе истинско престъпление. Но никога не успях да го накарам да го проумее.

Младата жена остана изненадана и развлнувана, че Джош е бил така загрижен за нея.

— Понякога беше жесток — съгласи се тя. — Но не беше чак толкова лош. Осигури ми добро образование и винаги съм имала всичко, което съм пожелала.

— Всичко, с изключение на обич — допълни той и докосна брадичката ѝ. Пръстите му бяха така силни и хладни, когато повдигна лицето ѝ нагоре. — Някой ще има истински късмет с теб, Аманда, с цялата тази обич и топлина, която се е натрупала в тебе и само чака мига да се отприщи.

Тя се усмихна, като пренебрегна реакцията на тялото си.

— Стига да може да готви и да чисти с прахосмукачка — подразни го игриво.

Джош се засмя, без да се почувства засегнат. Погледът му отново се заря към хоризонта.

— Поне няма да се криеш повече.

— Не, няма. — Внезапно осъзна, че сега имаше идеалната възможност да изложи позициите си. — Джошуа, какво ще кажеш за печатницата? Наистина ли ще застанеш на страната на Уорд Джонсън и ще я закриеш?

— Пак започваш — възропта той, като я изгледа сърдито. — Не можем ли да подминем този въпрос? Какво ли знаеш ти за това как се ръководи печатница?

Беше невъзможно да го накара да се разкрие. Отдавна бе разбрала, че той владее до съвършенство метода на Сократ — да отговаря на въпроса с въпрос.

— Знам повече, отколкото Уорд Джонсън. Той просто я унищожава. Джош, бих искала да се заема с ръководството на вестника и печатницата в Сан Антонио — най-после се престраши да каже.

— Обсъждали сме този въпрос и преди смъртта на Харисън. Мнението ми и сега не се е променило. Не! — каза той категорично.

— Би могъл поне да ме изслуша преди да вземеш някое прибързано решение! Мислих доста. Имам диплома за бизнес управление. Учила съм как се ръководи компания.

— Имаш образование, да. — Джош се обръна към нея, лицето му бе сурово и непроницаемо. — Но нямаш опит, нямаш нужното коравосърдечие да се справяш с хората.

„Ръководството невинаги изисква безсърдечие“ — помисли си тя, но не го каза.

— Работя във вестника вече от два месеца. Напоследък се наложи да се заема с всичко и забелязах доста пропуски...

— Ти просто си замествала Уорд Джонсън, когато е отсъстввал от офиса. Това няма нищо общо с всекидневното управление. И какво искаш да направя с Уорд, да го изхвърля на улицата, след като петнадесет години е работил съвсем лоялно, за да можеш да си играеш на Мадам Изпълнителна директорка?

Тя пламна от гняв, зеленикавите ѹ очи потъмняха заплашително.

— Забравяш, че притежавам четиридесет и девет процента от вестника — процеди през зъби. — И че той е бил собственост на семейството на майка ми почти сто години!

— Ще получиш контрол върху тези четиридесет и девет процента, след като изпълниш условията на завещанието — каза той с ледена усмивка.

— Ще го оспоря! — извика тя.

— Разсъдъкът на баща ти беше толкова бистър като моя. Нямаш законно основание, за което да се заловиш.

Аманда имаше чувството, че лицето ѝ вече бе станало аленочервено. Смарагдовите ѝ очиискряха от ярост.

— Докато не навършиш двадесет и пет години или не се омъжиш — напомни ѝ Джон безцеремонно. — Дотогава ти предлагам да се подчиняваш на Уорд Джонсън. После пак ще говорим.

— Уорд Джонсън може да върви по дяволите! — изсъска тя вбесено. — А и ти можеш да му правиш компания, Джошуа!

Широката му уста се изкриви въвълчетата от удивление.

— Когато беше на седемнадесет години, имаше смелостта на зайче, родено преди не повече от два часа — отбеляза той. — Тогава започнах да те обучавам. Спомняш ли си?

— Да ме вбесяваш! — поправи го тя, като почти се задушаваше от ярост. Пое си дълбоко дъх, за да си възвърне самообладанието. — Вбесяваше ме толкова много, че даже хвърлях разни предмети по теб.

Той кимна.

— Нуждаеше се точно от това. Харисън те бе превърнал в безволева кукла — добави със сурво изражение на лицето. — Малка кукла, на която дърпаше конците. Научих те да се бориш за оцеляването си.

Постепенно гневът я напусна. Да. Той бе направил наистина това. И след като започна да се противопоставя на баща си, животът ѝ се промени. Тя, която никога не бе вдигала ръка в училище, която никога не бе отвръщала, когато я обиждаха, изведнъж бе в състояние да се опълчи на всеки.

— Изглежда добре съм се научила — подхвани след минута, като го погледна с обезсърчена усмивка. — Но все пак не е приятно да се бориш.

— Или да губиш. Но и при двата случая се научават ценни неща.

За няколко секунди очите му станаха почти безизразни. Би могъл да ѝ каже, че знае не по-зле от нея какво означава да бъдеш потискан. Детството му съвсем не бе весело и безметежно. Но той никога не говореше за това. Дори с Брад.

Пристъпи встрани и смукна дълго от пурата.

— Отвратителен навик — промърмори недоволно, после извади от джоба си малък касетофон и натисна бутончето за запис.

„Дайна, напомни ми за онзи семинар за отказване от пушенето в «Шератон» следващата седмица. Имам заседание на борда на директорите същата сутрин, така че сигурно ще забравя.“

Аманда се усмихна скришом, развеселена от жеста му. Дайна му беше секретарка от десет години, след ненавременната кончина на баща му вследствие сърдечен удар. Беше невероятно изпълнителна и стриктна, понякога дори чак плашеше със способностите си. Аманда неведнъж се питаше, и то съвсем сериозно, дали Дайна не е психо, защото като че ли винаги предвиждаше всяко следващо движение на Джош. Дори и сега вероятно имаше програмирана аларма в компютъра си да му напомни за този семинар.

— Защо се подсмихваш така? — попита той рязко. — Пак някоя закачлива мисъл?

Усмивката ѝ изчезна, ръцете ѝ се свиха в юмруци в джобовете, докато се готвеше за следващия си безполезен аргумент.

— За печатницата...

— Не — прекъсна я леденостудено Джош.

Тя разпери ръце.

— Бих могла да получа повече от една каменна стена!

— Там има. — И той посочи вълнолома пред къщата. — Опитай.

Раменете ѝ увиснаха. Беше изтощена да води повече битки този ден.

— Не би ли погледнал поне счетоводството на печатницата, преди да я ликвидираш? — попита тихо.

— Добре. Но това е всичко, което ти обещавам. — Плътният му бавен говор, типичен за Южен Тексас, бе измамлив. Съвсем не

означаваше сговорчив нрав. Всъщност, значеше точно обратното. — И няма да изритам Уорд Джонсън.

— Не бих искала всъщност да отидеш толкова далече — призна тя. — Той има проблеми вкъщи.

— А ти колекционираш счупени вещи и разбити хора — отбеляза укорително Джош. — Като бездомната котка, която беше ухапана лошо от съседското куче и се нуждаеше от грижи. Или гълъбът със счупеното крило. А после се появи и онази змия, която градинарят беше прерязал с косачката!

— Беше съвсем малко змийче — защити се Аманда.

— Кървящото сърце на света — присмя се той. — Грижиш се прекалено много за нещастните.

— Все някой трябва да го прави.

— Вероятно. Но не очаквай това от мен. Аз имам своя бизнес. — Той извъртя рязко китката си и погледна часовника. — Трябва да се пригответям за Насау.

— Не ти ли се е искало да си вземеш някога един свободен ден? — попита тя и се засмя на изненадата му. — Свободен ден — това е, когато не работиш цял ден. Плаваш, правиш си слънчеви бани или разглеждаш забележителности...

— Дяволски глупаво прахосано време!

— Ще се изхабиш вътрешно — продължи Аманда. — Първо мозъка, после стомаха, накрая сърцето. Много скоро ще бъдеш само жив скелет от кожа и кости, подобие на човек, без нищо вътре.

— Не го казвай! — Джош сграбчи косата ѝ с ръка и я дръпна, както когато беше дете. Само че сега главата ѝ се отпусна леко назад, а очите му се спряха на меките розови устни и се задържаха там за миг, преди да заговори: — Дръзка си!

— Научих се, като те наблюдавах — отговори тя. Гласът ѝ леко хрипеше. Не можеше да диша равномерно, когато бе така близо до нея, и се страхуваше, че можеше да забележи. — Джошуа, боли ме — прошепна неуверено.

Пръстите му се отпуснаха съвсем малко. Той се наведе към нея толкова, че тя усети дъха му на кафе и цигари върху устните си.

— Внимавай да не реша да те завладея — предупреди я Джош.
— Ще бъдеш страховта придобивка.

— Не бъди глупав. Няма да подхождам на декора в офиса ти въобще — отговори му престорено шеговито. Тялото ѝ вече гореше. — Ти харесваш мургавите жени от Средиземноморието, а аз съм френски провинциален тип. Освен това си твърде зает.

— Наистина ли така мислиш? Че вместо мозък имам сметачна машина и логаритмична линия за сърце? От всички хора на света ти би трябвало да ме познаваш най-добре. — Гласът му ѝ подейства така чувствено, както кадифе върху гола кожа. — Научих те да се бориш, но предполагам, че всичко останало ще трябва да научиш сама. Прекалено съм уморен, за да бъда добър учител. — Пусна косата ѝ да се разстеле по раменете ѝ отново и се обърна.

Тя оглеждаше широкия му гръб с трепетна наслада.

— Все някъде трябва да получа образованietо си, Джош — прошепна после с такава прямота, че той повдигна едната си вежда. — Ако ти не се пожертваш за мен, ще ми се наложи да се предложа на някого, който ще го направи.

— Не, няма. Ти не знаеш как се играе тази игра. Когато се отدادеш на някого, това ще бъде завинаги.

Аманда го изгледа преценявашо.

— Изморен си. Защо не изпратиш Брад в Насау и не си починеш?

Загрижеността ѝ почти взриви равновесието му. Не искаше съчувствие, нямаше нужда от него! Ръката му се сви в юмрук. Дръпна от пурата си и издиша голямо кълбо дим.

— Защото Брад няма да стигне по-далече от казиното след моста на Парадайз айлънд и ти го знаеш много добре — каза безизразно. — Налага се да го пазя от изкушения поне докато не приключим сделката с арабите.

Аманда имаше своите собствени подозрения как Брад се пази от изкушенията, но не би го предала на брат му. Джош не прощаваше слабостите.

— С теб е трудно да се спори — призна тя.

— Тогава престани. Както и да е, нямам време — и той отново погледна часовника си. — Ще се опитам да се върна навреме за вечеря.

— Едва ли съм прекарала наведнъж повече от тридесет минути с теб, откакто съм тук, а наистина вече е време да се връщам в Сан Антонио.

— Минала е едва седмица след погребението. Остани малко по-дълго. Защо не дойдеш до Ямайка утре с мен? Ще се постарая да ми остане време и за теб.

— Не се напрягай излишно — отговори тя, раздразнена от настойническия му тон.

— Не се тревожи. Няма — успокой я Джош с развеселен глас.

Тя разпери ръце.

— Всеки път, когато съм покрай теб, се чувствам като че ли са ме влачили през плет.

На лицето му се изписа леко беспокойство. Докосна отново косата ѝ, но този път отдръпна ръката си мигновено. Потърси очите ѝ настойчиво и погледите им се срещнаха, а сърцето ѝ щеше да изхвръкне.

— Вече не съм дете, Джош — произнесе дрезгаво Аманда.

— Но не си и зряла жена — отговори той. — Душевният ти мир е дълбок като океана, загадъчна си като напъпила роза. Възхищавам се на моралните ти ценности така, както се възхищавам и на духа ти. Не бих могъл да оскверня всичко това.

— Ах, ти, набеден пират такъв! — даде воля на желанието си да го засегне тя. — Старомоден си също като мен.

Той кимна бавно.

— Не го казвай на никого. Не бих искал да ми се разруши имиджът — отговори той със загадъчна усмивка и си тръгна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Брад не замина за Насау, но още същата вечер Джош помоли брат си да отлети за Монтего Бей вместо него.

— Добре — съгласи се с удоволствие Брад. — Но трябва да се върна в Сан Антонио преди края на седмицата. Имам перспективен клиент, от космическия бизнес.

Аманда забеляза пламъчетата в очите му, които Джош пропусна. Може би го познаваше по-добре, но причината да се върне в Тексас не я прозвуча съвсем убедително.

— Прави каквото искаш, стига да си гледаш работата — отговори Джош. — Трябва да призная, че направи учудващ пробив в нови области тази година.

— Достатъчно за увеличение?

— Все още ми дължиш заплатата си за шест месеца — напомни му Джош. — Освен това изплащаш огромен заем.

Тъмните очи на Брад просветнаха, този път гневно.

— Продължавай. Натяквай ми го. Добре де, загубих. Но понякога печеля. А когато го правя, печеля много.

— Никой не печели в казино — каза хладно Джош. — Това е наркотик. Ти си пристрастен, но не искаш да си го признаеш.

Брад отметна салфетката си и се изправи.

— Ще взема самолета до Мо Бей сутринта. Щом свърша там, се прибирам в къщи. — Страхуваше се, че брат му отново ще спори с него.

Джош обаче не го направи. За него разговорът бе приключен. Брад кимна към Аманда с малко пресилена любезност и излезе от стаята.

— Пришпорваш го здраво — обърна се тя към Джош.

— Опитай от кюфтенцата — предложи той, сякаш не бе чул думите ѝ. — Вкусни са.

— Той ти е брат.

— Точно затова искам да се събуди, преди да е пропилял наследството си и да съсипе живота си.

— Не можеш да го вкараш насила в правия път, Джош — настоя тя. — Не е стол, за да бъде изпратен за претапициране.

Мъжът срещу нея повдигна вежди.

— Не искаш да започваме отново тази вечер, нали? — изрече строго, с леко заплашителен тон.

Тя едва ли щеше да промени решението му. Както обикновено, то вече бе непоклатимо като скала. Аманда повдигна вилицата към устата си. Беше прав. Кюфтенцата бяха превъзходни.

Когато странно мълчаливият Брад отлетя за Ямайка, Джош заведе Аманда с моторницата на един необитаем остров, близо до Опал Кей.

— Нали ти самата каза, че имам нужда от добра почивка — напомни ѝ, когато тя остана смяяна от избора му. — Хариет ни е приготвила превъзходен обяд за пикник и бутилка вино.

Тя се усмихна. Перспективата да прекара цял ден с Джош беше прекрасна. Истинско блаженство.

Джош спусна котвата и те слязоха. Сега в Сан Антонио беше есен, но тук беше вечно лято. Пясъкът на брега беше ситен и бял като фино преработена захар. Морето блестеше с всички светлосиньо-зеленикови нюанси, които съществуваха. На небето не се забелязваше нито едно облаче. Докато газеше из водата към брега, Аманда си мислеше, че времето беше точно като за излет.

Погледна към Джош, като се опитваше възхищението ѝ от дългите му мускулести крака в късите бермуди да не бъде твърде очебийно. Беше облякъл синя трикотажна риза, която подчертаваше широкия му гръден кош и рамене. Той сръчно разтовари багажа им, докато Аманда го наблюдаваше. Обичаше ръцете му. Бяха големи и силни, с безупречно поддържани нокти.

Беше вързала косата си на конска опашка, за да ѝ е по-удобно, и докато крачеше редом с него към примамливата сянка на палмите, се чувствуваше много по-млада и жизнена отвсякога.

— Това импулсивно решение ли беше? — попита с любопитство.

Джош разстла бялата ленена покривка на земята и сложи голямата плетена кошница върху нея. Предостави на Аманда да извади чиниите и сребърните прибори, докато той отваряше кутиите с храна.

— Да. Понякога действам и така — изгледа я закачливо над бурканчето със студена салата от риба тон. — Ако направиш само едно погрешно движение, ще те заровя в пясъка до красивата ти шия и ще те оставя така.

Тя се засмя, защото той изглеждаше толкова комично заплашителен.

— Ще го направиш ли, наистина?

— Вероятно не.

Погледите им се срещунаха.

— Само те дразнех, нали знаеш — каза нежно тя. — Не мисля, че си... е, добре, аз наистина съм старомодна за някои неща.

— Знам. — Той взе една чиния и й подаде отворена консервна кутия с лъжица за сипване. — Заповядай. Хапни нещо. Живееш само на нерви напоследък.

— Все още ме боли малко — призна тихо Аманда. — Татко не се грижеше твърде много за мен, но беше всичко, което имах.

— Не е вярно. Все още имаш Брад, и Мири, и мен.

— Да. Да, така е. — Тя пое кутията и си напълни чинията.

Джош не си бе донесъл банковски костюм, но това не я притесняваше особено. Доволна бе, че може да се попече на слънце. Беше решила да придобие равномерен тен, преди да се върне вкъщи.

Спътникът ѝ бе свалил ризата си и лежеше на пясъка с голи гърди. Тя го поглеждаше скришом, привлечена от силата и мъжествената красота на тялото му. Беше загорял и мускулест, гърдите му бяха обрасли с гъсти руси косми, които стигаха до колана. А вероятно и по-надолу.

— Целият ли с такъв тен? — попита, без да се замисли.

Той не отвори очи. Усмихна се, а голямата му ръка се плъзна към копчетата на късите бермуди.

— Искаш ли да видиш?

Тя се засмя. Гласът ѝ прозвучава звънливо и омайно сред тишината на острова, нарушавана единствено от шума на вълните и крясъците на чайките, кръжащи над брега.

— Не, благодаря.

Той се прозя.

— Двамата с Брад никога не се притесняваме да слагаме бански, когато островът е само на наше разположение. — Той я погледна. — Не се съмнявам, че имаш бели ивици по тялото си.

Без да го погледне, тя отговори:

— С моя късмет някой от съседите ми сигурно ще се скрие в храстите с видеокамера и неминуемо ще бъда в новините в шест часа за неприлично поведение.

— Навсякъде има хора, които биха ти развалили удоволствието — промърмори той. — Уморен съм. — Гласът му прозвуча леко изненадано.

— Никога не спиш като нормалните хора — каза тя. — Питам се как не си припаднал още.

— Аз съм неразрушим.

— Никой не е. Кога за последен път си бил на преглед?

— След две седмици според графика ми — успокои я той. — Бордът на директорите настоява да се правят профилактични прегледи веднъж годишно.

Не добави, че тази година бе съbral смелостта да си направи допълнителни, частни изследвания. Искаше да остане сам. Една част от него не искаше потвърждение на онова, което подозираше от няколко години, но другата част искаше да бъде сигурна.

— Браво на тях — каза Аманда. — Никой от нас не мечтае да се строполиши мъртъв някой ден.

— Сигурна ли си? Аз съм единственото препятствие между тебе и вестника.

— Ти и завещанието на баща ми — подчerta тя. Седна и погледна надолу към него с меките си зеленикови очи. — Не бих пожелала да ти се случи нещо. Никога. Нито заради пари, нито поради никаква друга причина.

Очите му изглеждаха много тъмни, когато се присвиха и се плъзнаха бавно надолу към дълбоко изрязаното деколте на банковия й, после отново към овалното лице с одухотворено изражение. Откри, че му доставя удоволствие да я наблюдава. Освен това събуждаше любопитството му.

Нешо вътре в него се възпламени, разгоря се. Никога не му бе минавало през ум, че би могъл да я докосне, а сега я желаеше. Нуждаеше се от нея. Беше луд по нея. Не можеше да издържи толкова много, а изкушението, което тя несъзнателно представляваше, го правеше неспокоен, неработоспособен през последните дни, не му даваше покой. Въздъхна тежко и се предаде. „Само веднъж — каза си. — Нищо лошо няма да стане, само веднъж...“

Джош седна, много бавно. Ръката му се протегна към лицето ѝ. Прекара нежно пръста си по извивката на долната ѝ устна. Очите му се впериха в чувствения овал на устата.

— Това не е най-добрата идея, която съм имал, но все пак — целуни ме, Аманда — изрече задъхано, когато твърдите му устни бавно се сляха с нейните.

Цялото ѝ тяло потръпна от неочекваното удоволствие. Беше *първият* път — съвсем първият, въпреки всичките ѝ мечти през изминалите години. Тя простена и се уви около него като бръшлян, сладостно сmuteна от допира. Протегна ръце и го прегърна през врата. Целувката, която бе жадувала така силно, бе нейна сега, и тя ту се потапяше в нея, ту се извисяваше до небесата. Цялото ѝ тяло гореше. Най-съкровените ѝ места пулсираха и тръпнеха, дългите ѝ елегантни крака потрепереха, когато той я привлече над себе си и задълбочи ласката.

Единствените мъже, с които някога се бе целувала, бяха състуденти в колежа. Един или двама имаха известен опит, но повечето бяха като нея — свенливи, плахи и неопитни. Никой не бе успял да я изкуши до такава степен, че да я отведе в леглото си.

С Джош се чувстваше съвсем различно. Може би дълготрайното им приятелство го правеше по-приемлив, или може би едва обузданата чувственост на устните му действаше така опустошително на сетивата ѝ. Каквото и да бе обяснението, тя се упои като алкохолик в мига, когато е докоснал питието си.

Той изглежда го разбра, защото се опита да компенсира липсата ѝ на опитност. Аманда изтръпна, когато той леко всмука устните ѝ в своите и плъзна езика си между тях, като ги хапеше нежно със зъби. Тя се отпусна безволно, а ръцете му властно обхванаха бедрата ѝ и ги придърпаха, докато венериният ѝ хълм пътно се прилепи към издутината на бермудите му.

В съзнанието ѝ мигом изплува картина на ръцете му, вкопчени в бедрата на друга жена, извиваща се и стенеща под мощния напор на тялото му. Задъха се, мускулите ѝ се стегнаха в невидим отпор и той изправи главата си с очевидно нежелание.

— Притеснява ли те, че съм възбуден? — попита дрезгаво.

— Да — призна тя смутена и скри лице в гърдите му.

Джош си пое дълбоко дъх. Сърцето му биеше лудо в гърдите, slabините му пулсираха, но в никакъв случай нямаше да я принуди да приеме нещо, което не желаеше.

Повдигна брадичката ѝ и потърси очите ѝ. Забеляза в тях примесени желание и страх. Също и обожанието, което бе твърде неопитна, за да прикрие. Беше влюбена в него. Подозираше го от години, но се преструваше, че нищо не забелязва. Не биваше да се случва.

Пое си дълбоко дъх и се отдръпна.

— Не — произнесе тихо. — Не мога да си позволя това, Аманда.

Изправи се, запали пура и се отправи към водата.

Когато се върна, Аманда бе прибрала всичко в кошницата. Опитваше се да се държи, като че ли нищо не се бе случило.

Джош се наведе да си вземе тениската. Знаеше, че тя жадно е вперила поглед в голото му тяло.

Все още възбуден, той се обърна и се облече. Нямаше да стане. Наистина нямаше. Съприкосновението с устните ѝ като че ли го бе отнесло в блаженството на рая, но нямаше да започне нещо, което не би могъл да завърши.

— По-добре да вървим — предложи тихо. — Брад трябва да се върне скоро. Искам да разбера дали е подписал договора.

— Готова съм, когато кажеш.

Той взе кошницата и двамата тръгна мълчаливо един до друг към моторницата.

По време на обратния път неловкото им мълчание бе нарушено от внезапно силен пристъп на вята. Тя обаче не се изплаши. Нищо не можеше да я изплаши, когато Джош държеше нещата в свои ръце. Беше го виждала в какви ли не опасни положения, откакто се познаваха. Веднъж бяха попаднали сред вихрушка с неговия двумоторен самолет, който притежаваше преди реактивния. Умението

и хладнокръвието му превърнаха това, което би могло да се окаже трагичен инцидент, в забавно приключение.

— За какво мислиш? — попита той, когато приближаваха вече Ню Провидънс. Гласът му прозвуча малко странно сред рева на мотора.

— За това колко добре се справяш с опасностите — отговори му честно. — Винаги оставаш невъзмутим и при най-рискованите положения.

— Имам богат опит от случаите, в които трябва да се изправя срещу борда на директорите ми — отговори Джош сухо. — Трябва да имаш здрави нерви, за да правиш пари.

— Нима не го знам — направи тя гримаса. — Не съм сигурна обаче дали ще остане нещо, което да наследя, когато навърша двадесет и пет години. Изглежда, че Уорд Джонсън ще загуби всичко — добави раздразнена. — Мислите му напоследък съвсем не са насочени към работата.

— Откажи се — посъветва я той. — Би трябвало да си разбрала досега, че никога не отстъпвам, когато мисля, че съм прав. — Пръстите му затанцуваха по контролните прибори, тъй като на хоризонта се появи Опал Кей. — Дръж се здраво.

Той натисна дросела напред, тъмните му очи шареха неспокойно, докато малката моторница се бореше с вятъра, за да се приближи до кея.

Най-сетне слязоха на пристана и Джош се усмихна закачливо, като видя изражението на лицето ѝ.

— Мислех, че имаш доверие в мореплавателните ми способности.

— Да. Но наистина не ми се нрави да изпадам в трудни положения.

— Така ли?

В тъмните му очи искреще нежна чувствена заплаха, от която пулсът ѝ се учести. Но той бързо се овладя, хвана ръката ѝ и бързо я поведе към къщата.

Вечерята беше великолепна, но Аманда нямаше никакъв апетит. Фаталната комбинация от неустоимото сексуално привличане на Джош

и неизбежното ѝ скорошно завръщане в Тексас развали удоволствието от вечерта.

— Искаш ли нещо друго? — попита той загрижено.

— Не, благодаря. Храната е превъзходна — отговори тя, като остави вилицата си. — Наистина трябва да се връщам.

— Защо? — възрази Джош сприхаво. — Да не би да се страхуваш, че бизнесът ще пропадне за една седмица, ако не си там да го спасиш?

— Не ставай язвителен. А може и да е точно така, дори да не ми вярваш.

— Не се опитвай да изживееш живота си в стремително препускане — предупреди я той. — Имаш толкова много време занапред.

— Нима? — Тя погледна ръката му върху бялата ленена покривка, приятно контрастираща на бронзовия тен и кафеникавите косъмчета с изрusesи връхчета. — Най-вълнуващото нещо, което някога съм правила, беше да отида на професионален боксов мач, където главното зрелище беше публиката.

Джош се засмя.

— Вярно, тогава се наложи да те спасявам! Доколкото си спомням — продължи със зложелателно ликуване в гласа, — ти даде началото.

Аманда се размърда неспокойно.

— Ами, те наричаха любимия ми боксьор мухльо и насырчаваха онзи побойник, който размазваше лицето му!

— И ти му се притече на помощ.

— Все някой трябваше!

Той избухна в смях, очите му я гледаха снизходително.

— Ти си чудесна, знаеш ли? Не се контиши с часове, не искаш диаманти, кожи, дори не настояваш да ходиш на приеми всяка вечер. Просто си незаменима за компания.

— Незаменима само за теб, предполагам — каза тя, без да го погледне. — Впрочем, не отвеждаш ли обикновено поканените на вечеря жени в леглото си?

— Ако не те уважавах толкова много, бих те отнесъл там незабавно — отвърна Джош спокойно. Бавно допи чашата си и

продължи: — Но имаме прекалено много общи спомени. Нямам какво да ти предложа — довърши мрачно. — Нищо.

Побиха я ледени тръпки от безутешния тон на последните му думи. Пустотата в очите му я озадачи, защото заедно с нея там прозираше и неподправен, страстен копнеж.

— Ти ме желаеш — каза внезапно той. — Но все още не си сигурна как точно ме искаш, нали, Аманда? Мечтаеш си за приказни преживявания, рози, шампанско, екзотични парфюми и само щастие след това.

— Не, не е така... — започна тя, неразбираща накъде клони разговора.

— Една връзка не е само цветя и романтика — продължи Джош тихо. — Тя е груба, чувствена, и хората могат да бъдат наранени. Мъжът се променя, когато е бил вече с желаната от него жена.

— Да. И повече не я иска — прекъсна го Аманда.

— Невинаги — каза той остро. — Понякога я иска през цялото време, без да обръща внимание на бизнеса, честта, морала, на нищо. Точно това се случи с мен и Тери. Бях станал невнимателен, защото се нуждаех от нея толкова много. Затова и ти ни видя онази нощ на плажа. Не мислех за нищо друго, освен за тялото ѝ, бях омаян от него, не можех да издържа и една нощ, без да го притежавам. Тя изпитваше точно същия глад като мен. Подобно плътско привличане може да те заслепи, дори когато няма нищо общо с любовта.

— О!

— Подобна безразсъдност те лишава от самоконтрол — продължи настойчиво Джош. — Тя може да те накара да правиш любов в паркирана на улицата кола по време на пиковия трафик. Затова не се впускам вече в любовни авантюри. Предпочитам случайните срещи, които завършват почти веднага след като са започнали. — Той погледна към преплетените си върху масата пръсти. — Мразя пристрастяването. Пуша пури вместо цигари, защото е по-лесно да се откажеш от тях. Пия бренди вместо уиски, защото мога да го взема или да го оставя. Никога не вземам повече от едно питие на парти, защото не искам да рискувам да загубя контрола върху себе си.

Аманда знаеше тези неща, но също така знаеше, че той беше пристрастен към пущенето, независимо дали го признаваше пред себе

си или не. Но мисълта, че не иска отново сериозна връзка, прониза сърцето й. Защото *тя искаше*.

Джош се изправи.

— Трябва да посрещна един човек на летището в Насау. Тед ще ме откара с моторница.

— Добре.

Той спря, загледан втренчено в нея.

— С теб сме приятели от много години. Не искам да те загубя, само защото сме се докоснали и между нас са пламнали искрици, или защото ти искаш нещо в бизнеса, което аз не желая да ти дам.

— Ти винаги ще ми бъдеш приятел, Джош — каза тя с непроницаема усмивка. — Надявам се, че и аз ще остана такава за теб.

Джош се приближи до стола й и като се подпра с една ръка на масата, се наведе толкова близо до нея, че дъхът му опари устните ѝ, когато заговори.

— Дължа ти много повече от това да разбия сърцето ти.

Аманда докосна страната му. Скулите му се обтегнаха, очите му запламтяха.

— Искаш ли ме? — попита тя с дрезгав шепот.

— Сърцето ми се къса за теб — отговори той с накъсан от страсть глас. — И знаеш ли какво ще направя?

Устните ѝ се разтвориха, за да си поеме дъх.

— Не. Какво?

— Абсолютно нищо. — Отдръпна се от нея, напрежението в тялото му направо бе физически осезаемо. — Това ще е единственото благородно нещо, което съм направил през живота си. Как ти се струва това?

Минута по-късно вече го нямаше.

ГЛАВА ПЕТА

Брад приключи сделката в Монтего Бей, но не побърза да се върне в Опал Кей. Наистина имаше проблеми. Трябваше да намери начин да покрие облозите си, преди да е загубил нещо много по-ценно. Трябваха му пари в брой, бързо. Единствената му надежда беше да убеди Джош да го спаси още веднъж. Но това съвсем не бе вероятно. Джош не разбираше слабостите, защото сам той нямаше никакви. Беше неуязвим. Животът му се състоеше от правилно пресметнати бизнес решения. Беше един от най-силните хора на света, който никога не разчиташе и не изпитваше необходимостта да разчита на други. Как би могъл да проумее страстта към залаганията? „Но — размишляващо печално Брад, — все пак бих могъл да се откажа, когато пожелая. Следващият път, със сигурност.“

Нещо хладно изведнъж се разля по ръкава на костюма му.

— О, Боже Господи, колко съжалявам! — изрече красивата сервитърка.

Носеше къса поличка, която едва прикриваше горната част на бедрата ѝ, и плътно прилепнала бяла блуза, разтворена над стегнатите гърди с приятен тен. Беше русокоса, синеока и невероятно секси. Толкова секси, че той не забеляза кафеникавото петно върху безупречно чистия си сив костюм, нито дори усети, че мястото е мокро.

— Здравей, котенце — поздрави я със сладострастен поглед.

— Здравей! — отвърна тя и се усмихна. Косата ѝ бе изпъстрена с разноцветни дантелени панделки. — Аз съм Барbara, твоята сервитърка.

— Брад Лоусън — представи се той, като не преставаше да я оглежда похотливо.

Ресторантът с пет звезди съвсем не бе препълнен тази вечер. С изключение на него и още четири-пет двойки, заведението всъщност бе почти празно.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли? — попита тя. — Да не си брат на Джошуа Лоусън?

Големият му брат бе известен навсякъде. Запита се дали и Джош бе вкусил от тази наслада, но реши, че вероятността е твърде малка. Джош си падаше по брюнетките. Поне в това отношение, ако не в друго, бе предсказуем.

— Да, точно така — потвърди с неудоволствие.

— Брат ти веднъж обядва тук — заговори тя, за да обясни откъде го познава. — Аз плачех, защото майка ми току-що бе откарана в болницата с инфаркт. Господин Лоусън уреди с шефа ми да имам повече свободно време, за да мога да стоя при нея. Толкова е добър.

Брад се усмихна.

— Да, добър е. Аз също, разбира се. Умен съм, и красив, и богат, и невероятно скромен.

Тя се засмя.

— Нима?

Той сложи ръка на сърцето си, забравил мигновено предишните тревоги.

— Скромен до дъното на душата си. Донеси ми порция пържени стриди и аз ще осъществя всичките твои мечти.

Тя се изчерви, но попита дръзко:

— Би ли могъл?

— Могат ли акулите да плуват? Хайде! Донеси тези стриди. Побързай, нямаме и секунда за губене!

— Добре. Би ли искал нещо за пие?

— Чаша шампанско. Шампанско и стриди са тайната за успехите на Казанова, сигурен съм в това.

— Добре — промърмори многозначително сервитьорката, — ще видим дали е така, нали?

Тялото му настърхна от обещанията в блесналия й поглед. Усмихна се бавно и широко. Тази вечер нямаше да се върне в имението. Надяваше се Джош да не му вдигне твърде голям скандал.

Аманда се прибра в стаята си рано, отегчена от самотата. Чу когато Джош излезе, но бе заспала дълбоко, когато се прибра. Брад също не се бе появил.

Минаваше девет сутринта и реши да звънне по телефона на Мири в Сан Антонио, преди да слезе на закуска. Не беше говорила с най-добрата си приятелка от погребението на баща си.

— Добре ли си? — попита веднага Мири.

— Да, като се изключи факта, че трябва да се боря с Джош за всяко нещо — отговори тя.

— Настина ли? — разпали се приятелката ѝ. — Колко вълнуващо!

Аманда беше доволна, че Мири не можеше да види предателското ѝ почервяняване.

— Да, заради вестника, глупаче такова — каза с престорена веселост. Отпусна се назад върху резедавото спално бельо с въздишка, дългата ѝ смолиста коса се разстла на леки къдри върху възглавниците.

— Искам да кажа, че пътят към върховете на управлението няма да бъде лесен. Не иска да изслуша дори моите съображения.

— Всичките ти усилия могат да останат напразни — въздъхна Мири. — Е, ако не успееш в началото...

— Аз и не очаквам да ми възложи ръководството на цялата компания. Твърди, че нямам достатъчно опит, и е прав. Надявах се поне на частичен контрол.

— Не настъпвай никого по мазолите — предупреди я приятелката ѝ. — Властият редактор е изхвърлил много повече високообразовани и интелигентни служители, отколкото предполагаш. Той е непочтен и безскрупулен, когато трябва да запази топлото си местенце. Единствената причина, поради която държи Джошуа в неведение, е, че новият ти съдружник едва ли има време да погледне как стоят нещата.

— Твърде дълго работиш във ФБР — ухили се Аманда. — Започваш да говориш като специален агент.

— Нима не бих искала да съм такава? — въздъхна отново Мири. — Аз съм просто една несretница с големи мечти и лош късмет. Знаеш ли какво ми каза Нелсън Стюърт? Червеникавата ми коса била твърде крещяща за таен агент!

— Не предполагах, че имаш привилегията да разговаряш с Нелсън Стюърт.

— Той е старши агент — измърмори Мири. — Налага ми се да говоря с него. Мислех да опитам в юридически колеж. И когато му

съобщих намерението си, той не пропусна да ме уязви.

— Как по-точно?

— Каза, че ми бил нужен мозък за това.

Аманда се засмя. Беше виждала безсърдечния господин Стюърт веднъж. Беше толкова тъмен, колкото Джошуа бе светъл, стегнат и слаб, с леденостудени очи. Двамата с жизнерадостната Мири враждуваха от първия й работен ден в офиса на ФБР в Сан Антонио. Положението не се бе подобрило през изминалите две години. Но напоследък приятелката й много по-често заплашваше, че ще напусне. Стюърт бе подал рапорт, с който настояваше да я преместят. Аманда често се питаше дали отношенията им не бяха израз по-скоро на пламенно привличане между двамата, отколкото на враждебността, с която се опитваха да го прикрият.

— Кога се прибираш? — попита Мири. — Там няма с кого да разговаряш, а Джошуа сигурно ти къса нервите. Не че не оценявам грижите, които полага за теб, но...

— Мисля, че го прави заради добрите стари времена — каза тихо Аманда. — Дължа му много. Но той заслужава по-добър живот от това да мисли само за компанията си. Жалко, че не се е оженил и няма деца.

— Джошуа Лоусън?! — възклика Мири. — Женен? Ха! Това ще бъде чудо! Сега си спомням, че миналия месец се появяваше в Ню Йорк с онази латиноамериканка. Не се сещам за името й, но виждах снимките им в пресата. Джош е много красив, нали?

Аманда не искаше да мисли за жените на Джош. Знаеше, че ги има, но се чувстваше много по-добре да държи главата си заровена в пясъка като щраус и да не обръща внимание на това, което я притесняваше.

— Предполагам — отговори уклончиво. — Слушай, ще се върна вкъщи в края на седмицата. Можем да отидем да напазаруваме. Сега, след като работя всеки ден, открих, че нямам достатъчно дрехи за цялата седмица. Когато ходех на училище, можех да нося само джинси и тениски.

— Добре. Ще излезем двете на покупки, ако Джош те пусне да се прибереш толкова скоро. Може би предполага, че се нуждаеш от по-дълга почивка, и аз бих се съгласила с него. Грижите за баща ти и всекидневната ти работа си взеха своето.

— Мисля, че щом човек започне работа, отговорността си е изцяло негова. Обичам да работя. Татко имаше частни медицински сестри, благодарение на Джош. Той никога не разчиташе на мен, дори когато беше на предсмъртно легло.

— Той никога не ти обръща необходимото внимание — повтори студено Мири. — Точно като моя баща. Ако някой се грижеше за мен, когато бях девойка, може би сега нямаше да бъда такава емоционална развалина. Той ме бе разпуснал. Никога не се интересуваше къде излизам нощем сама, а аз бях твърде глупава, за да осъзнавам колко е опасно. — Тя направи пауза, гласът ѝ бе изтънял от задушаващите я спомени. — Мили боже, колко неща щяха да ми бъдат спестени, ако майка ми не беше починала. Жivotът ми се промени, едва когато те изпратиха в моето училище.

— Добре че се срещнахме, Мири — каза Аманда с усмивка. — Какво щях да правя без теб?

— А какво да кажа аз? Ако не беше ти, щях да се самоубия онази нощ — сериозно изрече приятелката ѝ. Замълча, припомняйки си с подробности онази фатална вечер. Те често нахлуваха в мислите ѝ, но тя се осмеляваше да ги сподели единствено с Аманда. — Заведе ме въкъщи с теб, защото татко не беше в града. Плаках цялата нощ, след като се върнахме от болницата, а ти не се отдели от мен.

— Трябваше да приемеш психотерапията, която ти предложиха.

— Да говоря за... това... с група непознати? — не повярва на ушите си Мири. — Достатъчно лошо е, че Нелсън Стюърт ме гледа така, сякаш току-що съм излязла от долнопробен бордей. Смята ме за разюздана.

— Би могла да споделиш с него, че колоритният ти външен вид е просто маска.

— Да не си полудяла?! — избухна приятелката ѝ. — Аз не струвам нищо в очите му, изобщо няма да ме изслуша!

— Ти си безнадежден случай.

— И ставам все по-зле. Виж, трябва да прекъсваме. Пази се.

— Ти също. Ще се видим скоро.

Когато Мири затвори телефона, усети чифт тъмни очи, вперени свирепо в нея.

— Използвате служебния телефон през работно време, госпожице Уолш, така ли? — попита Нелсън Стюърт с ледено изражение.

— Сега е почивката ми за кафе и освен това ми се обадиха. Аз не съм търсила никого. — Тя подпра брадичка на ръцете си върху бюрото и го изгледа дръзко. — Може ли да попитам нещо, господин Стюърт?

Той присви тъмните си очи.

— Какво?

— Това вашето истинско лице ли е, или маската, която си слагате всяка сутрин?

Заплашителният му поглед стана буреносен.

— Просто никога не се усмихвате, сър — продължи тя с неудържима усмивка. — Чудех се дали лицето ви ще се спука, ако опитате.

— Правилното използване на телефона е едно от задълженията ви — каза той вдървено. — Никакви лични разговори през работно време, независимо дали вие сте се обадила или не.

— Все още имам — тя погледна часовника си — две минути от почивката си. А ако не сте сигурен дали аз съм се обадила, веднага можете да проверите — предложи лукаво. — В края на краищата нали вие, агентите на ФБР, можете да получите достъп до телефонните записи на компанията?

Стюърт продължи, като че ли тя въобще не бе казала нищо.

— В допълнение, бих бил доволен, ако махнете от себе си тези непристойни дрехи и дрънкулки. Това тук е държавна институция, а не нощен бар.

Мири се огледа, от огромните си висящи кръгли златни обици до дрънчащите златни гривни.

— Искате да кажете, че бихте предпочел да се разхождам гола?! Господин Стюърт! Не ви прилича!

Тя повиши глас, защото точно в този момент двама от помладите агенти влизаха в стаята. Те бързо извиха глави и изчезнаха в съседния офис, като с мъка потискаха смяха си, докато Стюърт се опитваше да възвърне нараненото си достойнство.

— Точно обратното, госпожице Уолш — процеди той през зъби.

— Ако се появите гола в офиса, ще привличате много по-малко внимание, отколкото когато се обличате като панаирджийски клоун!

След което рязко се обърна и влезе в своя офис.

Мири остана загледана след него. После навлажни показалеца си и с усмивка изписа една цифра във въздуха.

— Едно на nulla за мен — промърмори тържествуващо.

Джошуа излезе замислен от своя линкълн, с който току-що бе ходил до селото на другата страна на острова. Там поддържаше малка индустрия за сувенири, за да могат местните хора да подобрят начина си на живот.

Островитяните на Опал Кей, като много други баҳамци, бяха изкусни занаятчии. Те изплитаха от палмови клончета сложни модели кошници, чанти, шапки, украшения за стени. На остров Ню Провидънс, където се намираше Насау, един огромен склад на кея Сейнт Джордж отдавна бе превърнат в закрит базар, където тези сувенири се продаваха на туристите, пристигащи с огромните презоceanски кораби, спуснали котва в залива. Но от това се печелеше изключително малко, тъй като туристите просто се чувстваха задължени да се пазарят с приятелски настроените търговци и съмъкваха толкова много цената, че плащаха по един доллар за чанта или шапка, за изработването, на която е бил нужен цял ден.

Това дразнеше Джош, който знаеше много добре, че хората, които бяха в състояние да си позволяят пътуване до Баҳамските острови, можеха спокойно да заплатят не пет, а петдесет долара за ръчно изработена сламена шапка или чанта. Затова бе склучил договор с един приятел в Канзас, собственик на магазин за вносни стоки. Сувенирите, изработвани от неговите работници, се продаваха далече оттук, където подобни екзотични предмети бяха рядкост и получаваха заслужената си цена.

Джошуа доставяше сировините за изработването на сувенири от островитяните и уреждаше транспорта и пласирането им. Не искаше да му плащат наем за помещението. В края на краишата, нима този остров не беше техен? Лист хартия според него не даваше правото на претенции върху земята, обичана и обработвана от поколения наред. Една медицинска сестра живееше там постоянно, имаше и малка поликлиника, в която един лекар французин преглеждаше два пъти седмично местните жители. Джошуа бе осигурил и съвременни

удобства като електричество и течаща вода, но само за тези, които искаха. Не се опитваше да налага насила никакви промени на никого. Изучавайки американската история, се бе убедил, че да се опитваш да асимилираш дадена култура и да я промениш напълно, не беше нищо повече, освен бавен геноцид. Това, което правеше в Опал Кей, бе само да даде възможност на хората да правят каквото желаят със собствената си култура. Бяха поискали да назначи управител на печалбите им, с което той се бе съгласил. С инвестициите си и осигуровките си те се бяха обезпечили доста добре. Ако нещо се случеше с него или с неговата империя, нямаше да останат на милостта на някой пришълец, който можеше да купи острова и да извлича печалба от местното население.

Чувстваше се отпаднал. Смъртта на Харисън Тод го бе пренатоварила и той усещаше сега тежестта на безкрайните разговори и преговори, с които трябваше да се справя сам. Брад беше изключително контактен човек, магьосник в областта на обществените отношения, способен да очарова абсолютно всекиго. Но ако го попртиснеша, брат му можеше и да се поддаде при някая сделка. Джош по-скоро би умрял, отколкото да отстъпи и на сантиметър.

Задържа се в кабинета си, за да си налее малко бренди. Беше планирал да отиде пак до Насау, за да поговори с министъра на образованието за осъвременяване на компютърната система в училищата, но господинът не беше в града и той успя да си уреди среща с него едва през следващата седмица.

Наистина беше изморен. Брад не се бе върнал от Монтего Бей, нито беше телефонирал, а това можеше да означава две неща: или беше налетял на някоя неотразима островитянка, или се бе отдал отново на покер. И той не знаеше кое от двете представляващо по-голяма злина. Обикновено Брад беше внимателен, но порядките в това райско кътче на земята бяха доста рискови за истински донжуан като него. Неговата собствена слава беше повече мит, отколкото реалност, предназначен да държи жените настани от себе си. Но Брад напълно заслужено си бе спечелил името.

Както седеше, загледан сърдито в чашата си с бренди, бе изненадан от влизането на Аманда. Облечена с джинси и бяла тениска, със сплетена дълга коса, тя спря на вратата.

— Не те чух да се връща.

Той огледа с наслада фигурата ѝ, стройна и елегантна.

— Представяш ли си — да държа линкълн, за да го карам само на този мъничък остров. Екстравагантно, нали? Но посетителите ми се впечатляват.

— Без съмнение.

Харесваше му как изглеждаше, млада, свежа, непринудена. Сърцето му тръпнеше болезнено само като я погледнеше. Неволно пристъпи напред и допря чашата с бренди до долната ѝ устна, която дори не бе с червило.

— Опитай.

— Не обичам бренди.

— Свиква се. Пробвай.

Тя не можа да устои на подканата. Отпи малка гълтка и лицето ѝ се изкриви, когато течността опари езика ѝ.

— Защо ме насилаш? — попита, гледайки го как оставя чашата върху барчето.

— Защото ми харесва.

Тя се усмихна, доволна от шеговития му тон, но в същия миг замръзна, защото той съвсем преднамерено обви ръката си около кръста ѝ. Сърцето ѝ се разтуптя от близостта на силното му тяло. От такова разстояние той изглеждаше неимоверно висок и заплашителен. Много по-красив, с отражението на светлината върху русата му коса, с присветите тъмни очи, които я гледаха чувствено.

Дъхът ѝ спря, когато пръстите му започнаха да я галят по врата. Очите му търсеха нейните. Тя усещаше дъха му върху леко разтворените си устни. Гласът му прозвуча плътно и нежно сред настъпилата тишина.

— Когато съм близо до теб, изпитвам неутолима страсть.

Аманда потрепери и въздъхна при намека за подобна интимност.

Той повдигна вежди и прекара пръст по извивката на малиненочервените ѝ устни. Тя го желаеше, това бе несъмнено. Продължаваше да се бори с изкушението да се отдаве на чувствата си, но с всеки изминал ден му ставаше все по-трудно.

Отдръпна се рязко от нея и отново посегна към чашата.

— Трябва да съм по-изтощен, отколкото предполагам — каза сковано и наведе глава, за да запали пура. — Къде мислиш да вечеряш?

Аманда все още трепереше вътрешно, но щом той можеше да се пребори с изкушението, и тя можеше.

— Аз все така обичам морската храна.

— Тогава иди да се преоблечеш и да вървим.

— Добре, но... — Изглеждаше обезпокоена.

Джош въздъхна.

— Можеш да ми се довериш. Нямам намерение да те прельстявам на масата.

— Жалко — промърмори в отговор тя. „Мога да се науча да играя неговата игра, щом се налага“ — помисли си развеселена.

Той сви вежди.

— Казах ти. Не съм такъв човек. Искам гаранции, иначе няма да напусна острова заедно с теб.

Тя се засмя доволно. Трябаше да се справи с бушуващите си чувства и хуморът бе единственият ѝ шанс да се предпази.

— Е, добре, имаш ги.

Погледът му се плъзна по нея безизразно, въпреки че в очите му блестяха някакви непознати огънчета.

— Щом си готова, ми се обади — каза той тихо и кой знае защо думите му ѝ прозвучаха двусмислено.

— Когато съм готова за какво?...

— Ще се облечеш ли най-сетне? — попита той с любезна настойчивост. Протегна ръка и погледна часовника си. — Защото очаквам да ме потърсят по телефона след три часа и трябва да съм тук.

— О, извинявай. Ще побързам.

Докато тичаше нагоре по стъпалата, си мислеше, че той беше най-противоречивият човек, когото бе срещала. Не приличаше на себе си напоследък. Беше напрегнат и бдителен. Искаше му се да я целуне, но като че ли винаги се въздържаше точно навреме. Аманда искаше да го предизвика да загуби самоконтрола си и да види какво ще се случи. Нещо го тревожеше, нещо дълбоко лично. Би желала да се престраши и да го попита.

В Монтего Бей отчаяният Брад бе прекарал вечерта и сутринта в безплодни опити да съблазни една жизнерадостна, дребничка русокоса

сервитьорка. Не постигна обаче успех, а и собствените му тревоги го гнетяха.

Току-що му се бяха обадили от Лас Вегас — един лакей, работещ за собственика на казиното, където Брад дължеше цяло състояние. „Може би — помисли си той, — ако поговоря със самия собственик, ще получа отсрочка, докато събера кураж да призная на Джош в какви неприятности съм се забъркал.“

Той вдигна слушалката в апартамента, който бе наел, и избра номера в Щатите.

— Казино „Десърт парадайз“ — дочу мең, прельстителен глас.

— Бих желал да разговарям с Марк Донър.

— Един момент. Ще проверя дали господин Донър е тук. Мога ли да запитам кой го търси, моля?

— Предайте му, че е Брад Лоусън.

Настъпи много дълга пауза, преди да му се обадят.

— Донър. — Гласът бе плътен, без акцент, безкомпромисен. Слабо напомняше на Брад за собствения му по-голям брат.

— Работя върху парите, които ви дължа — каза бързо. — Засега съм в Опал Кей. Ще ги имам след няколко седмици, по един или друг начин.

— Мислиш, че брат ти ще ти даде? — достигна до него саркастичният отговор. — Джош Лоусън не е известен с великодушието си към комарджиите.

— Че затова пък за него се знаят други неща — каза Брад отбранително.

— Разбира се. Парите му и безмилостният му подход в бизнеса. Но и той няма да те спаси, ако се опиташ да не ми платиш — замърка мазният глас. — И между нас казано, не мисля и че ще се опита. Той не обича комарджиите. Дори тези, които са му роднини.

— Кръвта е по-гъста от водата.

— Странно, че точно ти говориш за кръв — изрече Донър нехайно. — Не ме лъжи, Лоусън. Дори не си го помисляй.

— Казах ти. Работя по въпроса.

Кръвта на Брад замръзна в жилите му. Името на Донър бе свързано с две убийства, въпреки че никога не стигна до съд. Но не можеше да вини никого, освен себе си. Той всъщност не се надяваше

наистина Джош да го измъкне от това положение. Не, трябаше сам да се оправя с тази каша.

- Ще ти се обадя следващата седмица.
- Ще бъде добре. Знам как да те намеря.
- Като че ли не ми е известно!

Въздъхна и затвори телефона. Трябаше му значителна сума в брой, незабавно. Беше опитал късмета си на рулетката, но без успех. Знаеше, че Донър бе прекалено умен, за да го убие и да го захвърли в някоя канавка, макар да приличаше повече на борец, отколкото на собственик на казино. Вероятно щеше да се появи на събрание на борда на директорите и щеше да направи сцена там. Тогава Джош нямаше да има избор, щеше да плати дълговете му и да го изгони от компанията. Брад се намръщи при тази перспектива. Трябаше да намери някакъв изход — какъвто и да е.

ГЛАВА ШЕСТА

Аманда спа до късно на другата сутрин. Вечерята с Джош бе преминала неспокойно, неловко. Въпреки опита му да бъде весел, очевидно му бе трудно да се справи с новите им взаимоотношения. Не можеше да си позволи да я прелъсти, но му беше невъзможно да я възприема повече като малкото момиченце на Тод. През цялото време се бореше с желанието си да я докосне, и в същото време изпитваше непоносима болка в слабините. Когато се прибраха вкъщи, и на двамата нервите бяха опънати до краен предел. Разделиха се незабавно.

Гостенката му беше споменала, че възнамерява да си замине в петък, което беше на следващия ден. Той не се противопостави. Би желал, но тя бе права. Положението бе безнадеждно и с всеки следващ ден нещата ставаха все по-зле. Не искаше да я нарани. За нейно добро щеше да бъде по-добре, ако си тръгне преди Джош да загуби последната си капчица самоконтрол.

Той седна на бюрото си в кабинета и посегна към телефона. Нямаше да е зле, помисли си, все пак да провери как стоят нещата с вестника в Сан Антонио. Ако бяха верни твърденията на Аманда, че Уорд Джонсън обръща по-малко внимание на управлението, отколкото би трябвало, това не предвещаваше нищо хубаво за финансовото бъдеще на ежеседмичника — и на тази печатница, която тя толкова много искаше да спаси. Поне можеше да й обезпечи достатъчно сигурно бъдеще, ако не друго.

Уорд Джонсън монтираше заглавната страница, когато го извикаха на телефона. От другата страна на дългата дървена маса Дора Джаксън подреждаше търговските реклами, а един от сътрудниците на хонорар надписваше снимките и заглавията на статиите.

Уорд оставил ножицата и отиде до вътрешния телефон зад него. Докато поемаше слушалката, се взираше в Дора. Беше му неудобно да

работи с жена, която изглеждаше толкова добре. Някога, в гимназията, бяха влюбени. Сега и двамата бяха женени и се опитваха да си придават щастлив вид. Когато тя бе потърсила нещо, да ангажира времето си, той я нае. Беше импулсивно и чиста лудост от негова страна.

— Джонсън — представи се с делови тон.

— Лоусън — достигна до него кратък отговор. — Искам последните сведения за финансовото състояние на вестника.

Трябващо му известно време да осъзнае, че всемогъщият Джошуа Лоусън го търсеше лично по телефона. Той се поколеба.

— Господин Лоусън — заекна, чувствайки се неподготвен. — Финансите... о, искате да кажете тримесечният отчет.

— Точно така. Изпрати ми го по факса още днес.

— Разбира се.

— Включи и отчета за печатницата.

— Добре. Но нали ви казах за това — печатницата е чиста загуба на пари. Вестникът ще може да ни издържа.

— Носят се слухове, че групата на Морисън се подготвя да конкурира „Газет“.

Джош не го бе споменал на Аманда. И без това през последните две седмици напрежението ѝ бе достатъчно. Изданието, за което говореше, беше независим вестник, който съдържаше предимно реклами и минимално количество новини, с много по-ниска цена. Нито един седмичник с твърд абонамент не би могъл да се конкурира с него. Щеше да ги лиши от реклами за отрицателно време. Настъпи пауза.

— Знаеш ли как да се справиш с подобна конкуренция? — попита той сухо.

Уорд изруга тихо под носа си.

— Много добре ми е известно. Ако нямаш добра организация, по-добре да затвориш редакцията. С подобно издание не може да се конкурираш. То привлича клиентите за реклама като магнит.

— Точно такъв е случаят и затова нашите постъпления трябва да са достатъчни, за да издържим на конкуренцията.

— Ще ви изпратя цифрите. Как е Аманда?

— Оправя се. Ще се върне на работа в понеделник.

— Добро момиче. Работи упорито. Понякога малко прекалено отدادена на работата. Пълна е с идеи, които всъщност не могат да се

осъществят.

— Наистина ли?

Уорд се усмихна вътрешно. Трябваше да понамали шансовете ѝ. За пръв път от години се почувства заплашен, когато тя се появи в офиса му. Знаеше, че семейството ѝ притежава вестника отдавна и че скоро тя щеше да наследи около половината от него. Но той го ръководеше от петнадесет години, като отговаряше единствено пред Харисън Тод. През последните няколко години никой не се бе намесвал в управлението му. И точно тогава Аманда започна да работи за него. Не можеше да се остави на младо момиче, току-що завършило колеж, да му дава нареджания. Добре поне, че и Джошуа Лоусън съзнаваше това. В края на краищата, Лоусън притежаваше контролния пакет на вестника.

— Тя е добра счетоводителка — допълни Уорд, за да притъпи критичното си изявление. Нямаше да е в негова полза, ако Джошуа останеше с впечатлението, че е заплашен, дори и да бе така. — Има добър нюх към цифрите.

— И на мен така ми казаха. Вдигнал ли си тарифите за реклами?

— Не е нужно да ги повишавам. Конкурираме ежедневниците. Получаваме достатъчно и не е нужно да отблъскваме старите си клиенти.

Джош бе прекалено опитен, за да оспори твърдението му, без да е видял данните. Той трябваше да контролира твърде много неща, да следи отблизо и страничните си приходи. Но заради благополучието на Аманда щеше да му се наложи да провери „Газет“.

— Какъв е проблемът с печатницата?

— Има още три други с повече персонал и с по-модерно оборудване. Загубихме много от клиентите си заради печатницата с бързи услуги, която бе открита наскоро в Сан Антонио. Там правят и цветни ксерокопия.

— Мислех, че Тод ви беше купил копирна машина с високо качество?

— Момичето, което работеше с нея, напусна. Новото не може да се оправя, а Тим, който е на пресата, няма време за копиране, когато трябва да прави негативи и плаки.

Джош искаше да поспори по този въпрос. Нямаше обаче да изказва мнение, преди да е видял цифрите. Щеше да запази съвета си дотогава.

— Добре. Изпрати ми отчетите.

— Днес, късно следобед. Трябва първо да подгответим вестника.

— Добре.

Линията прекъсна.

Джош се питаше колко от това, което Джонсън му каза, е вярно. Аманда бе нетърпелива, а и доста остра. Имаше много недостатъци в теорията за управление на Джонсън. Беше твърде вероятно Аманда да се окаже права за печатницата. Все пак конкуренцията можеше да ги погуби. Нямаше да са първите. Сега, след като имаше достъп до ръководство на „Газет“ — което не бе имал, докато Харисън бе жив — можеше да държи Джонсън под око и се надяваше, че ще запази наследството на Аманда. Предусещаше, че отчетите нямаше да бъдат особено приятни.

В Сан Антонио Уорд Джонсън бе сигурен в това. Той прекара ръка през сламената си коса, докато се взираше с нещастно примирение в данните, току-що излезли от компютъра.

Знаеше как да работи с него, въпреки че Аманда бе виртуоз в тази област. Той не си бе направил труда да анализира положението. Живееше от ден за ден, спокоен, че старите рекламодатели ще останат при него, а евентуално биха се появили и някои нови. Вестникът си възвръщаше разходите. Едва. Той имаше толкова много неприятности в личния си живот, че не искаше усложнения и проблеми и в работата. Не искаше да разлюле кораба и да обезпокои хората, като им предложи нов ценоразпис.

Но след като разгледа извадката, му се прииска да бе послушал Аманда. „Нещата в колоната с приходите са плачевни — беше казала тя. — Навсякъде цените са се качили, тук също трябва.“ Уорд ѝ се бе изсмял и отговори, че хората ще отидат на друго място, ако вдигне цените за реклами или за печатарските услуги.

Сега обаче осъзна, че тя бе права. Вестникът беше на червено, защото той бе твърде погълнат от собствените си проблеми вкъщи, за да преглежда счетоводните книги редовно. Цените със сигурност

трябаше да бъдат повищени. Това означаваше, че щеше да му се наложи да остане да поработи до късно над тях.

На всичкото отгоре щеше ида изпрати това доказателство за неспособността си. Той се намръщи. Не. Не смееше. Беше на четиридесет и три години. Не беше още остарял, но щеше да му е много трудно да си намери друга работа на тази възраст, дори да не напишеша в досието му, че е проявил некомпетентност. Гладис щеше да се зарадва, ако го уволнят. Щеше да се смее. Винаги правеше така, дори преди да се е потопила твърде дълбоко в бутилката си с джин, та да не може да изплува отново. Не знаеше кое беше по-зле — Гладис или синът му. Понякога имаше чувството, че крепи света на широките си рамене. Не можеше да печели достатъчно за пиенето на съпругата си и наркотиците на сина си. Момчето не искаше да работи. Беше в постоянно умопомрачение, за да е в състояние да върши нещо.

Уорд внимателно промени няколко ключови цифри. С малко късмет, преди да излезе отчета за следващото тримесечие, щеше да достигне този променен сбор. Не беше непочтено. Просто печелеше малко време.

— Може ли да те попитам нещо, Уорд? — прекъсна мислите му Дора.

Той я погледна. Беше толкова сладка. Приятно закръглена, с мила усмивка, и лунички, и червеникавозлатиста коса, която подчертаваше сините ѝ очи. Чудеше се защо изглежда толкова тъжна. Имаше добър, преуспял съпруг и двама сина в прогимназията.

— Уорд? — повтори тя, леко изчервена от втренчения му поглед.

— О, съжалявам — усмихна се той, а кафявите му очи заблестяха. — Какво мога да направя за теб, мила?

Дора се изчерви още повече от ласкавото обръщение и той усети как гърдите му се надигнат. Все още можеше да ѝ въздейства. Като се облегна назад в стола си, се загледа в нея, по лицето му се изписа лека арогантност. Почувства се отново на осемнадесет, настръхнал от хищен мъжки инстинкт. Въпреки че никога не станаха съвсем интимни в гимназията, бяха прекарвали много време заедно.

— Чудех се дали ще ти трябвам за още нещо — попита Дора. — Работя тук само сутрин, нали знаеш. — Усмихна се, като си представи Уорд отново на осемнадесет, капитан на отбора по ръгби, а тя в групата на клакърките. В нейните очи той не можеше да остане.

Главният редактор погледна към компютъра и се замисли.

— Би било добре, ако ми помогнеш за този отчет. Можеш ли да работиш с факс?

— Ами, да. Работех известно време за една застрахователна компания миналата година и там имаше същия модел — добави тя, като се приближи към апаратата.

— Слава богу. Аманда Тод се оправя с факса, а няма да се върне на работа преди понеделник.

— Как е тя? — заинтересува се Дора. — Харесвам Аманда. Винаги е толкова мила с мен.

— Лесно е да бъде мила с теб, Дора — отвърна тихо той. — Да, тя е добре. Тъжна е, наистина, но е добре, че Лоусън ще я потопи в лукса на онзи остров на Бахамите. Ще се справи.

— Господин Лоусън е много добър с нея.

Уорд се изправи.

— Добре, трябва да се връщам да довърша вестника. А довечера ще имам много работа върху документите. Семейството ти ще има ли нещо против, ако пожертваш един-два часа два пъти седмично, докато наваксам?

— Сигурна съм, че няма — отговори тя с леко нервна усмивка.

— Едгар е започнал курс в колежа точно по обяд този семестър. Ще стои вечер с момчетата, ще поправя контролните си или ще говори за учениците и колегите си — изрече горчиво тя. — А момчетата ми единствено спортуват или говорят за спорт. Щом всички са нахранени и къщата е чиста, напълно разполагам с времето си — добави жаловито.

Уорд не можеше да понесе мисълта, че толкова сладка и привлекателна жена като Дора може да бъде пренебрегвана в семейството си.

— Съжалявам — каза нежно той. — Не мога да си представя, че някой мъж може да поправя тестове, когато и ти си в същата стая. Ако не възразяваш срещу това, което казвам — продължи, като внимаваше да не я обиди.

Тя обаче засия и отново леко поруменя.

— Не, разбира се, че не!

Той се усмихна. Тя го караше отново да се чувства мъж.

— Добре тогава. Ще се видим по-късно.

— Хубаво — кимна тя в знак на съгласие, после се поколеба и наведе глава. — Ами... ами твоето семейство? Няма ли да имат нещо против да работиш толкова до късно?

Той въздъхна тежко.

— Гладис е... ами, сигурен съм, че си чула за пиенето й. Всички останали тук знаят. През по-голямата част от времето тя едва ли знае дали съм там или не. А синът ми... — Издиша дълбоко. — Той ме обвинява за алкохолизма на майка си. И двамата ще ти кажат, че съм абсолютен неудачник.

— Това не е Уорд Джонсън, когото си спомням. Ти никога не можеш да бъдеш неудачник.

— Наистина ли мислиш така?

Тя отново кимна.

— Наистина. Съжалявам, че нещата са се развили толкова зле при теб.

Състраданието в сините й очи го изпълни с копнеж, направи го раним. Той искаше тази загриженост за себе си. Искаше някой, който да се вълнува заедно с него, че животът му се бе превърнал в непоносимо бреме. Дора въздействаше на всичко мъжко в него и тялото му реагира внезапно, остро на нейната близост.

— Можеш ли да се върнеш към седем? — попита той.

— Да, разбира се — съгласи се тя и излезе тихо.

В чакалнята се поколеба, като гризеше долната си пълна устна. Можеше да пострада, ако не внимаваше. Беше омъжена жена с двама сина, а Уорд беше като удавник, който търсеше някой да скочи при него и да го спаси. Проблемът, когато се опитваш да спасиш давещи се, е, че ако не си бдителен, те могат да те повлекат надолу със себе си.

Не можеше да рискува да се обвърже в романтична връзка със своя шеф. Сан Рио бе затворено общество, въпреки че бе квартал на обширния космополитен Сан Антонио. Двамата със съпруга си посещаваха местната баптистка църква. Едгар преподаваше в неделното училище. Момчетата й участваха във всички спортни мероприятия, което означаваше, че семейството бе добре познато в района. Тя беше стълб на обществото, каквато трябваше да бъде една съпруга на преподавател, дори в това малко по-свободно време. Не можеше да си позволи дори мисълта за скандал.

От друга страна, познаваше Уорд като че ли цяла вечност. Той беше част от нейното по-щастливо, безгрижно минало и тя се тревожеше за него. Съжаляваше го. Но едва ли нещо щеше да навреди, ако останеше да поработи по-късно вечер с него. Би могла да изслуша проблемите му и да му помогне да се прибере вкъщи, при семейството си, по-бързо.

Мина покрай Лайза Марлоу, която бе заета с набор на компютъра, и погледна леко завистливо младото момиче. Лайза бе едва на осемнадесет години. Целият ѝ живот бе пред нея. Точно сега тя говореше само за приятели и за женитба. На Дора ѝ се искаше да я хване за ръката и да я предупреди, че щастие след брака не съществува, романтиката е само в романите. „Внимавай! — искаше ѝ се да каже. — Няма нито един щастлив край. Ако избереш неподходящия мъж и си твърде слаба, за да прекратиш веригите на подобна връзка, тогава ще живееш само за да съжаляваш за това.“

Но дори и да ѝ го кажеше, Лайза нямаше да ѝ повярва, беше преизпълнена с младежки оптимизъм. Като се засмя тъжно, Дора се върна да довърши работата си.

Аманда си беше взела кафето с нея на брега, докато Джош говореше по телефона. Хариет му показа в каква посока се бе отправила. Той се усмихна на жизнерадостната чернокожа жена, взе своята чаша с кафе и отиде да потърси Аманда.

Намери я седнала върху една пясъчна дюна, обута в джинси и копринена синя блуза, а дългата ѝ коса се развяваше на вятъра.

— Отбягва ли ме? — попита я закачливо.

Седна до нея и се протегна лениво. Носеше светлокрафяв панталон и бежова копринена риза, но не обърна внимание на пясъка.

Тя наистина се опитваше да го отбегне. Беше се надявала предишната вечер без никаква надежда, че той може бе щеше да я целуне, да я прегърне, да ѝ каже, че не може да живее без нея. Но това бяха само напразни мечти. Действителността беше, че щом Тери не бе успяла да сложи брачната халка на пръста му, тя никога не би могла. Аманда го обичаше, желаеше го, щеше да бъде щастлива да живее с него при каквите и да е условия. Но той не я допускаше твърде близо до себе си. Беше ѝ го казал без думи.

— Просто исках да погледам вълните — отговори, загледана в кафето си. — Можеш ли да ми дадеш самолета утре сутринта за Сан Антонио?

— Естествено. Сигурна ли си, че си готова да си заминеш?

— Работата ще ми се отрази добре — отговори тя. — Ще бъда заета. Твърде много свободно време не е полезно.

Той знаеше защо. Но не го каза.

Аманда не го погледна. Кафето ѝ бе изстинало. Изля го върху пясъка.

— Беше ми приятно да съм тук — каза тя.

Усещаше го до себе си. Всяка фибра на тялото ѝ реагираше на присъствието му. Сърцето ѝ вече биеше по-учестено от обикновено. Тя го обичаше: несподелена любов, която само щеше да я наранява всеки път, когато го погледнеше. Той вероятно се опитваше да бъде мил, но тя го желаеше толкова силно!

Широките му рамене се размърдаха, когато се излегна на една страна върху мекия топъл пясък. Отпи от кафето си.

— Току-що говорих с Уорд Джонсън.

— Можеш ли да ми повториш какво каза за мен? — попита Аманда с хитра усмивка.

— Смята, че си блестяща — отговори той. — И „любопитна“.

— Пъхам носа си там, където не трябва — преведе си тя.

— Ще ми изпрати съдението за приходите.

— Доброволно?

— Аманда, знам как се правят отчети — напомни ѝ той внимателно. — Нищо няма да ми убегне.

— Разбира се. — Тя сложи чашата си върху пясъка. — Но, ако не отидеш там и не провериш нещата лично, няма да получиш представа за цялата картина.

— Аз съм зает човек.

— Сигурна съм.

Тъмните му очи потърсиха нейните.

— Защо печатницата е толкова важна за теб?

— Тя е предизвикателство. — Очите ѝ пламнаха от вълнение. —

В Сан Антонио има още три печатници, но нашата е единствена в Сан Рио. Клиентите трябва да ходят на петнадесет мили за същите услуги, които и ние можем да предложим. Няма да е нужно дори много ново

оборудване. Имаме „Хайделберг“ и „Дейвидсън“ преси. Можем да правим и офсет. Проблемът не е в машините, а в ръководството и персонала.

Той присви устни.

— Джонсън не казва това.

— Съпругата на Уорд Джонсън е алкохоличка, която го влудява — отговори тя. — Синът му бе арестуван три пъти за притежаване на марихуана. Момчето дори не може да се хване на работа, защото е надрусан през цялото време. Уорд се опитва да ръководи два бизнеса и да се справи с разпадащото си семейство. Самият ти ще бъдеш затруднен да се оправиш в подобно положение.

— По дяволите, ще се справя. Ще изпратя нея и момчето в клиника и ще ги откажа.

— Това действа само, ако те искат да получат помощ — каза тя.

— Не можеш да излекуваш някой, който отказва да признае, че има проблем.

Той се замисли за собствения си брат. Беше напълно права. Извади от джоба си пура и отряза връхчето й.

Аманда гледаше наведената му руса глава и изтръпваше от болка. Връщаše се вкъщи. Той я пускаше да си замине. Дори нямаше да я докосне.

Е, тя щеше да му предложи нещо, което да си спомня. Щеше да го накара да съжалява, че не я е задържал.

Докосна ръката му, когато посегна към запалката.

— Недей — каза нежно.

Веждите му се повдигнаха.

— Тук не е забранено — напомни й той.

— Знам.

Дългите му пръсти започнаха да си играят със запалката.

— Защо не тогава? — попита дрезгаво.

Очите й го възбудиха. Усамотеното място на плажа, споменът за меките й устни под неговите го накараха отново да закопнее за нея.

Аманда взе пурата от ръката му и я пусна до него. Не й оставаше нищо за губене. Заминаяше си вкъщи на сутринта и сигурно нямаше да го види месеци наред. „Един спомен — помисли си тя. — Само един, това е всичко, което искам.“

— Бъди разумна — предупреди я той.

Тя се засмя, сложи ръце върху раменете му и го натисна да легне по гръб върху пясъка.

— Не е ли това лично мое начинание? Ти си невинен.

Джош се усмихна едва забележимо, когато гърдите ѝ се отпуснаха на широкия му гръден кош, бедрото ѝ леко се плъзна между неговите, а лицето ѝ изразяваше наслада от удоволствието да го прельстява.

— Не ми казвай, че това е най-умното, което можеш да направиш! — прошепна той. — Сексът е нещо безкрайно приятно, но аз живея в златна клетка. Авторитетът на компанията ми ще бъде накъренен, ако се разчуе, че съм прельстил дъщерята на моя съдружник и я държа в резиденцията си като метреса.

— Никога няма да бъда ничия метреса. Дори и на теб.

— Аз не бих и поискал това от теб — съгласи се Джош, протегна се и докосна гълъвено устните ѝ. Привлекателното ѝ топло тяло караше неговото да тръпне. — Ти си прекалено интелигентна, за да се оставиш да бъдеш нечия играчка. Ще бъде напразно похабяване.

Тя въздъхна със задоволство. Пръстите ѝ галеха гладките му бузи и квадратната брадичка. Той настръхна, когато пръстите ѝ се плъзнаха надолу под закопчаната му риза и докоснаха косматите му гърди.

Очите ѝ се повдигнаха към неговите.

— Това те възбужда, нали?

Той кимна.

— Наистина исках да кажа точно това, когато те предупредих, че не желая нещата да стигнат толкова далеч. Не можем да се любим. Никога.

Тя се намръщи, лицето ѝ се сви болезнено.

— Защо?!

— Как да ти го обясня? — Привлече я към себе си, очите му бяха мрачни, тъжни и пусти. — Върни се в Сан Антонио и използвай този твой математически ум, за да спасиш печатницата. Това ще ангажира вниманието ти.

— Можеш да ме използваш и тук — предложи тя.

— Вече говорихме по този въпрос.

Аманда се взря в суревото му лице и ясно си припомни как изглеждаше то през онази нощ, когато ги бе видяла на брега с Тери.

Изкривено, уязвимо, неудържимо страстно. С нея никога не ставаше такова. Той винаги се владееше напълно.

Тъмните му очи се присвиха.

— За какво мислиш?

— Спомних си как изглеждаше през онази нощ, когато те зърнах с Тери — отговори хрипливо тя. — Развратен. Порочен. С мен не искаш да се държиш така.

— Как мислиш, че би се отнесла към нечия страсть, Аманда? Защото едва ли можеш да се престориш, че не я забелязваш. Тя изисква покорство, а ми се струва, че ти не си такъв тип. — Гърдите му се издигаха и отпускаха тежко. — Не си наивна. Знаеш какво точно бих ти направил. Видя ме да го правя с Тери.

Тя потрепери, като живо си представи картина.

— Да — каза несигурно. — Наблюдавах те.

Той простена от неприкритата чувственост в очите ѝ, изписана и на лицето, в гласа ѝ. Без и да помисли за бъдещето, внезапно я привлече плътно до себе си и настойчиво потърси устните ѝ.

Реакцията ѝ бе като взрив. Тя изстена, тялото ѝ се стегна и се заизвива върху неговото. Той разтвори устните ѝ и хвана косата ѝ на тила, така че да може да държи главата ѝ неподвижна. Вече бе твърде късно да се отдръпне. Беше обзет от желание, което разруши равновесието му.

Джош я преобърна по гръб и я притисна под себе си, пъхвайки умело дългия си силен крак между бедрата ѝ.

Тя усети възбудата му. Бе едновременно шокирана и очарована, малко изплашена от тази интимност. Стегна се несигурно и ноктите ѝ се впиха в мускулестите му ръце. Усети дъха му върху устните си, когато той повдигна глава и потърси пламналите ѝ очи сред тишината, нарушавана само от плясъка на вълните и биенето на сърцата им.

Той се намръщи. За миг се бе опитал да си я представи в подобна сцена с друг мъж, но не успя. Притисна голямата си ръка към гладката ѝ буза и видя как устата ѝ се изви и се притисна нежно към дланта му.

И тогава разбра. Бе невъзможно да не проумее. Увлечението, което винаги бе изпитвала към него, бе все още там, но този път бе подсилено от сексуалното ѝ пробуждане. Тя притежаваше невероятна сила, интелигентност, независимост, характер. А бе готова изцяло да му се отдаде.

— Тук — прошепна той и огромната му ръка се спусна надолу, за да разтвори още малко краката ѝ и да може да се притисне плътно към нея.

Тя се задъха, когато ръката му се сви и я придърпа ритмично в люлката, направена от бедрата му. И неговият дъх спря от това иначе многократно изживявано удоволствие.

Толкова дълго бе копняла да бъде така с него, че почти бе готова да припадне от радост. Това бе Джош, държеше я, желаеше я. Усещаше силата на тялото му, аромата на парфюма му, дъха му на кафе.

— И ти искаш... да си тръгна! — проплака беззвучно.

Той потрепери.

— По дяволите, да! — извика дрезгаво.

— Би могъл да се възползваш от това, което ти предлагам — прошепна тя.

Лежеше трепереща върху пясъка, почти смачкана под горещото му тяло, тъмната ѝ коса образуваше неясен ореол около овалното ѝ лице. Очите ѝ бяха леко притворени, замъглени.

— Не би ли могъл? — прошепна пак, когато не получи отговор.

Лицето му отново стана непроницаемо, очите му потъмняха и без да се помръдне, той се отдръпна от нея. Тя го разбра. Почувства го.

Очите ѝ се затвориха от болка. Усети как възбудата му го напуска. Не се изненада, когато той внезапно се преобърна настрани и седна. Прехапа устни, за да потуши мъката от отказа му. Той все още се владееше, дори сега. Желаеше я, но не достатъчно.

Тя също седна, загледана с пусти очи към залива.

— Джошуа, не ме карай да изпитвам срам, че ти се предложих.

— Думата срам няма никакъв смисъл между мен и теб — отговори той тихо. — Любовта е скъпоценен дар.

— Любов?! — Аманда се изплаши. Той не трябваше да знае, не можеше да знае! Това щеше съвсем да го отблъсне. — Джош, беше само...

Той обърна глава и се загледа в нея.

— Само какво? Детинско любопитство за любовния акт? Каприз? Внезапен пристъп на животинска страст?

Тя се поколеба. Раменете ѝ се вдигаха и отпускаха неравномерно. Тя го погледна.

— Ти знаеш.

— Винаги съм знаел. Никоя друга жена никога не е имала такова място в моя живот като теб.

— И какво е това място? — попита Аманда, като направи опит да се засмее. — На приятелка, която можеше да се насилиш да целунеш понякога, но нищо повече?

Той се опита да заговори, но напразно. Обърна очи към пясъка и посегна към пурата, която тя му бе отнела. Този път я запали. Вятърът разсея острия й мириз, но той продължаваше да мълчи. Тя също. Няколко дълги, потискащи секунди.

— Не съм имала никой друг — изрече тя унило. — Пазела съм всичко за теб, откакто станах девойка. Не знам какво е да копнееш за друг.

Болката му се отразяваше в очите, но той не я остави да ги забележи. Думите му пронизаха тялото му като с нож.

Вдигна решително пурата към устата си и не я погледна.

Тя много добре съзнаваше посланието му с това преднамерено мълчание. Казваше й, че за него тя е нещо специално, но не достатъчно специално. Можеше да разчита на приятелството му, на подкрепата му, на привързаността му. Но това бе всичко. Нямаше какво друго да й предложи.

— Не искаш да се жениш — каза тя след минута.

Той се поколеба.

— Точно така — отговори най-после. — Не искам. А ти трябва.

Той затвори очи. Всичките му мускули се стегнаха. Почти я усещаше, така...

— Ще бъде добре — продължи Аманда със свити устни.

— Твърде добре — каза грубо той. Очите му се отвориха, изпълнени със страдание. — Никой от нас няма да го преодолее.

— Джош — промълви тя. — Оби...

Дланта му бързо покри устата ѝ.

— Ние двамата винаги ще се имаме един друг, макар и не по такъв начин — прекъсна обяснението ѝ. — Ще забравим какво се случи на онзи остров и тук — добави твърдо. Очите му подчертаваха окончателността на решението му. — Грешката е моя. Както стоят нещата, нямам право да те докосна.

— Не разбирам.

— Някой ден ще разбереш.

Тя обви ръце около присвятите си колене.

— Все още ли си ми приятел?

— Най-добрият, който имаш.

— Добре. — Тя наблюдаваше полета на една чайка над морето.

— Ще се върна вкъщи и обратно на работа. Благодаря ти, че ме покани тук.

— Мисля знаеш, че и на мен ми бе толкова приятно, колкото и на теб. Но е време да приемем действителността. Ние просто мечтаехме, Аманда. И двамата. Мечтите са като облаците. Първият силен вятър ги разпръска.

Тя се обърна към него с възбудено любопитство.

— За какво мечтаеш ти?

Джош я погледна с такава болка в тъмните си красиви очи, че дъхът ѝ замря.

— Не питай — промълви. — Никога не ме питай за това.

Рязко се изправи.

— Моля те, прибери чашите. Трябва да се опитам да намеря Брад. Удължи прекалено пътуването си.

— Добре.

Тя взе чашите и го последва към къщата. Споменът, който се надяваше да отнесе със себе си, не беше този, който би желала. Изглежда можеше да се заеме с печатницата. Но копнежът ѝ по Джош остана тъй празен, като чашите в ръцете ѝ.

Джош отлетя за Ямайка. Не намери Брад в хотела. Излязъл бил с някаква млада дама, според администратора в хотела. Откри обаче групата бизнесмени, с които брат му бе преговарял. Бяха се събрали във фоайето на хотела заедно със съпругите си. Една от тях се обърна към него и той позна Тери.

Някога сластолюбивата брюнетка успяваше да учести пулса му само с един поглед. Сега обаче, с неутолената страст към Аманда, Тери вече не бе заплаха за сетивата му. Беше просто съпругата на познат бизнесмен. Джош се засмя вътрешно, като си помисли колко се бе променил.

С бавна усмивка пое протегнатата ѝ ръка.

— Вижте какво е донесъл вятера — изрече тя весело, когато той се наведе да целуна пръстите й. — Какво те води в Ямайка?

— Опитвам се да намеря брат си — отговори той непринудено.

— Изглежда е изчезнал.

— Намерил си е ново завоевание — усмихна му се тя. Обърна се и посочи към нисък, тъмнокос мъж. — Джош, спомняш си Никос Микапулис, нали? Той ми е съпруг.

Джош се ръкува с усмивка.

— Да. Четох за сватбата ви в светските хроники. Поздравления.

— Благодаря. — Никос гледаше към съпругата си собственически. — Аз съм щастлив човек. Двамата с брат ви разговаряхме дълго снощи — добави той. — Сериозно обмислям предложението му.

Джош бе поразен. Изглежда, че по-малкият му брат си бе заслужил свободния ден. Двамата с Никос обсъдиха подробностите, които Брад вече бе обяснил, после Никос отиде да си вземе ново питие, като остави Джош и Тери за миг сами.

Бившата му приятелка наклони тъмнокосата си глава на една страна.

— Разбрах, че Аманда ти е на гости — каза тя. — Колко жалко за баща й. Как е тя?

— Мисля, че е добре — отговори той и отпи от светлата бира. Никога не пиеше твърд алкохол по време на бизнес срещи. — Беше ѝ доста тежко.

— Не се съмнявам. Между Аманда и баща й останаха много недовършени неща. Това винаги утежнява скръбта. — Потърси очите му, нейните бяха изпълнени със спомени. — Нещо като при нас. Но сега... Никос и аз... ами, дори мисля, че съм бременна — завърши неуверено.

Лицето му остана безизразно, но зениците му потъмняха съвсем леко.

— Наистина ли? Поздравления. Сигурен съм, че Никос е доволен.

— И двамата сме доволни. Винаги съм искала това. — Тя се чувстваше неудобно и го показваше. — Наистина те харесвах, но исках нещо повече.

— Знам. Трайно обвързване.

— Разбира се — призна честно Тери. — Мисля, че винаги ще те желая. Може би това ми е наказанието. — Усмихна се малко пресилено. — Той е добър с мен обаче. Никога няма да го измамя.

— Това ще го направи много щастлив човек — каза Джош. — Виждал съм достатъчно безпътни страсти, когато бях дете. Ако се бях оженил, не бих могъл да живея така. Верността трябва да е част от брака.

— Да. — Тя взе чашата си. — Жалко — добави замислено. — С такъв външен вид като твоя да не искаш да се ожениш и да имаш семейство.

— Аз съм женен — напомни той. — За бизнеса си.

Тери въздъхна.

— Да. Винаги си бил. Ще останеш ли поне ден? Двамата с Никос нямаме планове за тази вечер...

— Трябва да се върна на острова — отговори той. — Брад е свършил хубава работа тук. Не искам да нарушавам територията му. Само наминах. Ако го видиш, можеш да му го кажеш.

Тя се усмихна тъжно и вдигна чашата си.

— За добрите стари времена, скъпи.

— И за твоето щастливо бъдещо събитие — добави той.

Дочу се лек звън на кристал.

Другите от групата се присъединиха към тях, разговорът стана съвсем общ. Когато Джош си тръгна, в него нахлуха спомени от детското му. Майка му бе красива като Тери, но за разлика от нея никога не бе вярна на баща му, нито пък баща му на нея. Наистина се разболяваше, като гледаше колко малко чувства бяха останали между тях.

Опитваше се да си представи да обича някого и да му слагат рога. Родителите му дълбоко го бяха огорчили и го бяха направили недоверчив.

После се замисли за Аманда. Не би могъл да си представи, че тя можеше да спи с друг, освен със съпруга си, ако се омъжеше. Аманда го обичаше. А той...

Стъпките му се ускориха. Не трябваше да мисли за това.

На един друг плаж, на няколко мили от Монтего Бей, Брад се бе опънал до русокосата сервитърка на един частен плаж, собственост на бизнесмена, с когото току-що бе приключил сделката на Джош.

Атлетичното му тяло бе голо, с изключение на белия бански, който не разкриваше толкова много, колкото би се искало на спътницата му да вижда. Беше добре сложен, мислеше си Барбара, докато го разглеждаше. Истински мъж, с каквito тя не бе свикнала. Смайващ с невероятния си тен по цялото тяло. Освен това не бе и космат. На някои жени това се харесваше, но не и на нея. Беше я водил в най-изисканите ресторани, когато не бе на работа, и бе толкова внимателен с нея. Наистина внимателен. Реши, че вече е време да му се отплати за уважението и любезнотта.

Тя се изправи и развърза бялата си рокля. Беше гола отдолу, само с едни бикини с връзки отстрани. Остави роклята да се свлече върху гърдите му.

Тъмните му очи се отвориха. Той се усмихна с изненада и възторг в очите, докато оглеждаше голите ѝ гърди и приятните извики на тялото ѝ.

— Много, много хубаво — каза той нежно. — Започнах да си мисля, че носиш монашески обяди под униформата си.

— Не възразяваш, нали? — Докато говореше, пръстите ѝ бавно развързаха връзките на бикините. Тя ги остави да паднат, като наблюдаваше как очите му се плъзгат по тялото ѝ с очевидно възхищение.

Брад изви гърба си сладострастно и интересът му към нея бавно придоби физическа форма.

— Правила ли си някога любов под вода? — попита дрезгаво, понеже очевидната ѝ липса на задръжки го възбудждаше.

— Не още.

— Ще го оставим за друг път. Легни — приласка я той.

Барбара разстла роклята си наблизо и се опъна на нея, а сините ѝ очи го стрелкаха предизвикателно.

— Ти си много опитен, нали? — попита тя, като си припомни как я бе целувал за лека нощ пред къщата ѝ в ранните часове.

— Минавам за такъв.

— Аз също. — Превъртя се, легна на една страна и плъзна ръка по стегнатия му корем. — Искаш ли да те отпусна? — прошепна

дрезгаво.

Брад се засмя.

— Добре, давай.

Тя започна да дразни силно втвърдения пулсиращ пенис, да си играе с него, докато лицето му стана неподвижно. Това съвсем не ѝ бе непознато. Знаеше как да достави удоволствие на мъжете, въпреки че не бе получавала много в замяна. Продължаваше да го милва, докато той дълбоко простена:

— По дяволите!

Свали банския си и се обърна към нея, лицето му бе стегнато като силното му стройно тяло. Остана така, в очакване.

— Да — прошепна тя.

Тогава той се прехвърли над нея и възседна заоблените ѝ тръпнещи бедра.

— Почакай — промълви, когато тя протегна ръка към члена му. Потърси портфейла си, увит в хавлията, и извади от него презерватив. Пъхна го в отворената ѝ длан.

— Знаеш ли какво да направиш с това?

— Да. Знам, но не ги обичам...

— Все едно, с мен ще го използваш — отсече той категорично.

— Не искам да рискувам. Никога.

Барбара се намръщи, но бе прекалено силно възбудена, за да рискува да му се противопостави. Постави го на мястото му, но го накара да си плати, задето я принуждаваше да чака, като започна безмилостно да го дразни, без да го допуска да влезе в прохода, обещаващ неземна наслада.

Той стоически понесе влудяващите ласки, а накрая, когато тя спря за миг, леко се засмя.

— Не е зле — промълви, тръпнещ от удоволствие. — Покажи ми какво друго можеш.

Тя разтвори широко бедра и ги уви около хълбоците му, като в същото време го наблюдаваше как я гледа. Брад се наведе и притисна устни към корема ѝ, продължи нагоре към гърдите. Започна да ги смуче последователно, нежно и внимателно. Барбара се задъха под умелите му ласки. Ръцете му изучаваха тялото ѝ така интимно, както нейните преди това бяха сторили с него. Докато притискаше твърдото зърнце на едната ѝ гръд между зъбите си и плъзгаше езика си с

въртеливи движения по него, пръстите му чувствено бавно навлязоха във влажния горещ отвор, което изтръгна вик на несдържана възбуда от гърлото й.

Той повдигна глава. Беше вече достатъчно предразположена, тялото ѝ трепереше, краката ѝ притегляха бедрата му. Засмя се доволно.

— Искаш ли го сега? — прошепна ѝ.

— Да! Да, сега, сега, сега!...

Гласът ѝ замря в мига, когато той рязко проникна в нея. Тялото му, пламнало и безмилостно, я облада само с един-единствен мощн тласък. Тя потрепери, достигнала връхната точка на екстаза си почти веднага, а той продължи да се смее, докато я учеше как да издава нови звуци, нови начини да се движи, нов ритъм. Целуна я грубо, изчаквайки да премине най-дълбокия ѝ спазъм, после я обърна под себе си, така че тялото му остана отгоре зад нея. Пръстите ѝ се впиха в хавлията, когато го усети да я изпъльва отново, горещ, влажен, неумолим.

— Хубаво е! Да, много, много е хубаво! Не спирай!...

Ръцете му повдигнаха бедрата ѝ по-близко до него, ритъмът на движенията му стана по-яростен, по-дълбок, ту засилващ се, ту побавен. Тя застена с широко отворена уста.

Тласъците му разтърсиха цялото ѝ тяло, когато той увеличи темпото и дълбочината. Пръстите му вече бяха отпред между бедрата ѝ, откриваха местенца, докосването, до които причиняваше кратки експлозии в кръвта, превърната във втечен пламък. Някъде отдалече се дочу шум, но точно сега никой от двамата не даваше и пукната пара дали целият проклет свят щеше да ги види или чуе.

— Хайде! — отгласна се изведнъж Брад силно напред. — Сега... сега!...

Той се сгърчи конвултивно, застена в такт с неудържимото пулсиране в слабините си. Усети как тялото ѝ трепери неудържимо под тежестта на неговото и я притисна към пяська, изгарян от необходимостта да достигне колкото може по-дълбоко, да бъде напълно слят физически с нея.

Тя закрещя с пълно гърло. Това бе най-страстният климакс, който бе изживявала някога. Цялото ѝ тяло гореше и тръпнеше и я болеше,

но когато той се опита да се отдръпне, със сълзи на очи започна да го умолява да не го прави.

— Барбара — прошепна той в ухото й.

— Не още! — простена тя. Извъртя се под него, притисна го, цялата трепереща, към гърдите си, бедрата ѝ се вдигнаха и се вкопчиха в гърба му. — Моля те! Моля те! Моля те! — повтаряше в ритъма на тялото си, заситено, но все още копнеещо да изживее това неописуемо блаженство, което ѝ бе дарил.

— Ти си страхотен! Боже, наистина си добър, направо невероятен!

Брад я целуна, този път нежно. Хълбоците му отново се раздвишиха. Тя проплака и той отново се почувства силен. Не беше се любил с жена от седмици и бе готов да се обзаложи, че тя никога не бе имала никой с такъв опит като неговия. Преди да си тръгнеше от острова, щеше да я направи щастлива, че го бе предизвикала.

Засмя се самодоволно, когато Барбара за трети път или четвърти път започна да агонизира под него. Очите му се затвориха. За няколко сладки минути светът се бе отдалечил и той бе останал съвсем сам.

И двамата бяха напълно задоволени, когато влязоха в ресторантът същата вечер.

Първите, които Брад видя в залата, бяха Никос и Тери. Тя му махна и той спря при масата им.

— Изпусна Джош — каза му Тери.

Лицето му се стегна.

— Брат ми е бил тук?

— Просто за да каже здравей — отговори Тери, прилепила се към ръката на Никос. — Каза, че щяло да бъде неучтиво от неговата страна да те остави да приключиш сам сделката, докато той стои в имението си без работа.

Брад се отпусна.

— Значи това било. Не е ли все още някъде тук?

— Не, посещението му бе съвсем кратко. Разбра, че си уредил нещата и нямаш нужда от неговата помощ. Беше хубаво да го видим отново.

Брад забеляза печалния ѝ поглед, но не каза нищо. Изглеждаше достатъчно щастлива със своя гръцки милионер.

— Много е хубава — отбеляза Барбара, когато вече се бяха настанили на масата и разглеждаха менюто. — Стара приятелка ли ти е?

Той се засмя.

— Не е моя. Брат ми се срещаше с нея.

— Онзи човек съпруг ли ѝ е?

— Да. Брат ми бе луд по нея, но той е неудържим фанатик, когато някой спомене за женитба.

— Не знам — замисли се Барбара. — Аз като че ли също не искам да се омъжвам. Или поне не още.

— Скъпа — мило отбеляза Брад, — ти си точно момичето на сърцето ми.

ГЛАВА СЕДМА

Джош се върна в Опал Кей успокоен, че брат му бе свършил много повече, отколкото се очакваше от него. Тревожеше се Брад да не си помисли, че го следи, но би могъл да изглади подобно недоразумение по-късно.

Това, което наистина притесняваше Джош, бе мълвата, дочул от бизнесмените в Монтего Бей. Един от съдружниците на Микапулис, играл наскоро комар, бе споменал, че е видял Брад в казиното на Марк Донър в Лас Вегас.

Познаваше брат си. Започнеше ли да залага веднъж, не се отказваше, а напоследък губеше огромни суми. Джош познаваше и Марк Донър твърде добре чрез един от бившите си изпълнителни директори. Донър винаги си вземаше дължимото и бе съвсем точен в методите си. Брад не бе споменавал, че дължи пари или че има неприятности. Но множество дребни странни реплики на по-малкия му брат затвърдиха неприятните съмнения на Джош.

Ако беше прав — ако Донър бе по петите на Брад — наистина бе учуудващо, че не го бе помолил все още за помощ. Дали защото знаеше, че Джош ще му откаже? Ако го измъкнеше и този път, това щеше да означава да изпрати обратно Брад право в казиното. Щеше да му се наложи да каже „не“. Но заслужаваше ли си да рискува живота му?

Едва ли би могъл да стори нещо, преди Брад да му признае положението си, ако наистина имаше такова. „Толкова много усложнения напоследък“ — помисли си мрачно и дръпна продължително от пурата. Преди смъртта на Харисън Тод най-големите му грижи бяха да завладее нови периметри на Бахамските острови и да приключи сделката в Близкия изток. Сега му се струпаха и финансовите проблеми на Тод, и скръбта от загубата на съдружник и приятел. Присъствието на Аманда бе възбудило мисли и чувства, които Джош предпочиташе да държи дълбоко погребани, а и за Брад може би имаше опасност да загине заради комарджийски дълг.

Излезе да се разходи навън и се опияни от тропическия въздух. Навсякъде около него величествено бяха цъфнали жасмини и хибискуси. Обикновено той се радваше на ухаещата им красота, но днес бе твърде дълбоко потънал в собствените си грижи. Влезе отново вътре. Аманда още не бе слязла за вечеря и той си представи как си приготвя багажа, за да отпътува на следващия ден. Щеше да му липсва, но нямаше друг избор. Работата ѝ щеше да й помогне да се излекува.

Факсът, току-що пристигнал от Уорд Джонсън, беше на писалището му. Той присви устни и го прегледа отново. Всичко изглеждаше наред. Но Аманда го бе предупредила, че в отчета може и да изглежда добре, но в действителност управлението на вестника съвсем не е ефикасно. Той ѝ вярваше. Джонсън имаше основание да представи нещата в своя полза, а и някои графи в извадката бяха доста съмнителни.

На вратата се почука. Гостенката му застана на прага, облечена с джинси и жълта тениска, косата ѝ бе сплетена и вързана. Изглеждаше млада, заела отбранителна позиция.

— Мина вече сервира вечерята, ако си готов.

— Влез и затвори вратата — изрече той неочеквано.

Чувстваше се неловко да остане сама с него, след откровението си тази сутрин. Но си помисли, че е глупаво да издаде страха си, и се подчини. Скръсти ръце зад гърба си и се подпрая на вратата.

— Какво има?

Той седна отгоре на бюрото.

— Джонсън ми изпрати по факса последните данни за вестника.

Всичко изглежда наред.

Тя се усмихна жълчно.

— От разстояние бялата патица изглежда като чайка. Той не е повишавал цените на услугите ни от две години.

— Цифрите показват, че го е направил.

Аманда се размърда.

— Тогава тази промяна е съвсем скорошна.

— Да — кимна Джош. — Да предположим, от последните няколко часа. — Усмихна се под вторачения ѝ поглед. — Предупредих те, че мога да чета извадки. Винаги познавам подправените цифри. Можеш да се опиташ да оправиш нещата, ако искаш. Ако той започне да се противопоставя и заплаши да те изхвърли, му напомни коя си.

Има начини да се справиш с всекиго, Аманда, ако понапрегнеш ума си. Не е нужно да се конфронтираш пряко с него.

— Поне това съм научила от теб — съгласи се тя усмихната.

— И още нещо — продължи той с присвити заплашително очи.

— Брат ми да ти е споменавал, че пак е затънал в дългове в едно казино в Лас Вегас?

Аманда се намръщи.

— Не. Истина ли е?

— Така мисля. Все още не ме е помолил за нищо. Но ако ти каже нещо, бих искал да го знам. Убеден съм, че му е нужен урок, но не бих го хвърлил на вълците. Каквото и слабости да има, все пак той ми е брат.

— Знам. Сигурна съм, че и той също го знае.

— Комарът е болест — каза уморено Джош. — Ако му помогна сега, той ще се върне право там. Бих искал да знам правилното решение.

— Брад понякога ти завижда. Той е чудесен, има чар, но все пак не е като теб.

— Бяхме възпитани съвсем различно. — Очите му потърсиха пурата. — Никога не съм получавал обич. Майка ми беше като пеперуда, прехвръкваша от цвят на цвят, а и баща ми не бе по-добър от нея. Мен ме затвориха във военното училище, а Брад го оставиха на грижите на цял куп гувернантки.

— А пък той прельсти повечето от тях, когато поотрасна — добави сухо тя.

Мъжът не се усмихна. Погледът му остана мрачен.

— Тогава го изпратиха в гимназията. Така поне можеше да изкушава момичета на своята възраст. Ти как си му се изпълзнала досега?

— Аз съм извън играта — каза тя. — Брад така ми обясни веднъж. Аз съм единствената, с която може да разговаря за другите си жени — добави през смях.

Той пъхна ръка в джоба си и същевременно изпусна кълбо дим от пурата. Климатичната инсталация в стаята имаше голяма и скъпа филтрираща система, която мигновено погълщаща натрапчивия мирис. Джош се отдаваше на навика си, но в същото време внимаваше много

да не подлага останалите на вредното влияние да бъдат пасивни пушачи.

— Защо пушиш? — попита рязко Аманда.

— Не знам — сви рамене той. — Може би да ме предпазва от преяждане.

— Ти никога няма да напълнееш. Прекалено си зает.

— Ще се износя отвътре — мисля, че така ми каза веднъж.

Бледозелените ѝ очи обходиха лицето му.

— Надявам се, че няма да се погубиш от работа. Нямаш никой покрай себе си, който би седял до теб, ако се разболееш или припаднеш. Брад идва тук много рядко. Тед е любезен, но го е страх от теб.

— Би ли стояла при мен? — попита той предизвикателно. — Да мокриш трескавото ми чело, да ме храниш с лъжичка?

Лицето ѝ стана непроницаемо.

— Не са ли затова приятелите? — отговори с въпрос, после се обърна и сложи ръка на дръжката.

— И аз бих го направил за теб — каза той лаконично. — Бих направил всичко за теб, Аманда.

Очите ѝ почти се затвориха.

— Всичко, освен да ме допуснеш близо до себе си — прошепна беззвучно.

С тежка въздишка той се обърна към бюрото си и стисна ръце, докато пръстите му побеляха. Не се помръдна, докато не чу вратата да се отваря и затваря. Шумът отекна в ушите му със своята безвъзвратност.

Въпреки начина, по който се разделиха, Аманда бе весела и приказлива по време на доста късната вечеря, пригответа от Хариет. Брад се появи по средата на десерта, самодоволен и изтощен.

Джош забеляза веднага изражението му, но не каза нито дума. Брад имаше право на свой собствен личен живот. Прекалено дълго бе покровителствал малкото си братче. Беше време да се оттегли да го остави да се оправя сам.

— Не искаш ли малко десерт? — предложи му Аманда.

— Не, благодаря. Вечерях в Ямайка, преди да се върна вкъщи. Срещнах Тери — добави той, без да мисли как Аманда ще реагира на новината, че Джош не ѝ бе споменал аз това. — Каза, че си се появил там, само за да се ръкуващ с някои хора. Е, как съм се справил, шефе?

— Ще ти дам увеличение към чека за следващия месец — каза Джош, като се подсмихваше. — Горд съм с теб.

Брад се опита да не изглежда прекалено доволен.

— Благодаря. Мисля, че все пак бих пил чаша кафе. Хариет!!!

След като се нахраниха, Джош бе извикан на телефона, което бе нещо съвсем нормално вечер. Брад и Аманда седнаха в плетените столове на верандата, за да послушат звуците на нощта. Шумът от прибоя достигаше приглушено дотук, но бе приятен и успокояващ.

— Разбрах, че си приключил успешно сделката — заговори първа тя.

— Да, основната, и още една допълнителна — каза Брад самодоволно. — Понякога е добре по-големият ми брат да казва, че се гордее с мен. Господ знае, че едва ли е имал възможност често да го прави. — Той я погледна. — Ако все още си решила да се прибираш утре вкъщи, ще дойда с теб. Не мога да оставя отдела си твърде дълго в ръцете на Фредерик Карлан, иначе може да ме измести! Амбициозен тип.

— Ти си незаменим. Всеки ще ти го каже.

Той се протегна и се прозя. Не бе спал много. Бе обещал да се обади на Барбара при следващото си идване и щеше да го направи. Беше приятно малко развлечение.

— Брад, може ли да те питам нещо?

— Разбира се. Какво?

— Да не би да имаш някакви неприятности?

Той се поколеба, но само за секунда.

— Да — отговори най-после. Сплете пръсти около коленете си и се наведе напред. — Но допълнителното възнаграждение, което Джош ми обеща, ще помогне. И все ще измисля нещо друго — добави тихо.

— Но не мога да говоря за това.

— Ти и Джош с вашите тайни — замисли се тя тъжно. — Всеки си има някаква тайна.

— Дори и ти имаш, нали?

Имаше, но Джош вече я знаеше. Знаеше точно как се чувстваше. Но не искаше тя да го обича. Комплексът ѝ за малоценност ѝ подсказваше, че липсата ѝ на красота, на чувственост, на талант го отблъскваше от нея. Може би обаянието на Тери също. Той не бе пожелал да се ожени за Тери, въпреки чувствата си към нея. Аманда не преставаше да се пита дали Джош нямаше никаква тъмна тайна, заради която се страхуваше да се отдаде напълно на някоя жена. Може би бе нещо свързано с детството му.

— Баща ви беше ли груб с вас?

— Бе много отчужден — отговори Брад. — Нито общителен, нито любещ. Джош дори получаваше много по-малко внимание от мен. Никой никога не е правил нищо за него, ако не му е плащал.

Тя потрепери при тази мисъл. Джош поне знаеше, че тя никога не се бе интересувала от парите му.

— Жените го обичат обаче — добави сухо Брад.

— Той е много красив — съгласи се Аманда.

— Тери и новият ѝ съпруг ще дойдат тук на гости следващата седмица — каза разсейно той. Беше ги поканил и Тери бе приела. Не бе казал все още на Джош, а пък и съвсем не подозираше какво се бе случило между Аманда и Джош, докато го нямаше.

— Надявам се брат ми да не се впусне в любовна тройка докато са тук и да провали сделка за милиони долари с този гръцки магнат, за когото Тери се е омъжила. Знам, че все още го боли, но гърците са с невероятно чувство за собственост и доста отмъстителни. Омъжена или не, Тери все още изглежда тъжна, когато говори за Джош.

Егото на Аманда се разбунтува. Разбира се, Джош не бе споменал нищо за Тери и съпруга ѝ, нито за посещението им тук. Може би точно заради това нямаше нищо против връщането ѝ в Сан Антонио. Вероятно причината, заради която я бе отблъснал, нямаше нищо общо с красотата ѝ, а с Тери. Може би той все още обичаше Тери след толкова много време.

Нещата вече се връзваха. Аманда не можеше да си представи, че би позволила на някой друг да я докосва така като Джош. Ако той изпитваше същото към Тери, тогава поведението му ѝ се струваше разбирамо.

Почувства се зле.

— Много си мълчалива.

— Мисля си за работата в понеделник — отрони тя. — Ще направя някои малки промени на старото място и ще видим какво ще стане. Брад, момчето ми, мисля, че ми е предопределено да стана Лейди Астор на печатницата.

— Дали са ти повече власт? Включи ме в списъка с поканените за първия си президентски прием. Нямам търпение.

— Президент Тод. Звучи прекрасно — съгласи се тя. — Но, ако се омъжа, дали съпругът ми не би ми пречил да нося вечерна рокля на приемите?

Той се засмя. Аманда винаги можеше да го развесели.

— Първо трябва да се омъжиш.

— Не и аз — отговори тя. — Дори за да получа контрол върху „Газет“.

— Точно така — каза Брад като че ли на себе си. — Ще получиш незабавно контрол, ако се омъжиш, нали?

— Само четиридесет и девет процента. Ще стана на двадесет и пет след две години. Ако оцеля толкова дълго.

Той присви очи и се загледа по- внимателно в Аманда — момичето, което бе познавал цял живот. Не се и съмняваше, че тя все никак щеше да успее и един ден щеше да ръководи вестника и печатницата с много по-голяма печалба. Който и да се оженеше за нея, щеше да спечели не само предана съпруга, но и немалко състояние.

Аманда отиваше да си легне, когато отново срещна Джош. Двамата с Брад се бяха затворили доста дълго в кабинета му, а после Брад бе отишъл в хола, за да гледа някакъв филм по сателитната телевизия.

Тя спря до стълбището, очите ѝ гластваха обвиняващо. Защо не ѝ бе казал? Брад нямаше представа за събитията тук.

— Не сметнах, че те засяга — отговори той надменно. — Самият аз разбрах преди няколко минути, а освен това Тери не е твоя работа.

— Изчака високомерната му забележка да проникне до съзнанието ѝ. Когато забеляза зелените ѝ очи да се присвиват гневно, се обърна.

— Реактивният самолет на корпорацията утре ще бъде на твоето разположение. Можеш да заминеш, когато пожелаеш.

Това съвсем недвусмислено означаваше, че вратата пред нея се затваряше. Познаваше много добре тази поза на широките му рамена. Бе непреклонен. Тери отново се бе появила на хоризонта. Затова не я желаеше! Ако само можеше да не я боли толкова много.

— Мислех, че Тери е омъжена — процеди със стиснати зъби.

Той я изгледа с учтиво задоволство.

— Е, и? — попита с престорено безразличие към болката в гласа ѝ. Ръцете му се свиха в юмруци в джобовете и той дори успя да се изсмее подигравателно. Отвращението и презрението към морала му бяха очевидно изписани на лицето ѝ, но Джош успя да не реагира, само челюстите му се стегнаха леко.

— Разбирам.

Той ѝ обърна гръб, като си наложи да изглежда пренебрежителен.

— Трябва да се обадя по телефона. Ще се видим сутринта.

— Разбира се.

Тя едва виждаше стъпалата, по които се изкачваше. Смъртта на баща ѝ я бе опустошила. Харисън не я бе обичал, нито я бе искал. Джош не я искаше. Дали някой някога щеше да я поисква? Винаги е била ненужна на този свят, но никога досега не я бе боляло толкова силно.

Джош го направи, каза ѝ го в лицето. Накара я да си помисли, че Тери отново се е завърнala в живота му, и сега тя щеше да си замине, без да протестира. Гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да негодува. Но той не се чувстваше като победител.

Аманда щеше да се върне в Сан Антонио и той отново щеше да се стегне. Животът му щеше да се нормализира. Нейният също. Някой ден отново щяха да си възвърнат старото приятелство и нещата щяха да се наредят.

Влезе в кабинета си и затвори вратата.

На следващата сутрин Аманда облече бледосин копринен костюм. Коприната бе най-подходяща за тропическия климат. Държеше хладно. Но дори и в студено време бе топла и като че лидиаше, като кожата. Само да не се мачкаше толкова лесно!

Среса грижливо косата си и оправи грима си, преди да вземе чантата си и да слезе долу.

— Готова съм — каза на Джош.

Той бе застанал на терасата, но се обръна към нея. Брад вече подреждаше куфарите им в моторница. „Поне — повтаряше си Джош, — брат ми ще е с нея да повдига духа й.“ Но него кой щеше да го ободри? Сърцето му бе в нозете й, така тръпнеше за нея, но тя не го знаеше.

— Имаш ли достатъчно пари? — попита я студено.

Тя остана озадачена от ледените нотки в гласа му. Като че ли я мразеше.

— Да. Имам и кредитна карта. — Стисна силно чантата си. В момента не й бе останало нищо друго, за което да се хване. Усмихна му се принудено. — Благодаря отново...

— Не ми представляваше никакво затруднение — отвърна той лаконично. Погледна към вратата, защото Брад надникна вътре за миг.

— Самолетът е зареден и чака. Размърдай се, пиленце — подразни я той.

— Идвам веднага! — извика тя.

— Ще се видим вкъщи, Джош — добави Брад и изчезна.

Джош не му отговори. Беше се опитал да предразположи брат си към изповед предишната вечер, но Брад му даде да разбере, че няма за какво да разговарят. Джош имаше чувството, че всички го изоставят. Изборът обаче бе негов, ако всъщност имаше въобще право на избор.

Втренчи поглед в Аманда, така притихнала и отдалечена. Като че ли се сбогуваха завинаги. Чувстваше го, сигурно и тя изпитваше същото. Прозря болката в нежните й зелени очи, докато търсеха неговите с видима, болезнена нужда.

— Трябва ли да ме гледаш така? — попита той безизразно.

— Как, Джош? — попита тя, като разбра, че го бе развълнувала.

Изпита мимолетно тържествуване заради това.

Той дишаше учестено. Устните му се присвиха.

— По дяволите, Аманда! — изрече задъхан.

Дори и силната му воля не устоя на тези очи. С едно отмерено движение я хвана за ръката, привлече я безцеремонно в кабинета си и затвори силно вратата, а тъмните му очи горяха от чувства, които не

можеше да овладее. Тя се усмихна с истинска наслада и добрите му намерения се изпариха като дим.

Притисна я към махагоновата ламперия на массивната врата със силното си тяло и докато тя си мислеше, че костюмът ѝ щеше да се измачка непоправимо, той се наведе и устните му се разтвориха върху нейните.

Вълната на задоволство бе мигновена, пламенна. Тя простена от силната му възбуда, бедрата ѝ се олюляха леко, гърдите ѝ се смачкаха под неговия напор.

— Да, желаеш ме — прошепна Аманда, увила ръце около врата му. — Признай, че е така!...

Той задълбочи целувката, докато тя застена, разтреперана, краката ѝ се подкосиха. Прихвана горната част на бедрата ѝ и я придърпа към себе си. Аманда усещаше силата и страстта на възбуденото му тяло, а когато хълбоците му импулсивно се задвижиха, сякаш я любеше, почти изгуби съзнание от неочекваното удоволствие. За миг я притесни мисълта, че бельото ѝ ще се овлажни, но моментално я отхвърли като абсурдна. Желанието изригна в утробата ѝ и я зашемети, ръцете ѝ като от само себе си набраха полите на късата рокля и потърсиха ластика на бикините.

В този миг Джош повдигна глава и погледна в замаяните ѝ очи. Проклинаше се за собствената си слабост. Не можеше да направи това! Нямаше право. Лицето му се стегна.

— Ще ми кажеш ли, че все още желаеш Тери? — попита тя с подутите си устни. — Какво можеш да имаш с нея, което не би могъл да имаш и с мен?

Teri. Името ѝ му върна здравия разум. Той се отдръпна от Аманда и тя замръзна.

— Свобода — отговори тихо. — Тери не би очаквала да се омъжи за мен заради няколко страстни часа в леглото.

— Ще ти дам повече от това — каза тя хриптящо.

Очите му се присвиха.

— Пазариш ли се с мен, Аманда? — попита той. — Секс в замяна на брачна халка? Или може би — продължи подигравателно — срещу контрол над вестника?

Бузите ѝ поруменяха от гняв.

— Това е низост, Джош!

Той прекара пръсти през русата си коса.

— Продължавай. Кажи ми, че не си такава — предизвика я отново. — Кажи ми, че копнееш за сърцето ми, а не за властта и парите и престижа, които вървят заедно с него. Кажи ми, че няма да направиш нищо, за да получиш контрол над вестника на майка си.

Тя разпери ръце. За минута само бе помислила, че е победила. Но той отново бе мъжът, направен от желязо.

— За бога, да не си полудял? — успя да изрече само. — Знаеш, че не съм користолюбива!

— Жените са ми продавали телата си от години — каза Джош с обиден цинизъм. — Повечето от тях са получавали скъпи кожи и диаманти за услугите си. Но Тери — добави, лъжейки решително — ще се задоволи само с тялото ми, след като вече има милионите на Микапулис.

Очите ѝ заискриха. Искаше ѝ се да го удуши, но това едва ли щеше да ѝ помогне.

— Пожелавам ти неземни наслади с нея — процеди през зъби.

— Вече съм ги имал — отбеляза той. — И ще ги имам отново. Двамата с нея нямаме общи интереси в бизнеса.

Трябваше ѝ цялото ѝ достойнство и самообладание да не удари красивото му лице, изкривено в присмехулна усмивка.

— А ние с теб имаме?

— Точно така. Сега сме съдружници, което ни поставя в съвсем различно положение, но след две години ти ще притежаваш четиридесет и девет процента от вестника. За щастие, дотогава Уорд Джонсън ще бъде мениджър.

— Вестникът не е на Уорд Джонсън, той е мой! Моето наследство от майка ми! — Веднага остьзна, че гневният ѝ изблик ще се обърне срещу нея, и си наложи да се овладее. — Не знам какво ти е казал Джонсън, но той губи непрекъснато пари. Ще ти го докажа, ако ще и това да е последното нещо, което ще направя!

— Направи го — съгласи се той.

— Ще го направя. И отсега нататък, както каза, между нас ще бъде само бизнес. Никакви лични забележки, никакъв личен контакт. Ще измъкна този вестник под носа ти, ако не внимаваш.

Очите му я пронизаха, студени като лед.

— Не ме превръщай в свой враг, ако не ти се налага — изрече той неприкрито заплашително.

Побиха я студени тръпки при тази мисъл.

— Не бих и посмяла — отговори глухо. — В края на краищата, завися от теб — да запазиш наследството ми докато го получа, нали?

Той не каза нищо повече. Обърна й гръб.

— Довиждане, Аманда. — Едва позна гласа си, смесица от пристъп на ярост, отчаяние и страст.

Тя отвори вратата, ръката ѝ трепереше върху дръжката.

— Аманда!

Тя почти подскочи от резкия му глас.

— Какво? — попита, без да го погледне.

Настъпи кратка пауза.

— Обади се от Сан Антонио. Искам да знам, че си пристигнала благополучно.

— Нима те интересува?

— Интересува ме! — Джош я изгледа продължително, а в очите и лицето му имаше нещо непознато. Но той се обърна, преди тя да успее да го разгадае.

Аманда погледна за последен път към гърба му и си тръгна.

— Довиждане, Джош.

Той не каза нито дума повече.

Едва ли някога бе извървяvalа по-дълго разстояние от това до моторницата. Бе поредното тежко разочарование.

Поне ѝ оставаше утешението, че имаше работа, и надеждата, че ще успее да наследи малко пари. Много хора имаха доста по-малко от това.

Застави се да не мисли за Тери, която дори и сега се надяваше да влезе в леглото на Джош, въпреки че бе омъжена. Ако продължаваше да мисли за нея, щеше да се разплачне. Не можеше да го направи. Не можеше да се покаже слаба точно сега. Трябваше да бъде силна.

Джош изчака да чуе шума от двигателя, преди да отиде до завесите и да надникне през прозореца. Силната му ръка смахка меката материя, докато гледаше моторницата да се смалява в далечината. Обзето непоносима мъка.

— Аманда! — прошепна той.

Гласът му едва ли би прозвучал по-малко болезнено, ако го бяха проболи с нож в гърдите. Тя си замина. Никога досега не бе изпитвал такава самота. Освен ако не установеше, че опасенията му са неоснователни, щеше да остане самотен до края на живота си.

ГЛАВА ОСМА

Сан Антонио бе мъглив и влажен, когато Аманда слезе от частния самолет. Носеше същият син копринен костюм, с който бе тръгнала сутринта, но беше още по-измачкан след няколкочасовия полет със самолета. Необяснимият емоционален изблик на Джош, преди да напусне къщата бе допринесъл още повече за неугледния ѝ вид. Не можеше да разбере напълно отчаяният му копнеж с последвалия антагонизъм и категоричното му изявление за Тери. За Джош не бе присъщо да бъде раним. Аманда имаше усещането, че е загубила част от себе си.

Сбогува се сърдечно с Брад и се отправи към чакалнята на летището. Мири беше там и като видя приятелката си да се появява, се надигна от мястото си близо до пътеката и двете се прегърнаха възторжено.

— Тук беше истинско мъртвило без теб! — възклика Мири, докато отиваха към мрачния паркинг. — Спряла съм ей там. Побързай, преди дъждът да е завалял отново. Тази седмица почти не е преставал, дори имаше наводнение... не обаче в твоя квартал — добави, като се усмихна на разтревожения поглед на Аманда.

— Не ме интересува. Уморена съм до смърт — каза вяло Аманда.
— Трябва да се боря с Джош за всеки сантиметър от печатницата. Той все още държи пълния контрол, а аз не мога да измисля нищо, за да го заобиколя. Няма други дялове — всички са разделени между нас двамата. Единственият ми шанс да получа контрол, преди да съм навършила двадесет и пет години е или да се омъжа, или да докажа, че баща ми е бил луд. — Тя въздъхна. — Той не беше луд. А аз не искам да се омъжвам.

Мири подсвирна с уста.

— Ти и Джош през цялото време ли воювахте, докато беше в Опал Кей?

— Не точно, но се разделихме сърдити — прошепна Аманда. После си пое дълбоко дъх и попита: — Как си ти?

— Както винаги. Красива и неоценена. Как беше в Опал Кей?

— Успокояващо. Понякога — каза Аманда, като се надяваше изражението ѝ да не я издаде. — Както обикновено бизнес за Джош, разбира се, но Брад ми прави компания няколко дни. Върна се заедно с мен със самолета, но имаше няколко спирания, преди да се прибере въкъщи, затова ти телефонирах от Насау и те помолих да ме посрещнеш. Надявам се, че няма да имаш неприятности с шефа си?

— Не и аз. Той боготвори земята, по която стъпвам — каза Мири с черен хумор. — Всеки миг ще падне в краката ми и ще ме помогни да го забележа.

— Каква интересна перспектива — изрече Аманда. — Значи ти и мълчаливият Нелсън Стюърт все още не се разбирате?

Мири сви рамене.

— Ако трябва да ме изгорят на клада, той ще е последният, който ще се моли за дъжд.

— Може би прикрива тайните си чувства към теб — осмели се да предположи Аманда, докато влизаше в колата. — Не се среща с никоя, нали?

— Не, поне откакто работи в нашия офис — отговори Мири. — Някои от другите оперативни работници му хвърлят странни погледи, но съм убедена, че е съвсем редовен. Може би сърцето му е било разбито от някоя жена.

— Възможно е.

— Ако въобще има сърце — добави Мири.

Щеше да остане смаяна, ако бе забелязала самия Нелсън Стюърт, застанал до колата си на летището, как я наблюдава. Бе дошъл, за да посрещне един агент, пристигащ на посещение при тях, без да разбере, че Мири го е излъгала за баба си в болницата, при която искала да поседи. Веждите му се бяха сключили страховито. Подчинената му щеше да си получи заслуженото за това. Мразеше измамите и увъртанията, особено от жените. Освен това можеше да му спести малко от ценното време, ако бе взела агента от летището.

От друга страна, този агент, Флетчър Коб бе ерген с репутация на изпечен донжуан и да изпречи Мири на пътя му щеше да бъде непростимо. Той я наблюдаваше с любопитство, тъмните му очи не я изпуснаха нито за миг, докато не се качи в колата си. Тя бе така

въздушна, че понякога го караше неволно да си мисли за цветни дъги и пеперуди.

Той нямаше време за цветни дъги, пеперуди или жени. Работата бе всичко за него.

Но от време на време той си позволяваше да мисли за Мири. Беше глупаво. Присмя се тихичко на собствената си глупост. Червенокосата му сътрудничка вероятно бе имала повече мъже, отколкото всичките му агенти, взети заедно, жени. Ненавиждаше този тип жени. Което правеше още по-трудно за разбиране защо не преставаше да я поглежда тайничко понякога.

Обърна се и влезе в чакалнята. За обикновения наблюдател приличаше на човек, който не знае какво е нежност. Истината обаче беше, че той никога не бе имал възможността да открие какво е. Нелсън Стюърт съвсем не беше повърхностен човек.

В колата Мири бъбреше непринудено с Аманда за работата си, докато мислите на Аманда бяха насочени към Джош и начина, по който се бяха разделили.

— Кога се връщаш в издателството? — попита Мири.

— Утре. Което ми напомня — сети се приятелката й, леко намръщена — как успя да се измъкнеш, за да ме посрещнеш? Да не си подкупила шефа си, за да те пусне?

— Да подкупя специален агент? Шокирана съм.

— Хайде!

— Казах на господин Стюърт, че трябва да посетя баба си в болницата.

— Но баба ти е починала преди петнадесет години!

— Той обаче не го знае. Не знае абсолютно нищо за мене.

— Трябваше да му кажеш истината.

— И сега още да отговарям на телефона и да пиша заповеди за арести или отчети?

— Можех да взема такси.

— Не ставай глупава — каза нежно Мири и се усмихна. — Било ти е тежко и си се нуждаела от мен. Господ знае, че Нелсън никога няма да има нужда от мен. Както и да е, не е голяма работа. Той никога няма да разбере.

Това блажено невежество продължи, докато Мири остави Аманда пред малката ѝ тухлена къща. Като си тръгна с обещанието да се срещнат в шест часа за вечеря, Мири се върна на работа и завари сърдития Нелсън Стюърт, подпрял се на ръба на бюрото ѝ, да я чака.

„Учудващо е — помисли си тя, — че такъв студен, мрачен, меланхоличен мъж може да бъде толкова физически привлекателен.“ Досега никой друг не ѝ бе въздействал така. Всъщност, единственият ѝ опит, който бе имала с мъжете, така я бе травматизирал, че тя се страхуваше от всички. Но Нелсън Стюърт бе висок, добре сложен, в него имаше някаква величествена елегантност, която добре се връзваше с естествената сдържаност на характера му.

Мири би желала да се хвърли в обятията му и да му разкаже тъжния си живот. Но това бе просто смешно. Той я гледаше с такова презрение, твърде красноречиво изразявашо мнението му за нея. Очевидно не одобряваше нищо в нея.

— Надявам се, че болната ти баба е по-добре — каза той, когато тя се приближи към бюрото, стисната пред гърдите си чантата като щит.

— Тя... ами-и, е много по-добре, благодаря — отвърна Мири предпазливо.

— Да, и аз така забелязах.

Лицето ѝ замръзна.

— Моля?

— И невероятно прилича на Аманда Тод, не мислиш ли?

— Заловена на местопрестъплението — вдигна ръце тя. — Добре, шефе, разкрил си ме. Отидох до летището, за да посрещна Аманда и да я закарам до тях. Ако искаш да ме разстреляш, ще ти осигури няколко патрона за пистолета.

Той повдигна смяяно вежди.

— Не е смешно.

— Разбира се, че не е.

Очите му просветнаха за миг развеселено, преди да стане и да ѝ обърне гръб.

— Следващият път ми кажи истината — каза той кратко. — Щях да те пусна.

— Защо правиш това? — попита тя импулсивно.

Той се намръщи.

— Какво правя?

Тя пристъпи малко по-близо към него и го погледна с неприкрито любопитство.

— Опитваш се да опорочиш всичко, дори и когато то те развеселява — обясни тя. — Мисля, че никога не съм те виждала да се усмихваш наистина.

Интимната посока на разговора го изнерви. Той я погледна гневно.

— Поведението ми не те засяга. Залавяй се за работа, ако обичаш.

Тя протегна ръка, без да съзнава защо, и го хвана за рамото. Нелсън реагира мигновено, решително и малко заплашително. Вдигна ръка, за да отблъсне нейната, и стисна здраво китката ѝ.

— Никога не прави това — предупреди я тихо, но достатъчно категорично. — Не обичам да ме докосват.

Лицето ѝ пламна.

— Съ... съжалявам. Не исках...

Той пусна китката ѝ, очите му пламтяха страшно.

— Жени като теб ме отвращават — процеди през зъби. — Покварени, развратни, разгулни. Не мога да си представя как си мислиш, че бих пожелал дори и частица от теб, колкото и отчаяно да се нуждая от жена!

Мири пребледня.

— Грешиш — започна тя. — Напълно грешиш, аз не съм...

— Ти никога не си говорила истината. — Нелсън запали спокойно цигара, като че ли беше най-безгrijжният човек на света, и се отправи към вратата.

Мири шокирана се загледа след него. Винаги бе знаела, че той не я харесва, но това ледено презрение наистина я разтърси. Беше вярно, че се обличаше доста крещящо, но това беше камуфлаж, игра. Той не можеше, не искаше да прозре под маската ѝ. Може би е бил влюбен в подобна жена, която тя само успешно имитираше и все още раните му не бяха заздравели. Не би могъл и да подозира колко дълбоко я бе наранил. Тя бе всичко друго, но не и леко момиче.

Нелсън влезе в кабинета си, като се застави да не се обръща назад. Беше донякъде изненадан от изражението на Мири, от неестествената бледност на лицето ѝ. Не обичаше да наскърбява

хората, но сега тя просто влезе под кожата му. Една такава екстравагантна дама вече бе уязвила гордостта му. Допирът ѝ го възпламени, коленете му омекнаха. Трябаше да я накара да се оттегли, преди да извърши някоя глупост — например да я сграбчи в обятията си.

Затвори вратата на офиса си и се облегна върху нея. Пое си дълбоко дъх, за да се успокoi. Господи, той я желаеше! Трябаше да я премести от този офис, преди да се случи непоправимото. С всеки изминал ден тя все повече му действаше на нервите.

По-късно, когато двете с Аманда вечеряха в едно малко италианско бистро, Мири разказа цялата история на приятелката си.

Аманда бе разбрала, че нещо не беше наред. Приятелката ѝ носеше семпла кремава рокля, прибрала назад дългата си коса, с дискретен грим. Просто беше неузнаваема.

— Значи това било — каза Аманда нежно. — Любовта надига глава, доколкото схващам?

Мири се изчерви.

— Не и за човек с бучка лед вместо сърце — отговори с тъжно примирение. Разклати чашата с кафе и се загледа в повърхността му.
— Той ме мрази. Какво да правя? Не искам да напускам работата си, защото шефът ми ме мисли за разпусната жена.

— Чуй — започна предпазливо Аманда — защо не отидеш при него и да му разкажеш всичко.

Очите на Мири се разшириха от изненада.

— Ти да не си полуудяла!

— Той не е това, което изглежда, точно като теб — обясни ѝ Аманда. — Не можеш ли да прозреш по-дълбоко в него и да разбереш, че и той е бил наранен?

— Чудех се... — Тя повдигна очи. — Но това не е нещо, което мога просто така да изрека.

— Тогава го покани на вечеря, или просто на чаша кафе, за да можеш да поговориш с него.

Мири вече бе пламнала цялата.

— Той няма да излезе с мен — каза след минута.

— Опитай поне!

Приятелката ѝ въздъхна и се усмихна замечтано.

— Не бих се осмелила.

— Не знам. Нито пък ти. Пробвай.

Мири се засмя широко с белите си равни зъби.

— Мога ли първо да напусна, а после да го поканя?

— Страхливка.

— В такъв случай — тя повдигна чашата си като за тост, — за успеха. Ако загубя, ще трябва да ми намериш нова работа.

— Никакъв проблем. Притежавам половин вестник, ако все пак някога успея да убедя моя попечител, че съм в състояние да го ръководя.

— Ти имаш превъзходен усет за бизнес. Разбира се, че можеш.

— Знам. Бих искала и Джош да е на това мнение — отвърна с горчивина Аманда.

— На Джош не можеш да му кажеш нищо. Трябва да му го покажеш — замисли се Мири. Загледа се внимателно в приятелката си, после скръсти ръце на масата пред себе си. — Какво се е случило в Опал Кей? Изглеждаш променена. Джош най-после проумя ли нещо?

— Червенокосата много добре знаеше какво питаше другата към Джош.

Аманда извърна лице, но не бе достатъчно бърза. Забеляза многозначителната усмивка на Мири и се намръщи.

— Добре, да. Но Тери отново се е завърнала в живота му. Той реши, че умирам да разменя тялото си срещу брачна халка или контрол над вестника. Поне така каза — добави, когато Мири я изгледа с невярващи очи.

— Мили боже! — задъха се Мири. — Нима най-после е стигнал до задънена улица, след като е живял години в безредие?

— Не знам. Държеше се сурово с мен. Никога не съм го виждала такъв преди.

— Това не му е присъщо.

— Знам. Може би цялата тази финансова бъркотия, която татко остави след себе си, му е повлияла. Тревожи се и за Брад също. — Тя хвана главата си с ръце. — Тери е омъжена, но на него като че ли не му пречи.

— Това *наистина* не е Джош! Той написа цяла книга върху моралното поведение. Измъчваше до смърт своите подчинени, които

мамеха съпругите си, нали?

— По-рано го правеше. Сега е променен — отговори тъжно Аманда. — Когато си тръгнах, той като че ли ме мразеше.

— Ти винаги си му била много скъпа — обади се обезпокоена Мири. — Джош винаги е бил на твоя страна, независимо от всичко. Защо би те измъчвал без никаква причина и защо въобще е било необходимо да споменава, че се развлеча с една от бившите си любовници, когато ти все още не си превъзмогнала смъртта на баща си? Това съвсем не е в неговия стил.

Аманда знаеше защо не е. Внимателното му отношение към нея от години бе пораждало любопитството на другите.

— И аз не мога да го проумея. Но и двамата се споразумяхме, че отсега нататък между нас няма да има нищо друго, освен бизнес. Ще запазя печатницата — каза тя с вирната брадичка. Изведнъж заприлича толкова много на покойния си баща, когато бе гневен, че Мири се засмя. — Никой няма да успее да я затвори, преди да ми даде възможност да я спася. Дочух слухове за основаването на независим рекламен вестник в Сан Рио. Не го споменах пред Джош, но може и да е вярно. Ако е така, печатницата ще се окаже единствената възможност да запазим „Газет“.

— Браво на теб! — насырчи я Мири.

— После — добави Аманда, — ще си купя дантелено черно бельо, ще се снимам в най-съблазнителната поза, която мога да измисля, ще я увелича в цял ръст и ще я изпратя на Джошуа Кейб Лоусън!

Мири присви устни и подсвирна.

— Това ти ли си? Допреди седмица или две бе убедена, че подобно поведение е унизително.

— Не исках да кажа точно това — въздъхна Аманда. — Всъщност не знам какво точно имах пред вид. Мъжете са истинско олицетворение на сатаната, Мири!

Тя кимна и се усмихна.

— Да.

— Само да ме бе изслушал за Уорд Джонсън и цялата бъркотия във вестника. Не мога да го докажа, но знам, че Джонсън е подправил цифрите в своя полза. Джош обаче не ми повярва.

— Това е много тъжно — отговори Мири. — Смятам, че доверието трябва да бъде в основата на всички истински взаимоотношения.

— Аз също. Но Джош затвори вратата за каквito и да било интимни връзки с мен. Държи се странно напоследък, мрачен, твърде вгълben в себе си. Брад твърди същото.

— Внимавай с батко Брад — предупреди я Мири сериозно. — Сладък е, но не е искрен и е egoист. Не бих му се доверила въобще.

— Аз обаче му имам пълно доверие — отвърна Аманда с усмивка. — Брад е любимият ми мъж в момента. Поне е на моя страна.

— Аз също съм с теб.

— Ти винагиси била — прекъсна я Аманда. — Ти си ми била дори нещо повече от сестра, а не просто приятелка през всичките тези години. Не знам какво щях да правя без теб.

— Кажи го два пъти и заради мен — каза Мири прочувствено. — Мисля, че си ангел.

— Няма надежда да стана, поне не докато кроя планове зад гърба на Джош и господин Джонсън. — Тя погледна часовника си. — Подобре да тръгвам. Трябва да съм на работа в понеделник, а къщата ми е в пълен безпорядък. Нямам нито чисти чинии, нито дрехи. Представяш ли си само — да убеждавам господин Джонсън, че трябва да ръководи вестника на майка ми с по-голяма отговорност.

— Не беше честно от страна на баща ти да метне такава примка около врата ти — вметна гневно Мири. — В края на краишата, това е твоето наследство от майка ти.

— Е, сега ще трябва да го получа с подмолна война. Но ще я спечеля — обеща разпалено Аманда. — Заклевам се. Вестникът е мой и няма да се откажа от него без борба. Щом господин Джонсън може да бъде подъл и да играе мръсни номера, аз ще правя същото. Джош ще разбере, че мога да се грижа за собствения си бизнес.

— Е, това е повече в стила на Аманда, която познавах! — засмя се Мири.

Аманда влетя в офиса с вдигната глава, облечена със стегнат сив костюм, бяла блуза и съвсем лек грим. Дора, новата сътрудничка на половин работен ден, я оглеждаше внимателно, докато изпиха кафето

си през почивката. Двете бяха позакъснели малко, защото Дора беше изпратена да вземе една нова реклама, а на Аманда й се наложи да потърси загубения абонамент на клиент от друг щат, който настояваше да изчака на телефона, докато тя провери.

В „Газет“ служителите бяха малко, във взаимоотношенията им липсваше стриктното спазване на иерархията. Тези, които работеха там постоянно, бяха Уорд, Аманда, словослагателката Лайза Греъм, обслужващия пресата Тим Уилсън, който извършваше и фотографските услуги, когато не бе зает с пресата. Дора, която първоначално помагаше при монтажа на вестника, и още двама студенти — Джени Крейг и Вик Мартин — които се занимаваха малко с репортаж и коректорска работа, бяха заети по половин ден. Но независимо от положението им всички почиваха за кафе заедно. Това бе едно от малкото неща, очаровали Аманда в редакцията на вестника.

След като поздрави доста сдържано Аманда, Уорд Джонсън бе отишъл на среща с евентуален клиент за реклами. Тя се опита да го попита за отчета, изпратен на Джош, но той вече бе излязъл, като че ли очакваше, че тя ще му зададе някои по-неприятни въпроси. Напоследък я отбягваше.

— Изглеждаш много елегантна тази сутрин — започна Дора нервно с пресилена усмивка. — Винаги се чувствам неудобно, когато влезеш в стаята. Ти си в пълното си право да бъдеш изпълнителният директор тук.

Аманда се засмя.

— Моля те, ще подпишеш ли клетвена декларация за това, което каза, и ще ми разрешиш ли да я изпратя на Джош Лоусън? Той смята, че трябва да ме възпира в бизнеса.

— О, сигурна съм, че това не е вярно. — По-възрастната жена впери очи в Аманда над чашата с кафето и се изчерви леко. — Наистина ли онази южноамериканка е последната му любовница? — изплю камъчето най-след тя. — Видях снимката им в един от сензационните вестници в супермаркета. Той е толкова красив! А тя е зашеметяваща, нали?

— Да.

Мразеше латиноамериканката, въпреки че никога дори не я бе виждала. Не беше питала Джош за нея, защото не искаше да знае. Сега Тери се бе завърнала в живота му като някакъв упорит призрак от

миналото. Джош и неговите приятелки. Аманда чувстваше, че едва ли някога щеше да успее да избяга от тях.

— Как вървят нещата при теб? — попита, за да смени темата. — Все още ли ти харесва тук?

— Много — засмя се Дора малко неспокойно. — С Уорд се познаваме от училище. Винаги е бил мил с мен. Обичам да си стоя вкъщи с момчетата, но се нуждаехме от допълнителните пари, за да може Едгар да посещава два курса в колежа, иначе няма да запази учителската си правоспособност. — Тя се поколеба. — Предполагам, че вие младите не бихте поискали такъв живот, вие сте така независими, мислите ви са заети само с бизнес. Не ми се вярва повечето от вас да поискат деца, преди да са направили кариера.

Аманда си представи да люлее бебе на ръцете си в Опал Кей. Бебето на Джош. Бизнесът и независимостта не бяха нищо в сравнение с това да живее с Джош, да го обича нощ след нощ, да отглежда децата му.

Тя се изкашля.

— Светът е напълно променен.

— Да — въздъхна Дора. — Не ми харесва особено много — призна тихо. — Може би има преимущества, но по мое време жените бяха сърцето на семейството. Те поддържаха всичко, водеха мъжете и децата на църква в неделя, бяха всички да бъдат с добри маниери и чисти дрехи. Готовеха и се грижеха за уюта на дома, работеха в градината, когато не помагаха в проявите на църквата, или се грижеха за хора, нуждаещи се от това. — Тя сложи чашата си с кафето на масата. — Прости ми, но ми се струва, че в днешно време обществото е станало egoистично, хората вършат само това, от което ще имат полза. Саможертувана, семейната чест, етиката, съчувствието — всичко това вече не съществува.

— Не, съществуват — отговори Аманда с кротка усмивка. — Не вярвай на всичко, което гледаш във филмите и по телевизията за модерния начин на живот. През петдесетте телевизията показваше домакините като Дона Рийд, която миеше чинии на високи токчета, с неделните си дрехи. Знаеш ли, част от новото поколение действително вярва, че жените са живели така!

Дора се засмя.

— Шегуваш се!

— Не, не се шегувам. Истинската история никога не се предава достоверно. Един мой приятел обичаше да казва, че историята е разказ за човечеството, написан от победителите.

— Изопачаване — съгласи се Дора. — Разбирам подтекста ти.

— Обичам своята независимост — продължи Аманда, — но това съвсем не ме прави луда, изпълнена с кипяща омраза към мъжете. Аз съм професионалистка, с добро образование и ум, който искам да използвам. Знаеш ли, че жена е била фараон в Египет цели двадесет години? Или че амazonките наистина са съществували, ходели са на лов и на война редом с мъжете? Или че много от индианките в тази страна са притежавали всичко в селата и мъжете, които са били на власт, са я наследявали по майчина линия?

— Не говориш сериозно!

— Напротив. Интересно, нали, как историята е записала еволюцията на жената? — Тя се подсмихна. — Най-после сега ние ще я оправим.

Аманда се върна при компютъра си, за да прегледа цифрите, изпратени от Уорд на Джош. Не остана изненадана, когато забеляза неточностите. Всъщност ги откри доста лесно, защото преглеждаше счетоводните книги всеки ден и знаеше в действителност какво бе положението. Пулсът ѝ се учести, когато проумя каква погрешна представа си бе съставил Джош от отчета на Уорд.

Но тя не можеше да му го каже направо. Ако се осмелеше, просто щеше да му даде оръжие в ръцете, за да я изхвърли. Джош бе обещал, че няма да разреши това да се случи, но напоследък настроението му бе доста променливо. Ако обвинеше Уорд, че е лъжец, щеше да се обърне против нея, особено след като се бе оплаквала, че в действителност няма контрол над вестника на майка си. Джош вече не ѝ бе съюзник. Дори бе по-вероятно да застане на страната на Уорд.

Гневът ѝ премина, когато проумя как трябваше да постъпи. Щеше да се сниши и да започне да лавира, за да получи власт. Дори да се наложеше да използва хитрост и лукавство, но трябваше да успее.

Започна да си тананика леко, оставил отчета на Уорд и се зае с текущите сметки. Мислеше си, че я е надиграл, но тя имаше някои изненади за него. Все пак бе дъщеря на Харисън Тод и бе наследила

пресметлиvia му ум за бизнес. Ако действаше внимателно, все още можеше да победи Уорд. И Джош също.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джош се върна в Сан Антонио няколко дни след Брад и Аманда. Появяването му бързо разсея спокойната атмосфера в компанията „Лоусън“. Всички бяха като пружини, когато Джош беше в офиса си, но този път той бе по-взискателен от всякога, нетърпелив, като че ли живееше само от нервите си. Дори обичайният му сух хумор бе изчезнал. Прекарваše дълго време на бюрото си. Като че ли въобще не спеше.

— Знам, че не обичаш да говориш за проблемите си — каза Брад на втория ден след появяването му на работа. — Но ти си ми брат и понякога се тревожа за теб. Мога ли да ти помогна?

Джош го изгледа над поредния лист с цифри, който разглеждаше, с тъмни сенки под сините си очи, с нови бръчки на стегнатото си, красиво лице.

— Не. Кога ще разговаряш с Холмс за допълването на програмните продукти в компютъра му? Свърза ли се вече с консултанта, който би трябвало да преработи базата данни за него?

Брад се засмя студено.

— Достатъчно за това. Не, не съм, но ще го направя. Мили боже, нима никога не се изморяваш да бъдеш мъжът с каменното лице?

— Имам няколко срещи, за които трябва да се подгответ.

— Защо да не поговорим за това, което те измъчва, Джош? Защо мислиш само за бизнес?

— Когато си стигнал до върха, не ти остава друго — отговори брат му. — Бизнес и самота.

— Е, ти си изучил всичко за това. През целия си живот единствената ти цел е била да правиш повече пари и да получаваш повече власт. Пожертввал си всичко друго заради това. Защо не се ожениш и да започнеш да създаваш потомство, което да наследи всичко това?

Джош се изправи, тъмните му очи се присвиха свирепо.

— Нямаш ли какво да правиш, малкото ми братче? — попита той заплашително. Дори позата му беше заплашителна.

— Какво толкова казах? — възклика отчаян Брад. — Ти дори не искаш и да споменеш за семеен живот...

— Не го искам! — каза рязко Джош. — Харесвам живота си такъв какъвто е, без усложнения.

— И без жени? — Брад го изгледа любопитно. — Тери трябваше да се появи във вилата със съпруга си. Направи ли го?

— Отмених посещението — отговори Джош. Дишаше тежко. — Казах ти, не искам усложнения.

— Добре, добре. Ще сменя темата. Минах на годишния си лекарски преглед. Ти все още не си ходил, нали? Обаждаха се отново от застрахователната компания!

— Да, по дяволите! — Той изгледа гневно по-малкия си брат. — Никой няма да открие, че имам тумор на мозъка или нещо друго фатално.

— Не съм и го помислял.

— Кога заминаваш? — попита Джош, вече с обичайния си любезен тон. Изглежда гневът го бе напуснал. Дори се усмихна.

— Довечера. Това радва ли те? — отговори нараненият Брад.

— Да, наистина.

— Предполагам вече знаеш в какво съм се забъркал?

Джош се поколеба съвсем леко. Не му се нравеше идеята хората да знаят, че имаше информатори навсякъде и ги използваше.

— Да.

— Разпънат съм на кръст. — Брад се олюля на пети, с ръце в джобовете. — Не мога да вземам повече заеми. Мисля, че и ти няма да ми помогнеш, ако ти обещая да стоя далеч от масите за залагане и да започна лечение?

— Обеща ми същото миналия път, когато те спасих. Тогава ти повярвах. — Джош поклати глава. — Сега вече не ти вярвам. Ще трябва да се оправяш сам този път.

— Благодаря. Хубаво е да знам, че мога да разчитам на теб, когато съм затънал до гуша.

— Човек може да разчита само на себе си. Време е да го научиш. Покровителствах те прекалено дълго. Чувствах, че си доста разстроен от непрекъснатите бракове на майка, от пренебрежението на баща ни и

безкрайните му авантюри. Когато пораснах достатъчно, те взех от онзи пансион и се опитах да ти помогна. Но не съм ти правил добра услуга. Сега трябва да се научиш да разрешаваш собствените си проблеми, да избягваш собствените си грешки, да плащаш дълговете си, без да имаш предпазна мрежа. Време е да пораснеш, Брад.

— Ще остана с една глава по-нисък, ако не ми помогнеш — изрече отчаяно брат му. — Не разбираш ли, че ще ме убият?

— Не, няма. Марк Донър може да има връзки със съмнителни типове, но не е убиец. Ти си играч по душа — каза Джош невъзмутимо. — Изиграй ги. В края на краищата, сам си се забъркал в тази каша.

— Искаш да се отървеш от мен — констатира Брад. — Разбира се, това е. Все някой ще те уведоми кога да изпратиш цветя и да се престориш, че скърбиш за мен.

— Наистина ще скърбя — каза искрено Джош. — Но ако те измъкна отново, до края на живота ни ще продължа да правя точно това. Този път трябва да се справиш сам.

— Благодаря за помощта.

„Би трябало да съм свикнал“ — мислеше си Брад по пътя. Никога не бе печелил спор, никога не бе постигал своето. Джош щеше да остави комарджийския синдикат да го убие, без да му мигне окото. Казват, че братската обич била свещена, но Джош не се поколеба да го захвърли в казан с врящо масло. Беше твърде голям инат, за да признае, че брат му беше прав. Той също не искаше усложнения. Искаше да се наслаждава на живота. Залагането бе част от удоволствията. Обичаше рисковете. Защо трябваше да се отказва от тях? Сигурно обаче би могъл да намери някакъв изход. Трябваше, поне само за да може да докаже на Джош, че може.

Уорд Джонсън наблюдаваше Дора, която приключи работата си с компютъра и го изключи. Очите ѝ бяха по-тъжни и замислени от обикновено.

— Защо не се ожених за теб? — попита той на глас.

Тя се изчерви и се усмихна като момиче, отвръщайки на погледа му.

— Никога не си ме забелязвал — напомни му тя. — Бях толкова свенлива, че дори не смеех да ти се усмихна.

— Гладис не беше — каза той с горчив смях. — Прельсти ме във физкултурния салон един ден след часовете, на пода, зад шкафчетата. Два месеца по-късно ми каза, че е бременна от мен, и аз се ожених за нея. Каква грешка. Тя искаше богаташ. Опита се да ме направи такъв, като непрекъснато ме подтикваше, но аз нямах подобни амбиции, или може би талант. Когато не успях да се издигна, се пропи. И все още продължава да пие.

— Съжалявам.

— Аз също. Това повлия върху живота на сина ни. Напоследък той непрекъснато има неприятности със закона — добави Уорд с мъка. — Когато се опитвам да го възпра от пиенето и наркотиците, той ми се присмива в лицето и заявява, че никога не съм се опитал да спра майка му, а алкохолът също е наркотик. Какво бих могъл да отговоря? Разбира се, че е наркотик, но тя не желае да престане. Знае, че го мразя. Затова пие, за да ме накаже.

Дора се усмихна изтерzano.

— На някои жени, предполагам, бракът не им се отразява добре. Съпругата ти... може би тя е много амбициозна и умна. Ако се беше отдала на кариерата си, сигурно е щяла да стигне до върха и да е имала всичките тези пари, за които е мечтала.

— Щеше да е щастлива — съгласи се той. — Но си мислеше, че иска да има съпруг и деца. Нима някой от нас знае какво в действителност иска? — Уорд се загледа в нея. — А ти?

— О, Едгар и аз сме щастливи, предполагам. Момчетата ще бъдат първа година в гимназията. Едгар е църковен настоятел и преподава в неделното училище. — Тя погледна към скута си. — Учи ни да бъдем целомъдрени и благоразумни. — Усмихна се замечтано. — Само веднъж бих искала да отида на някое щуро парти, да захвърля дрехите си и да поплавам гола в басейна. Можеш ли да си представиш да направя подобно нещо, на моите години?

Той се намръщи.

— Защо не? Фигурата ти е стегната и красива, Дора.

Лицето ѝ засия. Бузите ѝ пламнаха.

— Наистина ли мислиш така?

Уорд отново се почувства млад. Отново свободен. Погледна я и забеляза в нея срамежливата шестнадесетгодишна девойка, с която бе

ходил заедно на училище, както сигурно и тя бе забелязвала стройното момче, което също бе толкова свеживо.

— Ела тук, скъпа — каза той нежно, застанал пред нея и разперил ръце, за да я приласкае в обятията си.

Изражението на лицето му бе съвсем красноречиво.

Дора се поколеба.

— Уорд, не мога...

— Да, можеш — каза той дрезгаво, а лицето му стана по-суро. Придърпа я към себе си. — Аз нямам нищо! Нищо! Нито пък ти. И двамата сме уловени в капан, като мишки. Господи, нима животът не ни дължи малко щастие?

— Аз съм омъжена! — простена тя.

Но устните му се прилепиха към нейните и задушиха думите й. Имаше дъх на кафе, от него лъхаше истинска страсть, нищо подобно на нейния стриктен Едгар, който не я бе докосвал от две години. Бе зряла жена, но с притисната чувственост, недокосната за шестнадесет години брак. Често си мислеше, че се бе омъжила за Едгар, просто защото никой друг не я бе поискал. Но Уорд я желаше. Усещаше, че я иска, усещаше желанието му като факла, притисната към корема й.

Тя изстена и отвори уста в ням протест, когато ръцете му се плъзнаха надолу и започнаха да повдигат полата й.

Офисът бе затворен и заключен. Щорите бяха пуснати. Никой не можеше да ги види. Бяха сами.

Дора почувства ръцете му върху гърдите си, върху корема си. Той я докосваше с отчаяна нужда и тя се предаде, без да възразява. Забрави за Едгар, за всичките си морални принципи под напора на това, което Уорд правеше със загорялото й за любов тяло.

— Тук — изрече задъхано той, като я придвижи така, че да седне върху ръба на бюрото. Продължаваше да я целува отново и отново, удавяйки я в своята страсть. И през цялото време ръцете му продължаваха да я разсъбличат.

Целувките му станаха по-настойчиви. Тя усети как силните му ръце я преместват върху бюрото, разтварят бедрата й, и изведнъж двамата се озоваха в най-интимна поза. Тялото му се стегна още повече и с дълбок стон той проникна в нея.

Тя извика от удоволствие. Едгар бе напълно импотентен, но Уорд не беше. Тя се прилепи към него, отدادена на неизживявано отдавна

удоволствие. Последната ѝ разумна мисъл бе, че по бедрата ѝ щяха да се появят синини, тъй като мъжът я бе хванал така силно и болезнено. После по цялото ѝ тяло се разля една сладостна гореща вълна. Потрепери, когато чу Уорд да вика дрезгаво и да се стяга в прегръдките ѝ.

Няколко секунди тя остана потопена в блаженото задоволство след любовния акт, макар и недостигнала до оргазъм. Но преживяното току-що бе пълно с обещания, а и бе дарила Уорд с върховната телесна наслада. Това ѝ стигаше.

След това се завърна действителността, а с нея и срамът, и самопрезрението.

Дори не се бяха съблекли. Беше се отдала на мъж, за когото не бе омъжена. Беше извършила прелюбодеяние.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и бавно започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Уорд оправяше дрехите си.

— Господи, съжалявам, Дора — каза той отчаяно. — Толкова съжалявам. Не съм бил с жена от години!...

Тя прегълътна, изтри влажните си очи с опакото на ръката си.

— Съпругата ти не спи ли с теб? — попита през сълзи.

— Не. От много години. — Той повдигна лицето ѝ и се намръщи.

— Съжалявам. Ти си толкова сладка, Дора, толкова си женствена. Наблюдавах те и те желаех... но не трябваше да допускам това да се случи.

Дора прехапа устни.

— Едгар — започна смутено, — Едгар не може... в леглото — прошепна с труд.

— Отдавна ли? — попита нежно той.

Тя се поколеба. После кимна утвърдително и сведе глава. Ризата му бе мокра от пот.

— Достави ми удоволствие. Толкова ме е срам! — разплака се внезапно тя.

Ръцете му неуверено я потупаха по гърба, после започнаха да я милват.

— На мен също ми достави удоволствие. Нима ще нараним някого, ако двамата сме щастливи? — попита той отчаяно. — Те не ни желаят, а ние се искаем един друг. Само това. Няма да ти създавам

никакви неприятности, нито ще се опитам да разруша брака ти. И никой никога няма да узнае. Само ние двамата. Нима ще пострада някой?

— Предполагам, никой — промълви Дора, като премисляше думите му.

Тя също го желаеше. Искаше да бъде обичана, нужна, обожавана. Искаше да се чувства като желана жена. Искаше да изпитаекса като привлекателна форма на общуване, вместо като неприятно задължение.

Уорд я притегли към себе си, със затворени очи, невярващ на добрия обрат в съдбата му. Имаше Дора, поне за малко. Имаше жена, която се радваше да бъде с него, която не беснееше срещу него, изпаднала в пиянска ярост, или го отпращаше от леглото си. Беше такова удоволствие да държи в ръцете си жена, която ухаеше на парфюм и на цветя вместо костеливата сянка на жена, която вонеше на долнокачествено уиски.

— Всичко ще бъде наред — шепнеше ѝ той, като я притискаше към себе си. Долови студените тръпки на отчаянието, докато ѝ обясняваше как биха могли да запазят тайната си от своите семейства, да се задържат в малкия оазис на надеждата сред пустинята на отчаянието и безнадеждността.

— Ще се справим — утешаваше я с обич.

Дора наистина се надяваше да е така. Чувството на вина започваше да я гризе, но без съмнение тя заслужаваше нещо повече, освен работата, задълженията и поддържането на къщата.

По-късно Уорд я изпрати до паркинга, като стриктно спазваше разстоянието между тях. Не се преструваше, че това, което вършеха, беше правилно или благородно. Знаеше, че лесно можеше да доведе до безчестие и публичен позор и дори до трагедия. Но бе твърде слаб, за да се противопостави. Очевидно, и тя също. Той си припомни думите на някаква песен или стихотворение за хора, които живееха в тихо отчаяние. Едва сега разбираше какво точно означават. Опитваше се да открадне няколко часа на удоволствие, за да избегне безнадеждната си самота. Надяваше се цената, която двамата с Дора би се наложило да заплатят, да не е толкова висока.

На следващия ден Аманда усети различната атмосфера в офиса. Не беше нещо доловимо, но имаше някакво напрежение между Уорд и Дора. Всъщност, на тях им бе трудно просто да не се поглеждат.

Когато излязоха да обядват, Аманда се престори, че не забеляза как двамата се качиха в една и съща кола, но веднага проумя всичко. Не одобряваше подобно поведение, а знаеше, че и Джош също не би го подкрепил. Но едва ли можеше да му каже нещо, което беше просто съмнение. Не бе сигурна дали той въобще би пожелал повече да разговаря с нея след тази ужасна раздяла. Не си спомняше някога да са имали сериозен спор с Джош. Не обичаше да бъде на нож с него.

Загледа се в монитора на компютъра, решена да се концентрира върху непосредствените си задължения. За пореден път с набитото си око на счетоводител отбелая промените в отчета на Уорд, изпратен по факса на Джош. Те отразяваха постепенно процентно увеличение в ценоразписа на едро за различните категории реклами, дори и в услугите на печатницата, които едва ли можеха да се забележат, ако не се следяха счетоводните книги редовно всеки ден. Но тя го бе правила. Разглеждаше ядосано извадката от отчета, като се питаше дали наистина Уорд Джонсън се надяваше да прикрие тази измама.

Ако предвиждаше да повиши цените в съответствие с цифрите, може би щеше да успее.

Вдигането на цените беше идея на Аманда, но Уорд я бе представил пред Джош за своя. Искаше ѝ се да хвърли нещо и да се разкрешчи. Главният редактор я бе надхитрил. Можеше да изтича при Джош и да се оплаче, но това не бе в нейния стил.

Щеше да има по-добра възможност, ако предприемеше бавно други промени, за да подобри приходите на „Газет“. И когато най-накрая му кажеше чия беше идеята, Джош щеше да ѝ повярва. Ако не друго, той знаеше, че тя поне никога не лъжеше.

Аманда би искала да не бе изпитала какво означава да бъде целуната, да бъде прегърната от Джош, да бъде желана от него. Нощите ѝ бяха изпълнени с мъка, дните ѝ — с представи какви можеха да бъдат нощите им. Но не биваше да продължава да витае из облаците, иначе семейният вестник на майка ѝ щеше да загине. Поне той бе някакво обещание за по-сигурно бъдеще.

Тя мина отзад, където Тим Уилсън работеше на пресата „Хайделберг“. Хидравличната ѝ система наподобяваше джазов ритъм,

когато повдигаше всеки напечатан лист и го поставяше върху правилно подредена купчина. За повечето поръчки използваха пресата за офсет, но за някои все още се налагаше точността и прецизността на „Хайделберг“.

— Искам да поговорим — каза тя, като седна на един висок стол до него.

— Разбира се — засмя се Тим. Млад мъж, към тридесетте, висок, леко оплешивящащ, с щастлив брак и малък син. Всички го харесваха.

— Какво има?

— Когато пускаш пресата, това е преди клиентът да е дошъл и да е прочел коректурите, нали?

— Ами, да — призна той. — Не ми харесва, но господин Джонсън казва, че от петнадесет години правим все така и не иска да притеснява клиентите.

— Но това не е ефективно — отвърна тя. — Удвояваме си работата, като първо не сме прочели коректурите. Същото е и с офсета. Негативите и плаките са доста скъпи. Просто хвърляме пари на вятъра.

— Така е.

— Отсега нататък искам клиентите първо да прочетат коректурите и да ги одобрят, преди да пуснем материалите им на пресата. Ти или аз можем да им се обадим да дойдат, да ги прегледат и да подпишат, че са го направили.

Тим подсвирна тихичко.

— Това няма да се хареса на Уорд.

Тя повдигна вежди.

— Не е нужно Уорд да знае, ако внимаваме. Никога не е в офиса в четвъртък, а понякога и в петък. Той наистина се е посветил на вестника, но оставя повечето от решенията за пресата на теб.

— Вярно е — усмихна се Тим. — Боли, нали? Всичко това принадлежи на семейството ти, а ти нямаш право да кажеш нито дума как да се ръководи.

— Ще се промени — увери го Аманда. — Ако ще да трябва да се боря и с Уорд, и с Джош.

Той се засмя.

— Ти си като баща си, нали?

— Никога не съм се замисляла преди. Може би да, малко. Ще го направиш ли?

— Ако ме уволнят... — започна бавно мъжът.

— Знам, трябва да издържа семейството си. Тим, винаги мога да се обърна към Джош, ако се наложи. Повярвай ми, ти няма да загубиш работата си, дори това да се случи с мен.

Наистина говореше искрено. Печатарят вече знаеше, че тя никога не даваше обещания, които не можеше да изпълни.

— Добре — съгласи се най-накрая. — Ще опитаме.

— Искам също да направя инвентаризация — добави тя. — Не се тревожи. Ще осигуря някой да ни помога. Но е наложително. Искам да разбера какво имаме. Тогава можем да решим какво още ни е необходимо.

— Ти в действителност се опитваш да направиш печатницата печеливша, нали? По дяволите. Отидоха ми почивките в четири часа за кафе.

Аманда се засмя.

— Все трябва да се започне отнякъде.

— Така казват. Аз ще направя каквото се иска от мен. Но знам, че за теб това е истинско погребение.

— Тогава ще се възползвам.

Така се случи, че въвеждането на новата система бе извършено с неволното одобрение на Уорд. Аманда го хвана един ден точно след твърде продължителен обяд със сияещата Дора и той се съгласи без никакви спорове с предложението на Аманда клиентите да четат първо коректурите, преди поръчките им да бъдат отпечатани. Увлечението му по Дора, което вече бе станало доста очевидно за всички сътрудници във вестника, можеше да се окаже от полза за Аманда. Докато Уорд задоволяваше своето либидо, тя имаше време и възможност да се отдаде на работата и да подобри отново финансовото състояние на печатницата.

Може би това бе малко коварно, но щеше да се справи. Освен това, по този начин отвличаше мислите си от Джош, който нито се бе обадил, нито й бе писал. Брад обаче се бе върнал в града и й позвъни, но не споменаха нищо за брат му в разговора си. Аманда се запита дали Брад и Джош не бяха се скарали отново. Прие поканата на Брад да обядват заедно, защото се нуждаеше да научи нещо за Джош. Умираше да разбере дали Тери се бе появила, дали Джош отново бе

потърсил нейната утеша. Нямаше място за гордост, когато ставаше въпрос за него. Трябаше да знае.

Отидоха да обядват в петък. Той не бе така духовит както обикновено — нещо, което незабавно ѝ направи впечатление.

— Джош е в града, нали? — попита Аманда, като се опита въпросът ѝ да прозвучи нормално. Тъкмо бяха привършили със салатата и очакваха да им сервират основното ястие.

— Личи ли? — замислено отговори Брад.

— Страхувам се, че да. Изглеждаш напълно изцеден.

— Вярно е. — Той подпра глава върху ръцете си на масата и се загледа в нея. — Сигурно вече знаеш, че съм затънал в дългове до шия. Кривнах малко една нощ в Лас Вегас. Собственикът на казиното си искаше парите вчера, но не мога да ги събера.

— Каза ли на Джош?

— Да — изрече троснато. — Казах му. А той ми отговори, че ако ме спаси и този път, никога няма да престана да играя комар.

Тя поклати глава.

— Съжалявам.

— Но си съгласна с него, нали?

— Не мисля, че това има значение. — Зеленикавите ѝ очи бяха изпълнени със съчувствие. — Какво ще правиш?

— Не знам. Не мога да събера двадесет хиляди долара за един месец. Не мога и да ги взема назаем. Дори не мога да ипотекирам къщата — все още изплащам лихвите върху заема. Предполагам, че не би пожелала да ме застреляш? Това ще реши проблемите ми. Поне няма да ме намерят в някоя река с камък на шията.

— Не бих твърдяла, че ако те застрелям, ще реша проблема. Бих искала да можех да ти заема парите. Бих го направила веднага, ако Уорд Джонсън го нямаше. Но при това положение ще изгубя вестника. А точно сега се боря именно за това.

— Знам.

Брад се трогна, че тя веднага помисли за подобен вариант. Двамата се познаваха отдавна и Аманда се тревожеше за него, макар и да не изпитваше същите чувства като към брат му. Изведнъж намрази Джош. Не заслужаваше човек като Аманда. Не беше така загрижен за

нея като Брад. Брад би я обичал и обожавал, би се държал като с кралица. Очите му се присвиха. Той се загледа напрегнато в красивото ѝ лице. Ако можеше да подреди живота си и да престане да играе на комар, дали не би могла Аманда да се обърне към него? Беше дочул последния им разговор и знаеше, че брат му я бе отблъснал.

— Кроиш нещо — обвини го шеговито Аманда.

— О, да — отвърна той приятелски. — Наистина.

— Е, престани тогава — каза тя. — Трябва да намерим изход от положението. Нямаш ли някои ценни книжа, които би могъл да продадеш?

Той не я чуваше. Винаги бе харесвал Аманда и му се струваше, че колкото повече я гледа, толкова по-красива ставаше. Беше вълнуваща, загадъчна жена. Джош беше глупак да не го забележи.

— Ценни книжа ли? — повтори след малко. — О, да. — Замисли се за момент. — Нищо, с изключение на едни стари документи, прибрани в къщата на покойния ми прачично. Съмнявам се, че могат да платят дори и хартията, върху която са напечатани. Компанията, от която са купени, е фалирала. Когато ги видях в сейфа, дори не ги и проверих. Познах веднага името на агенцията, уредила фалита.

— Ами ферарито ти?

Той се засмя горчиво.

— Платил съм вноските само за две години. А компанията принадлежи на Джош. Аз само работя за нея. Разбира се, че имам акции в нея, но ако ги продам, семейството ми ще загуби контрол върху компанията. Джош никога няма да ми позволи да я пожертвам, за да се спася.

— Джош те обича.

— Показва го обаче по ужасен начин — отвърна той цинично.

— Прибери се вкъщи и се наспи — посъветва го тя. — Утре е събота. Поспи до късно. Може би ще измислиш нещо.

— Бих искал да съм така уверен като теб.

— Ти наистина се нуждаеш от помощ, Брад. Тревожа се за теб, знаеш. Не бих ти го казала, ако не бях загрижена. Твърдят, че комарът е като алкохола. Стигаш до един момент, в който не можеш да спреш сам.

— Аз мога, когато пожелая.

— Добре. Продължавай да упорстваш. Аз трябва да се прибирам.

- Ще те оставя до офиса ти, за да си прибереш колата.
- Всичко ще се оправи — успокоително докосна ръката му тя.
- Разбира се. Да тръгваме.

Аманда се почувства виновна, че не можеше да му помогне. Беше тъжно, че се бе поддал на своята слабост, а сега сам трябваше да заплати цената. „Не е лош късмет — мислеше си тя. — Просто животът е такъв. Брад ще получи доста жесток урок, но това ще му спести много пари. Или може би дори живота.“

ГЛАВА ДЕСЕТА

Цял ден Мири се опитваше да събере достатъчно смелост, за да покани Нелсън Стюърт на кафе някоя вечер след работа. Отношенията между двамата бяха станали толкова напрегнати, че той повишаваше тон и при най-елементарния въпрос, който му задаваше. Другите агенти започнаха да негодуват. Не можеше да продължава така. Мири или трябваше да спечели приятелството му, или да напусне. Вече нямаше друг изход.

Нелсън забеляза притеснението ѝ, но не направи нищо, за да го отстрани. Целта му бе да я принуди да напусне сама агенцията. Интересът му към нея започваше да става пагубен. Бе добра, квалифицирана служителка, но трябваше да си отиде.

На всичко отгоре този ден тя бе по-неорганизирана от всякога. Нелсън се измори да иска една и съща информация по два пъти и да отговаря на телефона, защото Мири бе твърде разсеяна да го прави и да пише на машина едновременно. Най-сетне я повика в офиса си и затръшна вратата толкова силно, че всички останали обърнаха глави натам.

— Седни — нареди ѝ кратко.

Тя се възползва от поканата му, треперейки от необичайна за нея свенливост. Погледна го и се изчерви. Огнената ѝ коса бе в безпорядък, зениците ѝ бяха потъмнели и разширени.

Той се настани зад бюрото си, така привлекателен в спретнатия си сив костюм, безупречно бялата риза и сива раирана вратовръзка. Гъстата му черна коса бе обърната назад, като откриваше приятното му лице и подчертаваше изпъкналите му скули. Тъмните му очи се спряха върху лицето ѝ.

— Какво, по дяволите, ти става днес? — попита без никакво предисловие.

Тя стисна малките си ръчички в скута си и разтреперана изрече:

— Опитвам се да събера достатъчно смелост да те поканя на кафе след работа.

Той погледна към вратата, после към килима, за да се убеди, че е буден. Беше доволен, че седеше в момента. Втренчи поглед в нея.

— Моля? — попита бавно.

Тя се вгледа в строгите му черти. Почти замечтаното изражение на лицето му намали задръжките ѝ. Премести се по-напред в стола си.

— Знам, че не ме харесваш — изрече бързо. — Но не бихме ли могли... искам да кажа, просто можем да пием по чаша кафе или нещо друго и просто... просто да поговорим? Не в агенцията.

Той никога не бе предполагал, че може да я види толкова несигурна, та да не е в състояние да каже едно смислено изречение. Едната му вежда се повдигна. Нейната нервност го успокои и той дори се усмихна.

— Къде тогава? — попита с плътния си, леко провлачен глас.

Очите ѝ пламнаха от надежда.

— Има едно кафене на улицата, където живея. Не е нещо кой знае какво, но там правят най-хубавите спагети в града.

— По кое време?

Сърцето ѝ заби лудо. Не бе и мечтала, че ще приеме поканата ѝ. Устните ѝ се разтвориха, за да успокои дишането си, а лицето ѝ засия.

Нелсън остана смаян от промяната в нея, от омекотяването на чертите ѝ, от задоволството в погледа ѝ. Ако не грешеше, тя също го харесваше! Зави му се свят от тази мисъл.

— Живея на Айви стрийт — каза тя след минута. — Номер двеста и четирицадесет. Блок с апартаменти.

— Ще я намеря.

Мири се изправи.

— Съжалявам за всичките ми пропуски днес. Ще се оправя. Честна скаутска — и тя вдигна четири пръста.

— Четири^[1] пръста? — заинтригувано вдигна вежди той.

— Знакът на скаутите марсианци, сър — успокои го тя. — Ще те чакам тогава в седем. — Поколеба се, спряла до вратата. — Кафето е доста старомодно. Не сервираят нито бира, нито вино...

— Аз не пия.

— Аз също!

По тялото ѝ премина вълна на облекчение. Това бе едно от притесненията ѝ. От години не понасяше алкохола дори в минимални количества вследствие на това, което ѝ бе сторено. Никога не бе

говорила за страховете си с друг, освен с Аманда, а сега ѝ се струваше, че с Нелсън въобще нямаше да се наложи.

До края на деня той бе по-разсеян и от нея.

Точно в седем часа Нелсън Стюърт натисна звънеца на домофона. Тя му отключи входната врата и после застана до вратата на апартамента си в очакване, с опънати нерви.

За първи път от две години я отваряше за мъж.

Беше с панталон, кафява копринена блуза и кремав пуловер. Нарочно бе подбрала тези дрехи, за да не подчертава пищния си стил на обличане, който шефът ѝ не одобряваше. Тази вечер не искаше да му се противопоставя.

Той беше с тъмен панталон и спортно сако. Изглеждаше не по-малко напрегнат от нея самата.

— Готова ли си? — попита припряно. — С колата съм, освен ако кафенето не е наблизо.

— Съвсем близо е — каза тя. — Малко разходка, сър. Този квартал е безопасен.

— Всички така твърдят — промърмори иронично той. — Но никога не е. Статистически погледнато...

— Искаш ли да си говорим за подслушвателни устройства? — прекъсна го Мири.

Нелсън се намръщи.

— Моля?

— Само да си взема чантата!

„Ще бъде истинска катастрофа — предрече си тя, — и със сигурност ще ме изхвърли от работа при първия удобен повод. Сигурно съм полуудяла!...“

Сграбчи малката си ръчна чанта и се отправи към него, като спря само да заключи вратата си, преди да тръгнат.

Улицата бе тиха и спокойна. Повечето от търговците тук бяха възрастни хора, живели на нея с десетилетия. Носеха се слухове за строеж на нов комплекс, който да измести старите магазинчета, но на Мири никак не ѝ допадаше подобна идея. Модерното високо

строителство не можеше да замени малките бакалници, където собствениците те познаваха по име и знаеха предпочтенията ти.

— Много си тиха за жена, която искаше да говори.

Той запали цигара, като пушеше бавно, докато вървяха по тротоара, отдалечени един от друг.

— Опитвам се да измисля някоя безопасна тема.

— Има ли такива?

— От кога работиш в агенцията? — попита тя любопитно.

— От петнадесет години.

Мири не знаеше това. Шефът ѝ не изглеждаше толкова възрастен.

Двамата се спогледаха.

Нежният ѝ поглед го накара да почувства още по-осезаемо присъствието ѝ. „Трябваше да се подчиня на инстинкта си за оцеляване и да си остана вкъщи“ — помисли си той раздразнено.

Тя посочи кафенето.

— Там е „Къщата на Мама“.

— Хубаво име.

— Собственичката е като майка за всички — обясни Мири. — Съпругът ѝ почина миналата година, но тя успя да задържи заведението отворено с малко подкрепа от сина си. Макар да ѝ беше много трудно.

Мири имаше добро сърце. Нелсън Стюърт знаеше, че беше състрадателна, но се опитваше да не го забелязва. Външният ѝ вид достатъчно го вълнуваше, без усложненията да преценява и привлекателните черти на характера ѝ.

Мама Скарлати беше около петдесетте, дребна, закръгленичка жена, с дежурна усмивка и приятен нрав. Тя ги настани на маса до прозореца и ги остави пред чаша горещо кафе и менюто.

На Мири ѝ направи впечатление, че Нелсън Стюърт пиеше кафето си със сметана, без захар. Тя обичаше нейното черно и силно, без да му добавя нищо.

— Добре — каза той, като се облегна назад.

При движението сакото му се разтвори и отдолу се показва автоматичният му пистолет калибр 45, с който той не се разделяше.

— Изплюй камъчето!

— Сър?

— За какво искаше да говорим, което не можеше да ми кажеш в офиса?

— Няма да бъде лесно.

— Защо?

Мири го погледна над чашата си с кафе. Беше се гримирала почти незабележимо. Червеникавата ѝ коса се стелеше на дълги къдри върху раменете ѝ.

Нелсън я наблюдаваше съсредоточено.

— Можем ли да говорим откровено? — попита тя и обхвана с длани порцелановата чаша, за да ги стопли. — Господин Стюърт, знам, че ме мислиш за неуправляема напаст. Не ти харесва начинът, по който се обличам, външният ми вид, постъпките ми. Би искал да ме уволниш, но не можеш да намериш повод. Права ли съм?

— Да — каза той пряко.

Потвърждението му я нарани. Беше го подозирала, но ѝ се искаше, поне да се бе престорил, че не е така. Това обаче не бе в неговия стил.

— Харесвам работата си. Доставя ми удоволствие да работя за теб. Ако се обличам не толкова крещящо — започна настойчиво Мири, — мислиш ли, че с това ще понамаля отвращението ти към мен?

Нелсън кръстоса дългите си крака, присви устни и започна да я изучава внимателно.

— Честно примирие. Аз ще бъда все така строг с теб. Мисля, че в един офис трябва да има добра атмосфера. Ние сме огледалото на агенцията, която представяме. Би трявало да изградим подходящ обществен имидж, който да вдъхва увереност и уважение.

— Никога не съм се държала непочтително с никого — напомни му тя.

— Вярно е — наложи му се да признае. — Но да се разхождаш из офиса, облечена като пъстроцветна дъга, не допринася особено много за нашата репутация, нито ми се отразява добре.

— Забелязах.

— Дрехите ти тази вечер са напълно подходящи за работа. Защо не се обличаш така и в агенцията?

— Защото имам право да се обличам така, както смятам, че подхожда на мнението ми за самата себе си.

— Не и в офис, където стилът ти на обличане нарушава компактността на персонала — отвърна Нелсън.

— Какво лошо има в една пъстра пола?

Тъмните му очи се присвиха студено.

— Обличаш се така, за да привличаш вниманието върху себе си.

Това е поквара.

— Ти не разбиращ...

Мама Скарлати се появи с подноса и прекъсна разговора им, като сложи чиниите със спагети и ръжените хлебчета на масата. Посочи им подправките в малките бурканчета и се отдалечи, за да си гледа работата.

— Спагетите са хубави — каза Мири предизвикателно. — Разбира се, ако не ги харесаш, можеш да извадиш пистолета си, с който ходиш навсякъде, и да стреляш в чинията.

Той потисна смеха си. Мири беше непоправима, дори когато бе ядосана. Взе вилицата си и опита спагетите. Остана изненадан — това наистина бяха най-хубавите спагети, които бе вкусвал някога.

Хранеха се в напрегнато мълчание. Нелсън се чувстваше неловко след разпаления им спор. Мири имаше право да се облича както ѝ харесва, но негово задължение бе да я следи, да не превърне атмосферата в офиса в нощен клуб.

— Виж — каза той, когато бе привършил с вечерята и допиваше второто си кафе, — как биха реагирали хората, ако се появя на работа с отрязани дънки и тениска?

— Всички, които работят там, ще припаднат — отбеляза тя, — а портиерът ще престане да пие.

Нелсън я изгледа сърдито.

— Не бъди саркастична. Знаеш какво искам да кажа.

— Хващам се на бас, че ти дори нямаш отрязани дънки, но разбрах какво се опитваш да ми подскажеш. Ще си купя траурен костюм и две черни блузи, за да ги сменя. Това достатъчно ли ще е или би искал да си сложа и черни чорапогащи?

— Винаги ли си толкова нахакана?

— Би трябвало да знаеш.

— Не си лоша машинописка и си умна. Ценя интелигентността в жените.

Мири го погледна изненадано.

Той се загледа задълго в големите ѝ очи и, като че ли всички звуци около тях се стопиха внезапно. Бяха останали съвсем сами на света.

Устните на Мири се открепиха лекичко, докато изпиваше топлината и силата на вперените му в нея очи. Сърцето ѝ затуптя неудържимо.

Нелсън Стюърт почувства нещо подобно. Цялото му тялото тръпнеше от чувствеността, която тя пораждаше в него. Беше се отказал от жените през последните години, но Мири успяваше някак да се доближи до него. Тялото ѝ бе толкова примамливо, че той започваше да си представя какви ли не удоволствия. Просто я желаеше. Досега не се бе замислял, че Мири би могла да изпитва нещо към човек със съвсем обикновен външен вид, като неговия. Но изражението на очите ѝ бе така страстно. Предчувствуваше, че тя беше доста опитна с мъжете.

Това предположение го охлади, но не задълго. Дългото му въздържание си казваше думата. Плати сметката, като пренебрегна протестите ѝ. Мири го последва навън на улицата.

— Виж какво, аз те поканих на вечеря! — изрече тя.

— Така е.

— Трябваше аз да платя.

Нелсън спря, за да си запали цигара. Не пушеше много, само понякога. Но точно сега се нуждаеше от успокояващото въздействие на никотина.

— Не беше кой знае какво — каза той. — Работата означава много за мен. Понякога забравям, че хората може би имат различно отношение към нея.

— Аз също харесвам работата си — контрира Мири. — Наистина, ужасно мразя, да ми се нареджа как да се обличам или да се държа.

— Добре. Ще престана да се заяждам с теб, но ти поне можеш да се откажеш от дрънчащите си гривни и висящите обици, нали?

Тя се усмихна.

— Предполагам. Ако спреш да намекваш, че се обличам като сводница.

— Никога не съм твърдял подобно нещо. Виж, има невероятна разлика между начина на обличане и начина на живот — отвърна

раздразнен.

Думите просто му се изпълзнаха от устата. Не трябваше да казва това, дори и да си мислеше, че тя има безразборни връзки.

Мири се засмя. Нелсън изглеждаше наистина смутен. Доставяше ѝ удоволствие да го вижда в такова състояние. Не проумяваше точно защо, но ѝ харесваше, че той също можеше да бъде уязвим. Никога преди не се бе държал така, нито с мъжете, нито с други жени. Само с нея.

Тънките му устни се свиха в безпомощен гняв. Караваше го да желае неща, от които се бе отрекъл с години. Правеше го раним. Само заради това трябваше да я мрази. Трябваше да намери начин да я отстрани от агенцията!

Двамата тръгнаха рамо до рамо. Странно, колко сигурна се чувстваше Мири до него.

— Ще се опитам да се поправя. Наистина — обеща тя.

— Това ще бъде добре.

Бяха стигнали до апартамента ѝ. Никак не ѝ се искаше той да си тръгва. Искаше да научи повече за него, да го опознае. Това бе една от причините, да го покани да вечерят, но за съжаление, през цялото време двамата само бяха спорили.

— Благодаря ти за вечерята — каза му мило.

— Беше удоволствие за мен.

— Мога да готвя — добави тя.

Нелсън не ѝ отговори. Мири пристъпваше от крак на крак като го гледаше с лукав поглед.

— Можеш? — попита той след минута.

Гласът му бе доста напрегнат. И той самият изглеждаше по същия начин.

— Тази вечер ти ми плати вечерята, друг път аз мога да пригответя твоята.

Нелсън не познаваше твърде добре женската природа. Но ако не грешеше, това бе предизвикателство. Защо иначе една дама би го поканила в апартамента си сама вечер? Усмихна се с едваоловимо задоволство, като си представи, как би могла да завърши вечерта и тялото му започна да пулсира от предвкусваното щастие.

— Кога? — попита дрезгаво.

— Събота — предложи тя. — Събота вечер, около шест. Мога да направя бифтек, ако обичаш.

— Обичам всичко с говеждо месо.

Мири имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвръкне. Сигурно я харесваше, иначе нямаше да приеме.

— Тогава, в събота.

Нелсън кимна.

Тя се поколеба. Помисли си, че той би могъл да се приближи към нея и да я целуне. Но той продължаваше да пуши бавно цигарата си.

— Лека нощ — каза му.

— Лека нощ.

Нелсън тръгна към колата си, без да погледне назад. Мири въздъхна разочаровано и се прибра вкъщи. Чудеше се, дали той някога щеше да я допусне близо до себе си, за да научи нещо повече за него — нещо, което не бе свързано с работата.

Течеше обедната почивка на Аманда. Тя вече бе прекарала четиридесет и пет минути на бюрото си, за да чете ръководството за копирната машина. Когато го свърши, повика Лайза в офиса си и затвори вратата. Всички останали бяха излезли да обядват, но някой можеше да се върне ненадейно и да ги чуе.

— Чела ли си това?

Лайза поклати отрицателно глава.

— Нямам време — оправда се тя. — Уорд прави всичко непоследователно. Коректурите винаги са объркани, защото не мога да разчета забележките му, а и никой друг, освен мен, не отговаря на телефона.

— Това ще се промени. Поязвай ми. Да предположим, че започнем да правим нещата малко по-различно.

Очите на Лайза се разшириха.

— Как?

— Първо, искам Джени да идва във вторник след сутрешните си часове в колежа, за да отговаря на телефона, да приема абонамента и поръчките за печатницата и да отказва реклами, които са пристигнали след крайния срок. Така ти ще имаш време да се занимаваш с коректурите, без да те беспокоят. Искам да науча Тим да използва

копирната машина правилно, за да привлечем някои от клиентите, които тичат до Сан Антонио за печатни услуги.

— Знае ли господин Джонсън за това?

— Ще научи. Освен това, искам да те изпращам един или два дни да търсиш реклами за вестника и да привличаш нови клиенти за печатницата.

— Но той никога няма да се съгласи!

— Напротив, ще се съгласи. Довери ми се. Имаш ли нещо против, ако успея да го убедя?

Лицето на Лайза се промени.

— Винаги съм мечтала да правя точно това! — възклика тя. — Връзки с обществеността. Продажби. Изкарах два курса по маркетинг в колежа и обичам да се срещам с хора. Не съм много добра машинописка. Но господин Джонсън никога не ми позволява да правя нещо друго. Тим вече е толкова отчаян от печатницата, че е готов да напусне.

— Не бива. И за него имам планове. Ще преобърнем това място, дори да ми се наложи да наема няколко доброволци, които да ми помогнат.

— Напълно те подкрепям — заяви Лайза. — Какво мога да направя?

— Остави на мен — отговори Аманда замислено. — Ще трябва доста работа, но вече съм измислила начина.

Бъдещата наследница притисна Тим същия следобед, когато Уорд замина да отнесе вестника в градската печатница в Сан Антонио. Тяхната печатница бе малка, можеше да извършва дребни услуги, но нямаше необходимото оборудване за отпечатването на „Газет“. Това винаги бе правено на друго място.

Аманда му обясни какви са й плановете да обнови печатницата. Тим я слушаше и очите му ставаха все по-огромни и блестящи, докато тя говореше.

— Дай ми малко време да организирам атаката — увещаваше го.
— Не напускай все още. Ти си адски добър в професията си. Не искам да те изгубя.

— Джонсън ме предупреди, че ще закриват печатницата.

— Джош Лоусън обаче не го е казал. Докато той не реши, все още имаме шанс. Тим, носят се слухове за издаването на нов вестник само с реклами. В такъв случай печатницата може да се окаже единствената ни надежда да не фалираме.

— Не споря за това — каза той. — Но господин Джонсън няма да се съгласи, а той има последната дума. Опитвал съм се да го накарам да повишим цените и качеството и преди. Той се интересува само от новините и от вестника. Откакто съм дошъл тук преди пет години, той непрекъснато се опитва да унищожи печатницата.

— Няма да го направи — засмя се Аманда. — Има начини да се заобиколят всички препятствия. Следващата седмица ще започнем с промените, ако си с мен.

— Как бих могъл да откажа? — Тим се усмихна. — Бях готов да напусна и да отида в Ел Меркадо да продавам сламени шапки. Нямам какво да изгубя.

— Добре. Ще видим какво можем да направим тук, преди господин Джонсън да ни е уловил.

— Давай — насърчи я той. — Може да ни убие, но не може да ни изяде.

Аманда мислеше по същия начин. Тя се надяваше, че ще успее да прокара начинанията си, докато господин Джонсън се бе отдал на новия си личен живот. Ако разбереше за подмолните й действия прекалено рано, дори намесата на Джош нямаше да я спаси.

---

[1] Скаутският знак се прави с три пръста. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Силното почукване на вратата изненада Аманда. Не очакваше Мири, а други гости обикновено не идваха тук.

— Да? — каза автоматично, когато отвори.

Но думата просто замръзна във въздуха, както и сърцето ѝ.

Джош изглеждаше изморен. По лицето му имаше дълбоки бръчки, а под тъмните му очи — сенки. Носеше тъмносив костюм, безупречно бяла риза и червена вратовръзка. Беше много по-елегантен, отколкото би трябвало за неочеквано посещение.

— Здравей — каза тя неуверено.

Като си припомни начина, по който се бяха разделили в Опал Кей, съвсем не бе настроена да се държи приятелски.

Едната му ръка бе в джоба. В другата държеше пура. Пусна я на земята и я смачка с пета.

— Ще бъда ли поканен вътре или ще разговаряме тук? — попита тихо.

Би могла да откаже да говори с него. Но миналото винаги бе на негова страна. Беше лесно да си припомни колко внимателен беше с нея, когато баща ѝ все още беше жив. Този спомен винаги побеждаваше, щом като се опитваше да го намрази.

— Влез — покани го. — Искаш ли кафе?

— Би било чудесно — съгласи се той. — Не съм се спирал цели четиринадесет часа.

— Бизнес пътуване?

— Какво друго? Трябваше да летя до Калифорния и обратно и навсякъде имаше закъснения.

Джош седна до малката ѝ кухненска масичка. Покривката бе бяла, с къдри отстрани, както и завесите на прозорците.

— Харесва ми интериорът ти — забеляза той. — Не съм идвал тук, откакто се премести.

— Ти не си бил никъде на друго място, освен в офиса си и в други офиси от много отдавна — не му остана дължна Аманда, докато

пълнеше автоматичната кафеварка.

Джош проследи шарките върху покривката.

— Не, не съм.

Тя сервира чашите, чинийките, захарницата и сметаната. После сложи две салфетки за студено сервиране и сребърни лъжички. След това, като нямаше какво друго да прави, неохотно седна срещу него. Сърцето ѝ вече щеше да се пръсне, а Джош едва ли бе дошъл и преди пет минути.

— Това приятелско посещение ли е или искаш да разбереш как вървят нещата в „Газет“? — попита го.

Джош изучаваше внимателно лицето ѝ. Не беше единственият, който работеше прекомерно. И в нея се забелязваха следи от умора.

— Разкажи ми за „Газет“ — каза той уклончиво.

— Ще направя някои малки промени, като се надявам твоят господин Джонсън да бъде твърде зает, за да не ги забележи — започна тя, като се усмихна лекичко. — Ако ги открие, вероятно ще си имам неприятности. Но съм решена да направя печатницата рентабилна. Ако я закриеш сега, ще изгубиш пари.

— Не съм решил да я затворя — отговори Джош.

Очите му се плъзнаха към ръцете ѝ, без никакви украшения по тях, стиснати нервно. Той самият не бе по-малко притеснен, но се опитваше да не го покаже. Не бе искал да идва тук, но беше толкова самотен. Джош се облегна назад, с изопнато лице докато се взираше в нея.

— Жivotът не е станал по-лесен — изрече разсеяно.

— Разбирам какво имаш пред вид.

— Споменавал ли ти е Брад нещо за финансовото си състояние? — попита той изведнъж.

„Ето за какво е дошъл.“ Аманда сведе глава.

— Знам за дълга му на комар. Но не мога да обсъждам личните проблеми на Брад дори с теб. Каквото и да ми каже, то е поверително.

— Почтено — призна Джош. — Но ако положението му стане безизходно, бих искал да ме уведомиш. Можеш да му го кажеш.

— Вече го знае. Опитва се да поеме собствената си отговорност. Постарах се да му покажа правилната посока...

— Каква интересна идея.

Джош беше обезпокоен, че Брад я е потърсил за съвет.

— Самата ти не си платежоспособна, а даваш консултации на брат ми?

Въпросът му я разгневи. Достатъчно бе търпяла наставническия му тон. Усмихна се студено.

— Е, той винаги може да си разреши проблема, както и моя, като се ожени за мен — каза тя, за да му се противопостави.

Това обаче подейства. Лицето му се изпъна като струна.

— Ще наследя моя дял от вестника незабавно, после ще му дам заем, за да го спася — добави Аманда.

Джош замръзна от изненада. Аманда остана смаяна от изражението му. Тя просто се шегуваше.

— Джош, няма да се омъжа за Брад — изрече тя, като се засмя.

— Ами, той ми е като брат.

Джош вътрешно трепереше от ярост. Никога не му бе минавало през ума, че щом той намираше Аманда за привлекателна, Брад би могъл да е на същото мнение. „Моят брат-женкар и Аманда!“ Мисълта, само дори мисълта за това го подудяваше. Не можеше да позволи това.

— Няма ли да чуеш... Джош!

Той застана до нея за секунди, вдигна я плавно на ръце и я понесе към всекидневната. Аманда не се съпротивляваше. Реакцията му бе така внезапна, че тя се облегна на гърдите му, като се опитваше да си поеме дъх. А после близостта на тялото му започна да ѝ действа като упойващо средство и тя се отпусна в силните му ръце.

— Какво правиш? — попита шепнешком.

— Господ знае.

Джош седна в един голям фотьойл с Аманда в скута си. Тъмните му очи се пъзниха от лицето ѝ към раменете, към голата ѝ плът, прозираща под черната дантела.

— Знаех, че се виждаш с Брад, но не знаех, че нещата са стигнали толкова далече — изрече той, като се задушаваше от гняв.

— Не са — увери го тя.

Пое си дълбоко дъх, а смарагдовозелените ѝ очи го гледаха не по-малко предизвикателно от неговите.

Джош я притисна по-плътно в топлите си обятия. Остана така дълго, заровил лице в косата ѝ. Беше като завръщане у дома.

— Не можеш ли да ми кажеш какво те тревожи? — промълви Аманда в ухото му.

— Все още не.

За миг той се изкуши да сподели с нея най-страшните си опасения, но се въздържа. Аманда не заслужаваше да се натоварва и с неговото бреме.

Тя помилва гъстата му руса коса. Ухаеше на скъп парфюм. Обичаше той да я държи така.

Бузата му се плъзна по нейната и Джош потърси устните ѝ с нежна настойчивост. Досега не я бе целувал така. Не така дълбоко. Хареса ѝ. Обичаше това. Устата ѝ се разтвори гостоприемно и Аманда се размърда в обятията му, за да може да притисне ръцете си под сакото му, да почувства топлите, силни мускули на гърдите му под тънката риза.

С дълго сподавяна въздишка, той започна да разкопчава блузата ѝ, а очите му почти се извиняваха, докато търсеха нейните.

Ако се надяваше да забележи съпротива, щеше да бъде напразно. Аманда лежеше в него притихнала, с разтворени устни и само леко потреперваше. Никога не я бе виждал гола. Не бяха стигали до по-големи интимности, освен да се целуват. Досега.

— Правиш го, защото ти липсва Тери? — попита тя шепнешком.

Джош поклати глава.

— Не, защото копнея за теб — отговори тихо.

Главата ѝ се облегна върху широките му гърди. Наблюдаваше очите му, а цялото ѝ тяло настръхна, когато той съвсем бавно разкопча блузата ѝ, прикриваща стегнатите ѝ гърди.

Джош започна да диша тежко. Не бе предполагал, че формите ѝ са така изящни. Връхчетата на гърдите ѝ бяха тъмнорозови, много твърди. Наведе се, като се поколеба само за миг, преди устните му да се впият нежно в тях и в блажена тишина да опитат сладостта им. Ръката му се плъзна по голяия ѝ гръб. Аманда дочу сподавения му стон, примесен с изблик на възторг. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя притвори очи, разтреперана от упойващата новост на тази сладка интимност. Никога не си бе представяла, че би могла да се чувства така от допира на устните му върху голата ѝ плът. Като че ли потъваше в розова мъгла. По цялото ѝ тяло се разляха сладостни вълни и тя се притисна по-плътно до него. Искаше ѝ се това да продължиечно.

Простена, докато езикът и устните му продължаваха да увеличават възбудата ѝ.

Времето като че ли бе спряло сред тишината на стаята. Аманда подсъзнателно бе дочула свистенето на кафеварката, шума на колите някъде далече по магистралата, защото в ушите ѝ отекваше само учестеният пулс на Джош. Преди години не бе подозирала, че той е способен на подобна нежност. Струваше ѝ се странно за такъв всепризнат донжуан, който непрекъснато я отблъскваше.

Целуна челото му, затворените му клепачи.

— Защо всъщност дойде днес?

— Мисля, че знаеш.

Страхуваше се да го каже на глас. Страхуваше се, че това е като някоя тайна мечта, която никога няма да се сбъдне, ако се изрече високо.

Джош повдигна глава и се вгледа в изпълненото ѝ с екстаз, отнесено лице. Бузите ѝ бяха пламнали. Зеленикавите очи бяха меки, леко притворени, замъглени от наслада. Устните ѝ бяха малиненочервени, леко подути от целувките му.

Той плъзна ръката си по стегнатата ѝ гръд, като опира белега, оставен от жадната му уста точно под връхчето ѝ.

— Заболя ли те, когато направих това?

Аманда се усмихна замечтано.

— Не забелязах. — Изви се леко, все още под въздействието на сладостния трепет, избухнал в нея. — Не би ли го направил отново, за да ти кажа, дали боли?

Джош се усмихна в отговор. Докосна настръхналото ѝ зърно, наблюдавайки как зениците ѝ се разширяват. Нежно го хвана между палеца и показалеца си и го помилва. Тя издаде кратък опияняващ звук и устните и се открепиха.

— Знам точно каква реакция възбужда това в тялото ти и къде — прошепна той. — Бих искал да те докосна и там. Но вече стигнахме твърде далеч. Желая те безумно, Аманда.

Аманда притисна ръката му върху гръдта си и усети топлината на дланта му да се разлива в нея.

— И аз те желая, също. Нима това е толкова ужасно?

— Не. Любовният акт между нас ще бъде нещо прекрасно. Нежно, страстно сливане, което ще ни остане за цял живот. —

Пръстите му се свиха внимателно. — Но ще бъде много порочно.

— Говориш като проповедник — промълви тя.

Джош се засмя.

— Ти си девствена — изрече тихо. — В това отношение, аз съм безнадеждно консервативен. Има няколко благородни правила на поведение, останали все още, и аз вярвам в тях.

Аманда въздъхна.

— Добрите момичета изчакват, докато се омъжат — измърмори тя. — Защо обаче само развратниците се чувстват така?

— Защото ценим невинността, след като сме я изгубили — подразни я Джош.

Отново плъзна ръката си по нежната ѝ плът, като се наслаждаваше на удоволствието, така ясно прозиращо в очите ѝ. Внезапният ѝ волъпъл го възбуди неимоверно. Той започна да диша тежко и я покри цялата с целувки.

— Не мога да спя — промълви. — Не мога да ям, не мога да работя. Всичко, което правя, е да си спомням съкрушения ти външен вид, когато те отпратих. Затова дойдох днес. Трябваше да се убедя, че си добре, че не съм те наранил твърде много.

— Нямаше предвид нищо от онова, което ми каза тогава, така ли? — попита Аманда.

Той се засмя малко горчиво.

— Ти как мислиш?

Ръката му се придвижваше от гърдите ѝ нагоре към изящната ѝ шия. Очите му се опияняваха от примамливо красивите форми на девствената ѝ плът.

— Ще науча това, което трябва да знам, до края на следващата седмица — изрече загадъчно.

Очите му срещнаха нейните.

— Ако имам нужда от теб, ще дойдеш ли?

— Какъв глупав въпрос — прошепна тя с обич.

— О, така ли? Ти си най-красивата жена, която съм виждал, Аманда. Съжалявам, че някога съм имал други жени, знаеш ли?

Знаеше. Очите му ѝ го подсказаха.

— Нямам представа какво не е наред в живота ти — каза тя. — Но нищо няма значение. Любовта не поставя условия.

Джош придърпа обратно блузата ѝ.

— Не. Но понякога ги налага.

Плашеше я. Като че ли имаше някакви ужасни съмнения, които не можеше, не желаеше да сподели с нея. Отново се отдалечаваше в някакво свое измерение. Трябваше да направи нещо, за да намали напрежението му.

— Това ли е всичко, което ще получа? — попита внезапно.

Джош се намръщи.

— Какво?

— Обзалагам се, че никога не си спирал толкова бързо преди — укори го тя.

Джош се опита да се засмее.

— За всяко нещо си има време.

— Да — съгласи се Аманда с присвии устни и закачливи пламъчета в искрящите си очи. — Пуритан такъв — промълви, когато той я пусна и отиде в кухнята, за да налее кафето.

— Защо? Защото не ти позволявам да ме прельстиш?

— Не мога да проумея защо правиш изключение с мен — въздъхна Аманда.

Джош се приближи, отново възвърнал самоконтрола си.

— Защото прекалено много те уважавам, за да се отнасям с теб по този начин — призна той спокойно. — Ревнувам те от брат си. Ревнувам те от всеки мъж, който се опита да те погледне.

Седна до масата, със загадъчно изражение.

— А нямам право да се чувствам така. Никакво право.

На Аманда й хрумна мисълта, че страхът да се обвърже с нея, го отчуждаваше.

— Джошуа — започна тя, като взе голямата му ръка в дланите си, — никога до сега не сме имали тайни.

Той коленичи до стола й, очите им почти се изравниха.

— И тази няма да я има, но не мога да давам обещания, преди да съм сигурен, че мога да ги изпълня. Когато съм напълно наясно със себе си, ще ти кажа.

Стомахът й се сви.

— Не си болен, нали?

— Не. Не крия някаква фатална болест.

Аманда въздъхна с облекчение.

— Тревожиши ме.

Джош отново седна на стола си и започна бавно да отпива от кафето.

— Не е лошо. Но аз го правя по-силно.

— Следващият път можеш да го направиш ти — обеща му тя.

Той погледна часовника си, глътна останалата гореща течност и се изправи.

— Нима си тръгваш толкова скоро? — проплака Аманда.

— Да. Трябва да бъда във Флоренция в полунощ. — Джош я придърпа към себе си и я задържа така. — Трябва да вървя.

Тя потърси тъжно очите му.

— Винаги ми казваш довиждане.

— Съдба — прошепна Джош.

— Да те целуна ли ми каза? — подразни го Аманда. — С удоволствие.

Повдигна на пръсти и долепи устните си до неговите. Той се напрегна, но почти мигновено я приповдигна и с наслада се остави на топлите ѝ ласки. Аманда потръпна при допира на здравото му тяло. Пристыпи към него с копнеж. Беше като алкохолно опиянение. Колкото повече получаваше, повече искаше. Джош усети тръпките, които я разтърсиха и се отдръпна. Той също очевидно бе възбуден.

— Престани — прошепна ѝ.

— Лъжец — обвини го тя задъхана. — Не искаш да спра.

Джош се усмихна печално.

— Прозорливо предположение. Сигурно се дължи на висшето ти образование.

Тя сведе очи, но после пак ги повдигна.

— Не, просто проницателно наблюдение — изрече дяволито и се изчерви.

Джош се отдръпна.

— Ще ти се обадя.

Тръгна към входната врата. Тя вървеше до него, сломена и печална, защото при тях никога нямаше начало, а само край.

— Радвам се, че не искаш да се омъжиш за брат ми — отбеляза той. — Но не му обръщай гръб. Все пак, честно си е спечелил славата.

— Искаш да кажеш, че твоята не е такава? — подхвърли Аманда наслуки.

Той се обърна и я погледна през отворената врата.

— Не би ли искала да знаеш.

— Брад няма да ме измами. Моля те, опитай да си починеш малко. Капнал си от умора, а Флоренция е толкова далече...

— Не се беспокой.

Джош докосна лицето ѝ. Обожаваше я. Усмихна се замислено.

— Опасно е да се надяваш.

— Ще бъде подло да не се надявам, когато надеждата е всичко, което ни остава.

Той отпусна бавно ръката си.

— Довиждане, скъпа.

Искаше да го върне обратно, да го задържи, да го предпази от самия него. Но Джош се обърна и тръгна към черната си лимузина, където шофьорът го чакаше със стоическо търпение. Униформеният мъж излезе, да му отвори вратата. Джош се качи. Не се обърна назад, дори когато колата потегли.

Аманда остана загледана след него, докато го изгуби от погледа си. Едва сега ѝ се стори, че той може би я обичаше.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Мири беше истинска нервна развалина до събота. Двамата с Нелсън Стюърт бяха постигнали някакъв компромис в офиса. Тя го притесняваше по-малко и носеше дрехи с един нюанс по-консервативни от обикновено. Той също не бе толкова хаплив.

Най-стренното беше, че започна да я гледа продължително, замечтано. За такива погледи бе чета само в любовните романи, но никога не бе виждала в действителност. Нелсън обаче имаше и един друг поглед, който съвсем не бе дружелюбен.

В офиса им постъпи нов агент, Дани Танър. Той сипадаше по хубавите жени и моментално хареса Мири. За съжаление обаче, Дани ѝ напомняше за едно от момчетата, които я бяха нарали така лошо. Тя замръзваше винаги, когато той се приближаваше.

В петък след обедната почивка през остькления прозорец на своя офис, Нелсън го забеляза да флиртува с нея.

Стана, излезе във външния офис и се втренчи в Дани. Това бе всичко, което направи. Просто го погледна с тези навъсени черни очи.

Той заекна нещо и изчезна.

— Не го насърчавай през работно време — изрече повелително Нелсън.

— Не съм — отговори Мири отбранително.

— Само дето не си е преместил възглавницата на бюрото ти, толкова много се навърта тук.

Тя го изгледа свирепо.

— Опитвам се да си гледам работата.

— Не мога да си представя какви мислиш, че са ти задълженията ти.

— Виж какво!...

Когато погледите им се преплетеха, Мири започна да се разтапя вътрешно и тялото ѝ се стегна.

— Все още ли възнамеряваш да ми приготвиш бифтек утре вечер? — попита Нелсън неочеквано.

— Да. — Гласът ѝ прозвуча много по-нежно, отколкото би желала, а неволната ѝ усмивка бе многообещаваща.

— В шест?

Мири кимна.

Той присви устни.

— Без арсеник в соса?

Мири сложи ръка на сърцето си.

— Заклевам се.

— Аз също.

Не можеше да повярва, че той го бе казал. Говореше леко провлечен и очевидно имаше прикрито чувство за хумор. Мири се засмя. В очите му заблестяха пламъчета и Нелсън се върна в офиса си.

„Господин Стюърт — мислеше си тя, — все още не всичко е загубено за теб!“

Мири доста размишлява с какво да се облече, докато приготвяше вечерята за госта си в събота. Накрая реши да си сложи бледожълта копринена блуза и пола от изкуствена коприна с много приятен десен. Косата ѝ бе спусната свободно на раменете. Избра си обувки с ниски токчета. Надяваше се да не изглежда прекалено официално. Ако Нелсън се появише с дънки, щеше да се почувства ужасно. После се засмя. Не можеше да си представи достопочтения и строг господин Стюърт с дънки. Беше по-лесно да го възприеме с хубавите костюми, които носеше на работа, с какъвто беше и онази вечер в кафето. Но не и с джинси.

Когато отвори вратата и той застана пред нея, о небеса! Стюърт беше със светлосини дънки, ръчно изработени кафяви кожени ботуши, с дънкова риза и яке. На главата си бе сложил широкопола шапка.

Мири остана поразена и не успя да го прикрие.

— Не съм ли достатъчно официален? — провлечен попита Нелсън, а тъмните му очи бавно оглеждаха стройната ѝ фигура. — Ти изглеждаш доста елегантна с този тоалет.

— Благодаря. А ти си като каубой.

— Роден съм в едно ранчо близо до Виктория. Чичо ми го наследи, когато дядо ми и баба ми починаха — обясни ѝ, без да спомене нищо за майка си, за трагичната ѝ кончина или за своя горчив

живот. — Той все още поддържа ранчото, а аз ходя при него през отпуските си и му помагам.

Мири го наблюдаваше как умело свали шапката си и я метна към дивана.

— Мога ли да ти помогна нещо в кухнята?

— Благодаря за предложението — засмя се тя. — Но всичко вече е сервирано.

Слава богу, че гласът ѝ прозвуча уверено, когато вътрешно цялата трепереше!

— Очаквала си, че ще се поява на минутата? Дочух ви как залагахте в задната стая на точността ми — допълни Нелсън.

Мири отново се засмя.

— Какво бих могла да направя, щом някои от твоите агенти са толкова глупави, че залагат срещу чувството ти за точност? Не бих могла да се откажа от парите!

— Добре е, че дойдох навреме — каза той, като я последва към елегантната малка маса с бялата ленена покривка, прясно откъснати цветя, изискано подредени прибори и привлекателно сервирана храна.

— Студеният бифтек е най-ужасното нещо.

— Знам. Заповядай, седни.

Нелсън настани първо нея, както изискваше етикецията, от което Мири се почувства наистина като жена. За първи път оставаше с мъж насаме. Бе изплашена и нервна, затова бе по-оживена от обикновено, мъчейки се да прикрие чувствата си.

Но Нелсън прозря поведението ѝ и се изненада. Смая се, поточно. Този път не играеше. Наистина се притесняваше в негово присъствие. Погледна към чинията си, преди тя да успее да забележи удоволствието и тържествуването в очите му. Явно Мири също го желаеше. Предстоеше му чудесна сладка нощ. До сутринта щеше да има основание, да я изхвърли от агенцията си, а с малко късмет — и от живота си. Най-после бе открыл най-ефикасния начин, да я накара да напусне. И по ирония на съдбата, самата тя му бе подхвърлила идеята.

Мири не се докосна до храната, въпреки че това бе един от нейните най-вкусни специалитети. Гостът ѝ обаче не страдаше от липса на апетит. Привърши с основното ястие, хапна доста зеленчуци, а накрая и огромно парче ябълков пай.

После се облегна назад в стола си, като отпиваше от второто си кафе.

— Ти ли опече пая?

— О, да — отговори Мири. — Убиването на ябълките беше най-трудното нещо. Те така викаха...

Той се засмя.

— Ти си много добра готвачка.

— Като че ли си изненадан.

Нелсън сви рамене.

— Някак не можех да си представя, че си такава домакиня.

Най-после го бе казал открыто. Мири се отдръпна от масата и стана.

— Имаш някои много странни представи за мен. Точно за това исках да поговорим, когато отидохме в кафето — започна тя.

Нелсън също се изправи. Беше много по-висок от нея и тя потръпна нервно от погледа му.

— Не ме покани тук, за да говорим, Мири, и двамата го знаем — рече ѝ присмехулно.

Дългата му ръка изведнъж се плъзна през талията ѝ и я притисна плътно към него.

— Нека да пропуснем размишленията, нали?

Тя отвори уста, за да го попита какво точно иска да каже с това, но плътните му устни се прилепиха към нейните. Не очакваше целувката. Беше напълно неподготвена за яростната му атака, както и за арогантното му предположение.

Бесена от самонадеяността му, Мири се отгласна от мощните му гърди, като се опита да откъсне и устните си от неговите, но той не я пускаше. Изсмя се тихичко и силните му ръце я стегнаха още по-здраво, почти болезнено. Много скоро Мири проумя, че Нелсън нямаше намерение да спре, още повече, че тялото му бе готово да достигне върховна интимност с нея.

Едва тогава тя осъзна грешката си. Като се съпротивляваше, още повече го възбуждаше. Колкото по-упорито се опитваше да се отскубне, той толкова по-здраво я държеше. Изглежда му доставяше удоволствие да упражнява властта си над нея.

Би могла да отвърне на ласките му, ако Нелсън бе внимателен. Наистина го харесваше. Но прибързаното му действие не остави

никакво място за взаимност. В поведението му нямаше нищо ласкаво, то бе настойчиво, грубо, сластно.

Изведнъж настана тъмна нощ в безлюдна улица и група пияни младежи се бяха надвесили над плячката си. Връхлетяха я ужасни спомени. Усети ръката му върху бедрото си, да я притиска към възбудената си мъжественост и извика от страх.

Нелсън едва ли я чу, отдал се напълно на желанието, разгоряло се в него за първи път през живота му. Главата му се завъртя от великолепните ѝ форми, от сладкия вкус на разтворените ѝ устни. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за съблазнителното ѝ тяло под неговото в леглото.

Вдигна я, без да откъсва устата си от нейната, и я понесе, докато откри спретнатата ѝ спалня. Постави я върху леглото и се настани до нея, като продължаваше да я целува. Мири бе притихнала, бе престанала да се съпротивлява. Той повдигна глава само за миг, за да я погледне. Това, което видя, бе неописуем ужас.

Очите ѝ бяха широко разтворени и се взираха невиждащо. Цялата трепереше, но не от страст или желание. Лицето ѝ бе побеляло и луничките ѝ се открояваха още по-силно. Наранената ѝ уста трепереше, а по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

Нелсън се намръщи. Сърцето му биеше ускорено, а тялото му вече потръпваше от възбуда. Изведнъж отрезня, като забеляза състоянието ѝ. Понадигна се малко, като се опитваше да се овладее.

Точно тази пролука ѝ трябваше. Мири се измъкна от леглото с истерична бързина. Падна на пода и болезнено се удари.

Нелсън тръгна към нея. Тя се притисна към стената, с кръстосани ръце пред гърдите. Несъзнателно, Мири започна да ридае от страх, а гласът ѝ бе така сипкав, че звуците, които излизаха от гърлото ѝ, едва се чуха. За отстъпва встради, докато стигна до ъгъла, близо до гардероба, и се сгуши там, треперейки.

— Не! — извика умоляващо. — Не, Господи! Моля те, не отново. Не отново!... Няма да ти позволя! — Малките ѝ юмручета се свиха отбранително. — Няма!

Нелсън застине и се вгледа в нея, като бавно започна да проумява. През всичките години в агенцията той бе виждал толкова много случаи на изнасилване, че веднага разтълкува поведението ѝ. Широко отворените ѝ сини очи бяха изпълнени със страх. Имаше

такъв ужас в начина, по който се бе свила, като набито с камшик дете, което очаква следващия удар.

Нешо в него се пречупи, щом прозря колко уязвима бе Мири. Всичко болезнено дойде на мястото си и започна да мрази сам себе си, осъзнавайки какво ѝ бе сторил. Беше разbral напълно погрешно положението. Тя можеше да се облича и да се държи лекомислено, но всичко това бе просто маска. А неговият съвсем ограничен опит с жените го бе подвел.

Отстъпи крачка назад, като все още дишаше тежко. Отметна разрошената си коса и приклекна, сложил ръце върху коляното си. След минута, когато Мири разбра, че той няма да се приближи повече, част от страха ѝ изчезна.

— Всичко е наред, Мири — каза ѝ нежно с тона, с който обикновено се обръщайте към уплашени деца. — Няма да ти направя нищо. Няма да се доближавам до теб. Сега си в безопасност.

Тя потрепери конвултивно, потънала в минали спомени.

— Те... така ме нараниха! — прошепна. — Те ме нараниха толкова лошо!

Лицето му се изопна. Беше очевидно, че той е причината в паметта ѝ да изплуват отдавна забравени спомени. Почувства се виновен. Всичките му непотвърдени предположения за нея се превърнаха в безпомощен гняв срещу човека, отговорен за нейното страдание.

Но Мири бе казала „те“!

В него запламтя ярост, но се овладя. Трябваше, заради нея.

— Разкажи ми — подканя я ласково. — Мири, разкажи ми. Какво се е случило?

Очите ѝ се затвориха и тя започна да плаче, като се олюляваше напред-назад, докато сълзите ѝ се стичаха по бузите.

— Понякога излизах с приятелки, когато бях в пубертета и живеех вкъщи. Една вечер вървях сама по тъмна алея. Пет момчета, мои съученици, пушеха цигари и си подаваха от ръка на ръка бутилка уиски. Видяха ме и тръгнаха към мен, като издаваха звуци, с които мъжете обикновено подтикват на проститутките.

Мири мъчително прегълътна.

— Побягнах. Бягах много бързо, но те ме хванаха. Смееха се и твърдяха, че сигурно съм го искала, иначе какво друго бих правила

сама през нощта навън? И ме изнасилиха. Всичките.

Дъхът му секна. Нелсън я приласка в обятията си, преди тя да се уплаши, преди да успее да протестира. Отнесе я обратно във всекидневната и седна в един фотьойл, като я люлееше до гърдите си. В началото Мири се вцепени, но след минута започна да се отпуска в ръцете му.

— Точно така. Сега си в безопасност с мен. Вече съм с теб. Нищо няма да те нарани, никога отново — нежно й заговори. — Заклевам се в Господ, нищо!

Зарови лице в гъстите й къдрици, като я люлееше нежно в обятията си.

— Сега си добре, Мири. Няма да позволя нищо да ти се случи.

Ръцете му й подействаха успокояващо. Тя усети как мускулите й се отпускат и започна да диша нормално. Силната му мъжка длан я милваше по рамото, утешаваше я.

Очите й се отвориха и Мири се загледа към прозореца. Опря бузата си до широките му гърди и усети учестения пулс на сърцето му.

— Господи! — въздъхна той. — Какво направих?

Тонът му й бе непознат. Беше внимателен и пълен с нежност.

— Поканих те да излезем онзи ден — каза тя печално, — защото исках да ти кажа, че мнението ти за мен е напълно погрешно. Знам какво си мислиш, но аз не съм лека жена. А може би наистина съм такава, защото онези момчета смятаха, че аз искам това, което ми направиха... — Гласът й отново пресекна.

— Защо не ми каза? — простена Нелсън.

Тя повдигна глава и го изгледа с насылезни очи.

— Никога не съм го казвала на никого. С изключение на Аманда. Майка ми почина, а баща ми пиеше. Не се интересуваше къде ходя. Бях пусната на воля по улиците и бях глупава. Ходихме на кино с приятелки и тръгнах по прекия път към къщи, съвсем сама. — Мири потрепери безпомощно и отново затвори очи. — Отидох при Аманда, след като се случи това. Накара ме да остана при нея, извика лекар... Мисля, че щях да се самоубия, но тя не ми позволи.

— Да се самоубиеш! Мили боже, вината не е била твоя!

— Не, беше. Нямах капка мозък в главата си. Доверявах се на всички. Никога не съм помисляла, не съм предполагала, че някой би могъл да направи това с мен.

— Арестуваха ли ги?

— Аз не... не можах... да отида в полицията — промълви Мири, стисната ризата му. — Бяха ме предупредили, заплашиха ме да не продумвам нищо. Водачът им бе син на местен политик. Каза, че всички щели да се закълнат, че аз сама съм им предложила. Тяхната дума щеше да бъде срещу моята и всички щели да си помислят, че се опитвам да измъкна пари от тях. Не беше тайна, че съм бедна.

— Мамка им! — изпсува Нелсън.

— По-късно — продължи тя, — водачът им загина при катастрофа. Никога повече не видях и другите. — Ноктите ѝ се забиха неволно в гърдите му. — Аз... имаше... аз забременях.

Ръката му замръзна върху гърба ѝ в очакване.

— Баща ми ме накара... да направя аборт. — Мири си пое бавно дъх, сподавяйки болката си, скръбта, вината си. — Опитах се да избягам, но той ме повлече към клиниката. Господи, никой не ти казва, как ще се чувстваш после!

Тя избухна отново в сълзи, като плачеше така, сякаш сърцето ѝ щеше да се разцепи на две. Нелсън я притисна до себе си, прилепи бузата си до нейната и затвори очи, изпълнен със състрадание.

— Съжалявам — каза ѝ нежно и отново започна да я люлее като малко момиченце. — Наистина много съжалявам!

— Болката ми не може да премине — прошепна Мири. — Никога не спира...

— Може би за някои жени — започна той тихо, — абортът е най-добрият изход след изнасилване. Но всичко зависи от отношението на жената към това. Би трябвало баща ти да те е познавал по-добре. Решението е трябвало да бъде твое. Абортът е съвсем лично решение. То трябва да се предостави на майката на детето. И само на нея.

— Твърде се размекнах — пророни Мири, като изтри сълзите си.

— Не съм плакала от години. Мисля, че не плаках толкова много, когато това се случи.

Тя го погледна със замъглени очи.

— Беше прав, нали? Аз съм развратница.

Нелсън си пое болезнено дъх. Дългите му пръсти ласково докоснаха лицето ѝ.

— О, не, не си. Аз те желаех. — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Единственият начин да не предприема нищо, беше да си повтарям, че

си развратница. Може би се опитвах да те накарам да си подадеш оставката също. Не обичам, когато не мога да се контролирам.

— Ти си ме желал? — попита бавно тя. — Но ти ме мразиш!...

— Не.

Мири се опита да се усмихне.

— Наистина ли?

Тя понечи да се изправи, но Нелсън я задържа властно.

— Просто остани там, където си! Няма да ти направя нищо.

Мири се предаде.

— Добре. Но не ме карай да мисля, че не мога да стана, когато поискам. Това ме плаши.

— Забелязах. — Лицето му стана по-сурово. — Не знаех какво правя там. — Нелсън посочи с глава към спалнята. — Просто загубих самоконтрол. Съжалявам.

— Предполагам, че не си бил с жена известно време — прошепна тя, като несъзнателно се опитваше да го извини, докато изтриваше влажните си очи.

Нелсън почувства, че може да ѝ разкрие някои свои тайни. Мири бе наранена, но щеше да го разбере. Може би беше единствената жена на света, която щеше да го направи.

— Мири, аз никога не съм бил с жена — изрече с ледена гордост.

Метличиносините ѝ очи потърсиха неговите. Нелсън бе така настърхнал, готов да се отбранява, като че ли очакваше тя да му се изсмее в лицето.

— По твое желание? — попита Мири със затаен дъх.

— Не съвсем. Когато бях по-млад, бях много срамежлив. После закоравях. Трябваше, за да оцелея. Учех упорито и работех упорито. Агенцията обсеби целия ми живот. Виждах какво става с мъжете, когато се пристрастваха към жените. Аз не исках подобен наркотик. Докато... — Нелсън се поколеба. — Докато една нимфоманка не започна да ме преследва настойчиво, за да ме прибави към колекцията си от любовници. Накратко казано, аз не исках да го направя. Тя ми наговори някои неща, които никога не бих могъл да забравя. Най-после ме изгони от стаята си с подигравателен смях...

Лицето му стана сурово. Тъмните му очи бяха изпълнени с болка.

— Никога повече не събрах смелост да опитам отново. Колкото повече години минаваха, толкова по-трудно ми ставаше да си помисля за интимност с жена. Боях се да не открие колко съм наивен и да ми се присмее. Гордостта ми не би го понесла. След това работата стана моя живот.

Мири наблюдаваше притихнала и сериозна. Протегна колебливо ръка към него и погали буйната му черна коса. После се усмихна извинително.

— Никога не ми е било приятно да докосна мъж след това, което ми се случи — призна тя. — Никога не можах да се отпусна някой да ме прегръща или да ме целува, без да си спомня... — Очите ѝ станаха ледени и ръката ѝ се отдръпна от лицето му. — Не можех да говоря за това. Мъжете в службата ми се подиграваха. Наричаха ме „ледената девственица“. Не можех да понасям постоянния им присмех, затова си промених гардероба и външния вид. Когато го направих, повечето от тях не издържаха на предизвикателството, което представлявах за самолюбието им. Нали разбираш, супержена в леглото. Може би се страхуваха, че няма да ми допаднат и после ще клюкарствам по тяхен адрес. Каквато обаче и да бе причината, вече се държаха мило с мен и ме оставиха на мира. Това поне бе по-добре отколкото да ми се присмиват. Предполагам, че просто се опитвах да се скрия — довърши тъжно тя.

— Може би и двамата сме го правили. — Нелсън въздъхна, поглеждайки крехкото ѝ тяло, сгущено в ръцете му. — Съжалявам за това, което ти причиних. Никога повече няма да се случи.

— Знам. А ти не трябва да се тревожиш, че ще издам това, което сподели — добави Мири, като извъртя очи към него. — Аз съм много дискретен човек.

— Учуден съм, че толкова лошо преценявам характера на хората — изрече той сухо. — Предполагам, че е от липса на опит. Един от командироните при нас агенти ми каза, че ти си най-невинното малко същество, което някога бил виждал. Бих искал да се бях вслушал в думите му. Тази нощ ще сънуваш кошмари заради мен.

Мири му се усмихна мило.

— Имам кошмари от години. Всяка нощ. Нищо няма да ги промени.

Той се намръщи.

— Опитвала ли си някаква терапия?

— Не, и нямам намерение. Няма да позволя на някой непознат да се разхожда из мислите ми и да ми взима по сто долара на час, за да слуша хленченията ми.

— Терапията ще ти помогне — настоя Нелсън.

— Не.

Той се усмихна и поклати глава.

— Обзагадам се, че си била доста своеенравно дете.

— Не, не съм — отговори тя, като се изненада колко ѝ бе лесно да разговаря с него. — Баща ми имаше доста хубава пръчка.

— И те е бил?

Мири кимна, загледана в копчетата на ризата му.

— Не обичам много хората.

— Нито пък аз. Ти си по-добра актриса, отколкото предполагах, знаеш ли? Кипиш като шампанско. Кръвта започва да бушува във вените ми всеки път, когато влезеш в стаята. Винаги си усмихната, весела, като че ли си най-щастливият човек на света.

— Част от това е вярно — отговори тя. — Имам Аманда, с която мога да споделям всичко, имам хубава работа, пък и обичам да съм сама.

— Дали това ще ти бъде достатъчно до края на живота?

— Не знам, дали бих могла да бъда в интимни отношения с мъж. Това ще бъде огромно психическо натоварване за всеки, с когото бих се опитала да живея. Съзнавам комплексите си, затова се ограничавам.

— Но аз ти харесвам, нали? — подпита Нелсън замислено.

— След като сме толкова откровени един с друг, отговорът ми е „да“.

— Но не и след тази вечер.

Веждите ѝ се сбърчиха.

— Защо не?

— Нараних те. Изплаших те. Почти те изнасилих. Затова.

— Сега вече знам защо го направи. Не се страхувам от теб.

— Чу ли какво ти казах? — повтори Нелсън. — Не се шегувах. Никога не съм правил истински любов с жена през целия си живот.

— Да, чух те. — Мири му се усмихна свенливо. — Аз се чувствам подобно на теб. — Усмивката ѝ се стопи. — Болеше ужасно — дрезгаво прошепна тя. — Те не ме докоснаха никъде другаде, освен

на... — Мири извърна лице настрами. — После дни наред си мислех, че ще умра.

— Истинско чудо е, че не са те убили.

— Опитаха се — продължи тя. — Един от тях усуга колана си около врата ми, но се чу сирена на линейка. Предполагам, че са помислили, че е полицейска кола. Оставиха ме да лежа там и избягаха.

Погледът му стана още по-суров.

— Не е трябвало да ги оставяш ненаказани — каза той студено.

— Сега го осъзнавам. Непрекъснато си мисля, че биха могли да го направят отново с някое друго бедно момиче. Но тогава бях много малка и много уплашена.

Нелсън отметна назад разрошената ѝ коса. Най-после се усмихна.

— Ти си много хубава — изрече замислено. — Ще продължиш ли да работиш за мен?

— Мисля, че да.

Той кимна и пусна косата ѝ.

— По-добре да си тръгвам. Как се чувствуваш?

— Живяла съм със своя ужас толкова дълго. Ще се справя.

Нелсън се изправи, като внимателно я пусна на пода. Очите му изучаваха бледото ѝ лице.

— Не искам да те изоставям, Мири — каза той. — Ако ти дам домашния си телефон, ще ми позвъниш ли? Понякога един глас в тъмнината е като ръка, която да докоснеш.

— Ще направиш това за мен?

— Разбира се.

— За всеки, който се нуждае — предположи Мири.

Нелсън не ѝ отговори веднага.

— Аз не съм благотворително дружество. Никой друг няма номера ми, освен чично ми. Не е вписан в указателя.

Очите ѝ се задържаха дълго върху неговите.

— Тогава, да, ще го използвам. Но само, ако ми се наложи.

Той го написа на лист хартия. Сложи химикалката си обратно в джоба и си взе шапката.

— Вечерята беше великолепна. Благодаря.

Мири го изпрати до вратата, скръстила ръце върху гърдите си, като че ли се предпазваше.

— Винаги си добре дошъл. Обичам да правя и плодова пита също.

— Мисля, че никога не съм опитвал подобно нещо.

— Правя я в събота вечер. Гледам филмите на ужаса по телевизията и стоя до късно. Филми с вампири и върколаци, нали знаеш — поясни тя. — Не обичам кръв.

— Нито пък аз. Преживял съм войната във Виетнам. Не искам никога повече да виждам накълцано човешко месо.

— На колко си години? — попита тя.

— Тридесет и седем. — Нелсън я докосна бавно по косата. — Твърде съм стар за теб, с други думи.

— Аз съм почти на двадесет и четири. — Мири разглеждаше пръстите на краката си. — Не, не си.

— Не изглеждаш на толкова — изненада се той.

— Нито пък ти.

Нелсън отвори вратата и се взря навън, все още с шапка в ръка.

— Винаги съм се чудил какъв е вкусът на плодовата пита — изрече бавно.

Сърцето ѝ подскочи.

— Можеш да заповядаш следващата събота и да разбереш.

Той не се обръна, само стисна по-силно шапката си.

— Бих искал, ако не съм те уплашил.

— Ти не си същият човек, който дойде тази вечер — напомни му Мири. — Сега вече не се страхувам от теб. Знаеш какво е да бъдеш наранен.

Нелсън си пое дълбоко дъх.

— Да.

Тя се усмихна.

— Ще се видим в понеделник на работа, тогава.

Нелсън кимна.

— Първото нещо, което ще направим.

Тялото ѝ настръхна, когато я погледна. Реакцията ѝ бе странна, но ѝ хареса. Бузите ѝ пламнаха.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Нелсън си тръгна неохотно. Мири го наблюдаваше, докато стигна до колата си и влезе вътре. Остана загледана след него, когато я

подкова и се изгуби зад завоя. После затвори вратата и я заключи. Вечерта бе започнала катастрофално, но завърши изненадващо добре. Отиде да почисти кухнята и откри, че си тананика.

До края на уикенда не се случи нищо интересно, но когато отиде на работа в понеделник, установи, че отношението на Нелсън към нея се бе променило драстично. Беше внимателен и учтив, усмихващ се. Присъствието му я стопляше, както слънцето цветята и работата ѝ страдаше съвсем малко от това.

От друга страна, Дани Танър ѝ създаваше истински неприятности. Той я преследваше като дива сърна ѝ започна да флиртува нагло с нея. Колкото повече се съпротивляваше, толкова понастайчив ставаше той.

Трябваше да се сложи край на това. Един ден по обяд бе останала сама в офиса с него и Дани направи доста грубо изявление какво би искал да стори с нея.

За негово нещастие обаче, Нелсън Стюърт влезе през отворената врата и го чу.

— Какво каза? — попита той, вбесен при мисълта, че Мири трябваше да понася подобен език на работното си място.

— Просто си говорихме? — изрече Дани.

Той бе доста самонадеян, току-що завършил колеж, но без големи способности.

Нелсън едва се въздържа да не направи две крачки напред и да го изхвърли през стъклена преграда. Танър не беше агент, беше чиновник, две стъпала по-високо от Мири.

— Искаш ли да подадеш оплакване срещу него за сексуално малтретиране? — попита я Нелсън.

— Мили боже, това беше само шега — засмя се нервно Дани.

— Да, искам — отговори Мири. — До гуша ми дойде от обидния език на господин Танър. Толкова много пъти съм го молила да престане, но той не иска да ме чуе.

— Ела в офиса ми, моля. Господин Танър, вие ще останете без заплата, докато бъдете изслушан официално — изрече Нелсън с такава заплашителна поза, че младият човек отстъпи назад. — Считано от този момент.

— Това беше приятелски разговор! Тя е жена, аз съм мъж...

— Тя е служителка в тази агенция, господин Танър — прекъсна го Нелсън гневно. — Нямате право да я подлагате на никакви действия, да се обръщате оскърбително към нея или каквото и да било друго, което би й попречило да изпълнява нормално служебните си задължения.

— Аз ще подам жалба опровержение — заплаши младият Дани.

— Ще кажа, че тя ме е наಸърчавала.

Мири се разтрепери вътрешно. „Миналото — отново!“

— Ако го направите, не бъдете сигурен, че нямате някоя позорна тайна — рече Нелсън и му се усмихна.

Това бе пресметна заплаха, но подейства. Дани пребледня. Изгледа свирепо двамата и се върна на бюрото си.

Нелсън отведе Мири в офиса си, като затвори вратата след себе си и я погледна гордо.

— Този път не се огъна. Добро момиче.

— Ще изпълни ли заплахата си.

Той поклати отрицателно глава.

— Дори и да го направи, няма значение, аз ще застана зад теб.

Мири се засмя притеснено, като отметна косата си назад.

— Не можех да го накарам да спре. Откакто е на работа тук, ме влудява.

— Защо не дойде при мен?

— Не бях убедена, че ще ми повярваш преди? — призна тя. После му се усмихна. — Може да си говори, каквото иска. Прилича на гущер. Нито една разумна жена не би излязла с него.

Нелсън се засмя.

— Не казвай това при разследването.

— Това е самата истина.

Той потърси прекрасните й очи.

— Исках да го ударя. Представяш ли си.

— Заради мен?

Нелсън кимна.

— Изпитвам някаква необходимост, да те защитавам. — Очите му си присвиха. — Имаш ли нещо против?

По тялото й се разля топлина и Мири се усмихна.

— Не. Мисля, че не.

Той я изгледа и изведнъж се намръщи. Беше облечена със семпъл сив костюм, бледорозова блуза и черни обувки с високи токчета.

— Мили боже, какво се е случило с теб?

— Моля?

— Да не е починал някой?

— Нали ми каза...

Нелсън се приближи към нея и я хвана за раменете.

— Сложи това обратно в гардероба и не го обличай повече — нареди й властно. — Заслепи ме с цветове, подрънквай с гривните. Просто бъди ти. Никога повече няма да ти направя нито една забележка, докато съм жив.

Мири се изчерви от удоволствие.

— Господин Стюърт, разmekвате се.

— Усещам го. — Той потърси странно очите ѝ. — Знаеш ли, че имам и малко име.

— Нелсън — изрече Мири.

Той се вцепени. Бе така възбуждащо да чуе собственото си име от нейните уста.

Тя разпозна напрежението на лицето му.

— Странно — прошепна.

— Не знаеш и половината за мен — процеди Нелсън през зъби.

Тя започна да диша накъсано. Погледна устните му и си представи какви ли не неща.

— Можеш да ме целунеш — промълви. — Обещавам, че няма да кажа и дума за сексуално малтретиране.

— Дори ако те положа върху бюрото? — попита Нелсън. — Защото точно това може да се случи.

Тя направи една крачка към него, после втора. В нея се рушаха прегради, бариери. Приближи се плътно и почувства внезапната му възбуда, без да се страхува.

Нелсън я спря.

— Не — успя да промълви.

— Няма да кажа нищо и, ако не искаш — прошепна Мири и повдигна лицето си.

Открехна устни и притвори очи.

Нелсън простена. Устните му се долепиха до нейните със същото настървение, което тя си спомняше, само че този път сама го бе

пожелала. Прегърна го през врата. Той издаваше еротични, възбуджащи звуци. Мири ухапа лекичко долната му устна и усети как устата му се отвори, а езикът му проникна в нейната.

Напрягаха се да се долепят по-близо един до друг. Гърдите ѝ я заболяха от натиска на силното му тяло. Беше толкова сладко и главозамайващо. Тя се притискаше към него, опиянена от сладостта на целувката му.

Нелсън я пусна рязко и отстъпи назад, като успя да се облегне на бюрото си. Явно бе възбуден и нямаше начин да го прикрие.

Мири не го притесни с поглед. Но ѝ бе приятно да знае, че не може да ѝ устои.

— Тук не му е мястото — каза той.

Мири кимна в знак на съгласие.

Ръцете му стиснаха ръба на бюрото.

— Този път не искаш да избягаш?

Тя поклати много бавно глава.

— Откакто онова се случи, винаги съм отблъсквала мъжете. Не исках да открия какво означава истинска близост. Но ще ти позволя да ме научиш, ако искаш.

Нелсън си пое шумно дух.

— Аз съм старомоден човек.

— Точно така. Аз също си имам принципи.

— Плодова пита в събота вечер?

Тя се поколеба.

— Довечера, ако желаеш...

Не бе му останала воля.

— Довечера...

— Добре.

Мири побърза да излезе от офиса му, докато все още можеше.

Вечерта похапнаха плодова пита и гледаха борба по кабелната телевизия. По някое време тя пропълзя до скута му и започна да го гали, докато Нелсън не я целуна.

Нямаха много опит. Дълго и унесено изучаваха нежните, сладки начини, които съществуваха, устните на двама души да си говорят една на друга без думи.

Но когато Мири насочи ръката му към гърдите си, той се отдръпна и се изправи. И въпреки всичките й усилия, Нелсън не искаше да продължи с „уроците“.

— Моля те, нека да напредваме бавно — каза й, набънал от желание. — Нека да не разваляме това, което имаме, като избързваме.

Мири не можеше да спори. Затвори очи, като усещаше туптенето на сърцето му.

— Добре.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

След като бе отлагал уговорената си среща няколко дни, което почти го бе влудило, лекарският преглед най-после бе приключи и Джош очакваше нервно резултатите. Днес щяха да бъдат готови. Седеше, притеснен и неспокоен в частния кабинет на лекаря си в Насау.

За рутинните прегледи, изисквани от застрахователната му компания, обикновено използваше лекаря на компанията, но сега имаше основание да отиде при друг. Искаше да му се направят някои съвсем секретни тестове, без риска да изтече информация, в случай че съмненията му се окажеха основателни. Фамилията Лоусън бе добре известна, често бе прицелна точка за сензационните вестници.

Той не бе особено религиозен, но този път се бе молил доста. Желаеше Аманда. Времето, прекарано с нея, го бе убедило, че тя е всичко, което искаше. Но докато не се убедеше, че можеше да отиде при Аманда като пълноценен човек, да й предложи бъдещето, което заслужаваше, не смееше да сподели с нея тревогите си.

Джош оставил списанието, което се опитваше да чете, и се огледа раздразнено. Мразеше да чака, особено сега. Брат му най-после бе събрал достатъчно смелост, да го помоли за помощ, а той му бе отказал. Сега се беспокоеше. Ами ако нещо се случеше с Брад по негова вина?

Джош винаги бе бил самоуверен, но този път започваше да се съмнява в собственото си отношение към слабостите. Страхуваше се, да не бъде уязвен. Освен, когато бе с Аманда. Усмихна замечтано при спомена. Вече не се притесняваше, когато сваляше маската от лицето си пред нея. Но Брад сякаш нямаше представа, че поведението на Джош бе маска. Дали не беше твърде строг, твърде непримирим с порока на брат си?

Медицинската сестра го покани в кабинета на д-р Едмъндс и той влезе разтревожен. Лекарят седеше зад бюрото си, погледна го и му предложи стол. Разглеждаше резултатите.

— Е, как съм? — попита Джош припряно. — Знам, че холестеролът ми е висок, но се отказах да ям сирене. — Той се приведе напред напрегнато. — Кажете ми останалото.

Лекарят, бахамец, който бе дори по-млад от самия Джош, повдигна тъмнокосата си глава и направи гримаса.

— Не обичам да давам подобни прогнози — започна той много тихо с британски акцент.

— Остава ми да живея една седмица? — предположи цинично Джош, за да прикрие внезапния си страх.

— Не, нищо фатално. — Докторът оставил изследванията върху бюрото и се облегна назад. — Здравословното ви състояние е отлично, с изключение на едно нещо. Тестът за стерилност, който искахте да ви направим. Страхувам се, че е отрицателен. Броят на сперматозоидите ви е почти нулев. Прекарвал ли сте някоя тежка болест в младежките си години?

Джош почувства, че кръвта замръзва във вените му. Винаги бе подозирал, че е стерilen, защото понякога не бе предпазлив с жените, а до сега нито една не бе завела дело срещу него за бащинство, нито бе споменала, че е забременяла. Винаги го бе подозирал. Сега го знаеше. Разочароването прорича на лицето му.

— Прекарах заушка в гимназията.

— Разбирате, че заушката може да причини стерилност?

— Да — каза той приглушено. — Мислех, че са празни приказки.

— Страхувам се, че е научно доказано. Може и я причинява. Няма да можете да имате деца.

Джош усети как надеждата го напуска. Нямаше да стане баща. Щеше да умре без наследник. Никога нямаше да има син или дъщеря с неговата кръв. А заради това не биваше да лиши Аманда от нормален живот. Трябваше да я остави да си отиде, завинаги.

— Мили боже! — прошепна неволно.

— Можете да потърсите и друго мнение — продължи д-р Едмъндс. — Всъщност, изпратих тестовете на един мой колега, за да съм сигурен, че не е станала грешка.

Джош не отговори. Взираше се поразен в празното пространство.

Лекарят се разтревожи.

— Джош, това не е краят на света!

За Джош обаче беше. Той се изправи на несигурните си крака.

— Да ви дам нещо успокоително — предложи д-р Едмъндс.

— Добре съм! — Джош го изгледа свирепо с ледените си очи. — Вие го казахте, нали? Няма ми нищо, в края на краищата. Само сперматозоидите ми почти не съществуват!

— С времето ще свикнете — изрече докторът. — Повярвайте ми, че е така.

— По дяволите, ще свикна!

Джош се обърна на пети и излезе от кабинета, без да е в състояние да мисли. *Стерилен*. Думата отекваше в главата му с всяка крачка. Докато стигна до таксито, което бе наел от летището, той я чуваше и със сърцето си.

— Карай — нареди на шофьора и се отпусна на задната седалка.

По това време в Сан Антонио Брад и Аманда вечеряха заедно в един изискан ресторант на „Пасео дел Рио“. Вечерта бе хубава, топла, небето изпълнено със звезди и Аманда се чувствуше приятно със своя кавалер. Винаги се бе чувствала така. Той бе мил човек.

Брад отпи от бялото си вино и ѝ се усмихна.

— Това не доставя ли по-голямо удоволствие от работата?

— Да. Бях заета почти всяка вечер тази седмица.

— Ще затъпееш от твърде много работа. Погледни Джош.

Сърцето ѝ подскочи.

— Как е той?

— Не знам нищо за него, откакто си тръгнах от Насау — каза Брад троснато. — И не ме е грижа, ако не науча нищо, докато съм жив. Омръзна ми от напътствия по-големия ми брат.

— Знаеш, че би умрял за него — подразни го тя.

— Точно днес не бих.

— Изглеждаш разтревожен.

— Така е. Не мога да изпрося, да взема назаем или да открадна пари, за да разчистя сметките си в Лас Вегас. Стигнал съм до задънена улица.

— Говори ли отново с Джош?

— Категорично ми отказа. Твърди, че трябва да се оправя сам. Разсъждава добре, стига да не ме намерят да се нося в канала някоя нощ.

— Няма да те убият — неуверено изрече Аманда.

— Няма ли? — Брад се усмихна цинично. — Ти си невероятно наивна понякога, Аманда.

Тя направи гримаса.

— Вероятно е така.

— Предполагам, че затова Джош изпитва слабост към теб. Неговите жени винаги са като красавата Тери, много гъвкави и изтънчени. Ще бъдеш новост в леглото му.

Аманда се вцепени.

— Никога няма да стане.

Брад се обърна, преди тя да види лицето му. Искаше да я предпази, да не се обвързва с брат му. Колкото повече време прекарваше с нея, толкова по-скъпа му ставаше. Защо трябваше да минат толкова много години, преди да проумее, че от всички жени, които познаваше, тя бе единствената, за която наистина би могъл да се грижи?

— Какво ще кажеш, ако отидем да потанцуваме като привършим с вечерята? — предложи тихо, като ѝ се усмихна. — Божествена си в тази рокля. Нямам търпение да обвия ръцете си около теб.

Аманда се засмя, но нито се изчерви, нито заекна. Брад обичаше да се закача.

Смехът ѝ го нарани. Не взимаше думите му сериозно и това ужили гордостта му.

— Мислиш, че не съм искрен?

— Сигурна съм, че винаги си искрен, Брад — отговори тя. —

Обичаш жените.

Брад се загледа в покривката на масата.

— Тебе те харесвам особено, Аманда.

Тя докосна ръката му и го погали с нежност.

— И аз те харесвам.

Брад се взря в невинните ѝ зелени очи по-дълго и нещо в него потрепна. Аманда не се уплаши от внезапния горещ блясък в погледа му. Просто се престори, че не го е забелязала.

Не му се понрави собствената му реакция, а нейната бе оскърбителна. Той отдръпна ръката си с пресилен смях.

— Откога се познаваме с теб? — попита я.

— От прогимназията — припомни му Аманда. — Нали и двамата учехме в едно училище.

— Ти и приятелката ти Мири бяхте неразделни. Но бяхте два класа след мен, а аз никога не контактувах с деца.

— Сноб такъв. Мири така си падаше по теб.

— Знам. Но беше твърде срамежлива, за да ми го покаже. Знаеш ли, зърнах я в един ресторант преди няколко седмици. Каква невероятна промяна. Тя е най-пищната малка красавица, която съм виждал. Странно, че беше сама.

Той не знаеше за Мири, а Аманда не бе човекът, който щеше да му каже. Тя само сви рамене и промени темата.

Отидоха на танци в един известен нощен клуб. Брад всъщност беше много по-добър танцьор от Джош. Но тя помнеше ръцете на Джош и сърцето й копнееше за тях.

— Много си тиха — прошепна Брад до слепоочието й.

Стройното й тяло му действаше като наркотик. Никога по-рано не бе изпитвал желание към нея. Колко жалко, че това се случваше точно сега, когато животът му бе почти опропастен.

— Мечтая си — промълви тя.

— За какво?

Не би могла да му признае. Погледна го с дяволитите си зеленикави очи. Черната й коса се спускаше свободно върху раменете й. Брад се загледа в нея и си я представи разпиляна покрай лицето й върху възглавницата му. Настръхна от копнежа, който пораждаше в тялото му.

— Мислех си за работата ми — отговори Аманда, без да забележи вълнението му. — Мисля, че напредвам.

— Внимавай с Джонсън — предупреди я той. — Истинска акула е. Ще те изяде, ако го заплашиш с нещо.

— Знам.

— И не мисли, че Джош някога ще застане на твоя страна срещу него — продължи Брад студено. — Може да наема жени на изпълнителни длъжности, но това е само заради имиджа му. Дълбоко в себе си той презира жените в бизнеса.

Аманда не бе съгласна, но се отказа да спори. Усмихна му се замечтано. Алкохолът и музиката я обезоръжаваха.

— Не искам да говорим за Джош — изрече тя и обви ръцете си около врата му. — Нека просто да танцуваме цяла нощ.

Сърцето му туптеше ускорено. Аманда бе най-красивото същество, което бе виждал. Импулсивно докосна чувствено устните ѝ със своите.

— Хей, пропусни това — подразни го тя, като сведе бузата си до гърдите му. — Честно, Брад, невъзможен си.

Лицето му се изопна почти болезнено, докато се движеше в такт с ритъма. Не разбираше какво става. Съвсем скоро бе видял Аманда в романтична светлина, но очакваше тя да се поддаде на опитността му и да попадне в лапите му. Само че Аманда като че ли бе имунизирана срещу него. Беше нещо много повече от интересна, бе предизвикателство. Не можеше да я остави току-така. Опита отново и отново, но тя парира всичките му усилия.

Отчаян, Брад се смееше, и се шегуваше, и се преструваше, че това няма значение. Но всъщност, имаше. Когато я изпрати до вкъщи, и Аманда му поднесе ръката, вместо устните си, трябваше му цялата воля, за да не я притегли в прегръдките си, и да я целува, докато остане без дъх.

Той шофира на връщане към дома си толкова бързо, че го глобиха за превишена скорост. Като че ли в нищо не му вървеше!

Брад почти не спа тази нощ. Когато телефонът иззвъня в ранните утринни часове, той едва се бе унесъл. Изруга и се намръщи.

— Лоусън — каза в слушалката със сънен глас.

— Брад? Обажда се Тед Болмин.

— Да, какво има?

— Мисля, че е по-добре да дойдеш в Опал Кей. Нещо става с Джош.

— Какво?

— Пиян е като смок и се е заключил в бърлогата си с пистолет. Не можем да го накараме да излезе или да поговори с нас. Никога не съм го виждал в такова състояние.

Думите обаче не достигнаха до съзнанието на Брад. Спеше му се прекалено много.

— Джош не пие и ти го знаеш. Сигурно се е скарал с някоя от жените си или нещо подобно — добави раздразнен той. — Ще се оправи на сутринта. Върви да спиш, за бога.

Постави обратно слушалката върху. Джош само болезнено му напомняше, че Аманда не го желаеше. Точно в момента едва ли би бил по-загрижен за него, дори да се удаваше в бутилка с джин. „По дяволите, Джош ми се изпречва винаги на пътя!“

Тед се поколеба, загледан в телефона. Щом Брад не искаше да чуе, все някой трябваше да разбере колко опасно бе положението. През всичките години, откакто работеше при Лоусън, никога не го бе виждал толкова разстроен и възбуден.

Сигурно докторът му бе казал нещо ужасно. Джош се нуждаеше от някого, който да го е грижа за него. Можеше да се обади само още на един човек. Потърси телефонния номер върху бюрото на Джош и го избра внимателно.

След няколко кошмарни часа, Аманда слезе от самолета в Насау и се качи на хеликоптера, изпратен ѝ от Тед, за да стигне по-бързо до Опал Кей. Лицето ѝ бе без грим, косата ѝ се спускаше свободно, защото бе успяла само да я среще набързо. Бе ѝ се наложило, да измъкне Мири от леглото, за да ѝ каже, че заминава за Опал Кей. Беше се обадила и на Уорд Джонсън, който троснато ѝ бе заявил, че нямало да има достатъчно хора за работа и бе затворил сърдито телефона. Мири се бе опитала да ѝ разкаже нещо за Нелсън Стюърт, но Аманда я бе отрязала. Времето ѝ бе скъпо. Джош бе изпаднал в беда, нямаше и секунда за губене. Надяваше се, че сънената Мири я бе разбрала, но точно в този момент нищо друго нямаше значение. Нищо, освен да стигне при Джош.

Тед бе споменал, че шефът му бил получил резултатите от никакви изследвания същия следобед. Аманда знаеше за годишния му контролен преглед и кръвта ѝ бе замръзнала. Беше ѝ намекнал нещо. Ами ако беше рак? Той не мислеше, че е болен, но това бе, преди да се получат резултатите. Продължаваше да пуши тези проклети пури. Беше се заканил, че ще се откаже и вероятно бе ходил на този семинар

против тютюнопушенето. „Ами ако някоя от многобройните му любовници го е заразила с неизлечима болест?“

Никога досега не ѝ се бе случвало да гризе ноктите си от нерви, но докато пристигне в Опал Кей, Аманда почти ги бе изяла.

— Тед? Как е той? — попита тревожно тя, когато високият мъж се качи с нея в лимузината на път от летището до къщата на Джош.

— Продължава да чупи всичко и да ругае, колкото му глас държи — изрече тежко Тед. — Благодаря ти, че дойде. Брад не прие думите ми сериозно.

— С Брад бяхме на вечеря снощи. Държеше се доста странно, когато ме изпрати. Мисля, че си бе пийнал малко повече.

— Забелязах. Страхувам се, че същото може да се каже и за Джош. — Той се намръщи. — Надявам се, никога да не го видя такъв отново. Страшен е.

— Сигурно докторът му е казал нещо ужасно — изрече неспокойно Аманда, а големите ѝ очи бяха по-изразителни от всеки друг път.

— И аз си помислих същото — отговори Тед. — Заварих го така, когато се върнах от Фрийпорт. Не успях да вляза при него, пък и той не иска да ми говори. Не е преставал да псува през последните два часа.

Струваше ѝ се, че е изминал цяла вечност. „Ами ако е тежко болен? Какво мога да направя аз? Дали ще ме допусне близо до себе си?“

— Късмет — пожела й Тед, когато я остави пред вратата на кабинета на Джош.

— Благодаря — механично отговори тя и разсеяно оправи гънките на зелената си копринена рокля.

Почука нерешително.

— Махай се! — долетя властен, сърдит глас и нещо се счупи в массивната махагонова врата.

— Джош, аз съм! — извика тя. — Аманда.

Настъпи тишина. После се чуха стъпки. Превъртя се ключ и вратата се отвори.

Джош беше с кървяси очи, панталоните и ризата му бяха развлечени, русата му коса беше разрошена, а лицето му бе почервяло и набраздено с ужасни бръчки. Гледаше я като че ли бе спасението му.

— Аманда! — задави се той.

Тя пристъпи към него, като се прилепи жадно в обятията му. Джош я притисна болезнено до гърдите си.

— О, Джош — прошепна Аманда. — Скъпи... нека да влезем и да затворим вратата.

— Имам нужда от теб — изрече той накъсано, като продължаваше да я притиска до себе си. — Остани с мен.

— Разбира се. Разбира се, Джош.

Двамата се придвишиха до дивана и седнаха. Джош я сложи в ската си и зарови лице в гърдите ѝ.

— Моля те, кажи ми какво се е случило — започна Аманда деликатно, като милваше влажната му коса, паднала върху високото му чело. — Разкажи ми.

Пръстите му се впиха в гърба ѝ и той си пое дъх потрепервайки.

— О, Господи! — прошепна Джош.

— Кажи ми — приласкаваше го Аманда.

Той потри бузата си в изящната ѝ шия.

— Не искам. Искам да заровя главата си в пяська, но не издържам повече.

Ръцете ѝ нежно подръпваха косата му.

— Кажи ми. Какво ти съобщи лекарят?

Джош вдиша дълбоко. И отново, и отново. Повдигна глава, а тъмните му очи като че ли разтопиха цялото ѝ тяло.

— Не мога да стана баща, Аманда. Стерилен съм.

— О, Джош! — Тя се втренчи в него и едва сега започна да проумява. — Значи това си мислел толкова дълго. Съмнявал си се през цялото време.

— Да.

Той отметна назад влажната си коса. Изглеждаше по-стар. Тъмните му очи я гледаха с огромна болка.

— Не съм казвал на Тед да те вика, нали? — попита несигурно.

Алкохолът оказващ пагубното си въздействие върху разсъдъка му.

— Не. Но все пак дойдох. Глупчо такъв. — Аманда докосна красивото му лице и го погледна с обожание. — Бих дошла и от луната, щом се нуждаеш от мен. Бях ти го казала, не помниш ли?

— Така и направи.

Пръстите ѝ се притиснаха към устните му.

— Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Ставаме двама. — Очите му се присвиха. — Плачеш ли?

— Мисля, че да. Малко — призна тя, като изтри леките следи от сълзите си с длан. — Тъжна съм... Толкова си хубав, Джош. Децата ти сигурно биха били също красиви.

Забеляза болката в очите му.

— Пиян съм, Аманда.

— Знам. — Тя му се усмихна и го погали по бузата. — Предполагам, че така ти е по-добре.

— Притъпява болката.

Аманда се наведе и го целуна по очите. Той се вцепени от неочекваната ѝ реакция и, като че ли костите му омекнаха. Изстена тихо. Горещите ѝ устни докосваха гъстите му, тъмни мигли. Тя се усмихваше докато устните ѝ се плъзнаха нагоре по веждите и челото, по скулите и правия му нос. Минаха по издадената му брадичка и опариха широката му, чувствена уста.

Джош замръзна, като прие милувките ѝ с някакво страхопочитание. Затвори очи и въздъхна, давайки ѝ пълна свобода да го докосва, където пожелаеше. Аманда се притисна по-близо до него и го целуна внимателно и нежно. Но устните му останаха здраво прилепнали.

— Колко си свенлив! — прошепна тя. — Няма ли да ми дадеш да те целуна истински. Няма да забременееш от една страстна целувка.

Почти веднага осъзна грешката си. Очите му запламтяха като буйни огньове. Ръцете му я сграбчиха през талията и се опитаха да я отблъснат.

— Недей — заумолява го Аманда. — Съжалявам. Не се опитвам да се шегувам с това. Но не можеш да очакваш хората да не споменават думата „бременност“ в твоето присъствие до края на живота ти.

Челюстите му се свиха, но той престана да я отблъска.

— Не съм дете — процеди. — Престани да се отнасяш с мен като с бебе.

— Никога не съм го правила. И няма да го направя. Джош, наистина ли мислиш, че способността на един мъж да оплоди една жена, е единственият критерий за неговата мъжественост?

— Съвсем не е без значение.

— Има много по-важни неща, като нежност, съчувствие, интелигентност, сила. Ти ги притежаваш всичките.

Той си пое дълбоко дъх.

— Аз съм стерилен.

— Да. Но не си импотентен.

Джош се засмя. Горчиво и студено.

— Смяташ ли, че би трябало да благодаря на Бог за това?

— Повечето от нещата, които стават, имат някаква причина, дори да не знаем каква е тя. Съжалявам, че не можеш да бъдеш баща, Джош, но това със сигурност не те прави по-малко мъжествен в очите ми.

— Нима нямаш предразсъдъци? — замислено попита той, вперил жадно очи в нея. — Няма да имаш нищо против, ако загубя крак или ръка, или дори съм осакатен. Би ме обичала, дори ако изведнъж погрознея.

Аманда се усмихна.

— Бих те обичала, дори да бе грозен и сакат. Любовта не се променя, нито се изхабява. Не, ако наистина е била истинска.

— А твоята истинска ли е?

Тя се поколеба. Но само за няколко секунди. Нежните ѝ очи потърсиха неговите. Погледът ѝ говореше много повече от думите, които Джош очакваше.

— Страхувам се, че е така.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Словата ѝ го утешиха и успокоиха сред болката и опиянението. Той се предостави отново на ласките ѝ. Винаги му се бе струвало, че е проява на слабост да показва уязвимостта си пред жена. Но Аманда не беше просто някоя си жена.

Прокара пръст по бузата ѝ.

— Никога не съм получавал нежност, споменавал ли съм ти? Не си спомням някога родителите ми да са ме прегърнали.

— Дори, когато си бил малък?

— Дори тогава — потвърди той и добави язвително: — Големите момчета не плачат. Аманда, не го ли знаеш? Те остават сами, когато са се ударили, стискат зъби, но не показват слабост. Поне така ме учеха.

Аманда плъзна ръце по топлия му гръб, наслаждавайки се на стегнатите му мускули.

— Понякога — прошепна тя, — е добре да свалиш гарда си и да пренебрегнеш всички правила.

Джош се засмя.

— Така ли?

Потърси очите ѝ. Беше все още под въздействието на алкохола, но сега изпитваше единствено отпускане. И опасно губене на контрол.

— Ако и двамата пратим правилата по дяволите?

— Мисля, че предложих точно това — промълви тя.

Джош разтвори ципа на роклята ѝ и я изхлузи от раменете ѝ. После разкопча сутиена ѝ, разголи гърдите ѝ и започна да им се любува. Дори това не му бе достатъчно. Искаше повече. Свлече роклята ѝ на пода. Голямата му ръка се плъзна към бикините ѝ и трескаво ги свали. Аманда въздъхна блажено от нежното му, интимно докосване.

— Не възразяваш ли? — попита той усмихнат.

— Та аз се опитвам да те прельстя от години! — отвърна шепнешком тя.

— Ти си истинско чудо — задъхано изрече Джош, напълно опиянен от подканващата ѝ усмивка и очи.

Устните му докоснаха гърдите ѝ и мощното му тяло се отпусна върху нея.

— Не се страхувай — промълви в ухото ѝ. — Няма да те нараня, а не съм достатъчно пиян, за да те изнасиля.

— Като че ли ще ти се наложи да го правиш.

Аманда се размърда бавно и започна да омеква от ласките му. Той засия, забелязвайки каква наслада ѝ достави, когато засмука леко гърдите ѝ.

Тя потрепери. Краката ѝ се разтвориха, за да го приютят. Джош се настани между тях и, когато се отпусна върху нея, Аманда почувства такава интимност, каквато не бяха достигали до сега.

Джош повдигна за миг глава, за да се убеди, че тя не се страхува, че го желае. После се притисна плътно към нея, за да усети възбудата на мъжествеността му. Дъхът ѝ замря, а тялото ѝ изтръпна от топлата вълна, която породи това движение. И Аманда се засмя — нежно, закачливо.

Той също се усмихна, доволен от липсата ѝ на свян.

— Не мога да ти направя бебе — бавно изрече, — но мога да те накарам да стенеш от удоволствие. Искаш ли ме целия?

Джош ѝ предлагаше рая. Искаше ѝ се да го прегърне и да му се отдаде без остатъка. Но Джош бе доста пиян, а на сутринта може би щеше да я намрази заради това. Не ѝ се щеше да обременява съзнанието му повече. Не беше почтено да се възползва от слабостта му.

— Желая те, страшно много, Джош — прошепна, но задържа ръката му, когато се плъзна между бедрата ѝ. — Но не сега.

— Защо не?

— Защото не си трезвен — отвърна галювно тя. — Искам, когато го направя за пръв път, това да бъде най-вълнуващият миг в живота ми. Искам да продължим цяла нощ и да ме източиш напълно. Сега ще бъдеш нетърпелив. Можеш да потънеш в забрава точно по средата, а къде ще бъда аз тогава? — допълни дяволито.

Джош остана изумен за миг, после думите ѝ достигнаха до него и започна да се смее гръмогласно.

— О, боже!... — той се претърколи до нея върху широкия диван, сложил ръка под главата си.

— Това можеше да се очаква от теб, да убиеш желанието ми.

Аманда погледна неволно към пениса му и откри, че той вече бе загубил напълно боеспособността си.

— Изисква се доста концентрация да го задържиш — изрече суховато Джош и я изгледа така, че тя цялата пламна.

— Подигравай ми се — промълви Аманда. — Ще ми паднеш в ръцете някой ден.

Сложи си сутиена и започна да го закопчава, но той задържа ръката ѝ.

— Не още. — Притисна я към дивана и огледа голото ѝ тяло с блестящите си очи. — Съвършенство! — заяви категорично. — Просто съвършено. Не мога да си обясня, как съм се въздържал да не те докосвам.

— Воля? — предположи тя, като тръпнеше от удоволствие под възторжения му поглед.

— Нещо подобно. — Джош се наведе и впи устни в стегнатия ѝ корем. — Харесва ли ти? Мога да плъзна устата си малко по-надолу и да те подлудя.

— Сигурна съм, че можеш — отвърна тя.

Той отново легна по гръб, като я наблюдаваше как става и облича дрехите си, смачкани на топка.

— Жалко за роклята ти — изрече замислено. — Купи си нещо, което не се мачка толкова лесно.

Аманда се засмя.

Джош се протегна с въздишка.

— Предполагам, че наистина съм твърде пиян, за да те оценя правилно.

— Знам.

— Познаваш ме по-добре от всички останали — съгласи се той и се надигна от дивана. — Имам нужда от един душ. Може да поизтрезнея.

Съблече ризата си и я сложи върху един стол, за да я вземе Хариет. Икономката му го бе разглезила.

Аманда се загледа жадно в широките му гърди. Беше толкова хубав, че ѝ се завиваше свят. Копнееше да достигне до върховна

интимност с него.

— Харесваш ми без риза — каза тя. — Винаги съм искала да те докосна така, но никога не си ми позволявал...

Сърцето му щеше да изскочи, но Джош хвана ръката ѝ и нежно я отдръпна.

— Някой ден и това може да стане. Но сега, както и двамата се съгласихме, съм пиян — напомни ѝ, като се усмихна, за да смекчи обидата от поредния му отказ. — Ако ме желаеш, ще почакаш, докато отново мога да разсъждавам трезво.

Светлите ѝ очи потърсиха неговите.

— Ти никога няма да го направиш, когато си абсолютно трезвен. Винаги ме отблъскваш тогава.

— За твоето добро. — Той я сграбчи за рамената и я изгледа мрачно. — Желая те до полуда. Но това, което можеш да получиш от мен сега, е само една авантюра, и ако не бях пил толкова много никога нямаше да направя това, което сторих преди няколко минути. То не е за теб. Брак без деца ще се превърне в затвор след време. Ти винаги си искала деца, Аманда. Аз не мога да ти ги дам.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Значи ще ме предпазваш от самата мен. Колко благородно.

Пръстите му се свиха гневно.

— Аз съм стерilen.

— Вече ми го каза.

— Казвам ти го отново. И недей да ми излизаш с тези стари номера, че си жена, отадена на кариерата си, защото няма да ти повярвам. Ти се нуждаеш от... истински мъж.

Прищя ѝ се да го удари по главата. Очите ѝ пламтяха гневно.

— Ти си истински мъж! — процеди яростно.

— Ако искаш да кажеш, че мога да правяекс, да — отвърна той вяло, като се усмихна със студена решителност. — Това ли искаш, Аманда,екс с мен? Тогава легни и разтвори краката си. Това мога да ти дам!

Призля ѝ от жестокостта му. Това, което изпитваше към него, не беше само обикновено физическо привличане. И Джош го знаеше много добре. Може би заради това я измъчваше, искаше да ѝ спести бъдеще без деца.

Джош се наруга мислено, заради липсата си на такт. Просто искаше да я накара да проумее, че вече не бе перспективна партия за женитба. Аманда заслужаваше пълноценен живот, а той не можеше да ѝ го предложи. Аманда можеше да има деца дори с Брад. Прониза го остра болка и почти се свлече на пода, като си представи Аманда и Брад заедно в леглото.

— Трябва да се преоблека — изрече кратко тя. — Както каза, роклята ми е измачкана.

— Добре. Действай.

Беше сигурна, че я обича. Разбра го по очите му. Любовта му прозираше, дори в решителността му да я пощади от безплоден брак. Би могла да му прости и циничната забележка. Разбираше твърде добре защо я бе казал. Причината бе, че прекалено много я обичаше.

След като се преоблече, Аманда отиде в кухнята и помоли Хариет да му приготви супа и силно кафе.

Джош се бе изкъпал. Изглеждаше бледен и изтощен, но ухаеше на чисто и приятно.

Тя го накара да седне и застана до него. Беше се преоблякла в джинси и тениска, а косата ѝ бе разпиляна свободно върху раменете, беше красива. Джош тъкмо ѝ се любуваше, когато тя сложи пред него чинията със супа.

— Не обичам супа — противопостави се сърдито той.

— Но ще я изядеш, скъпи, нали?

Бузите му пламнаха и Джош отвори уста.

— Грижим се, а? — подразни я той.

— Да — съгласи се Аманда.

И се усмихна, когато изяде супата до капчица. Беше странно да е нужна на човек, така независим, като Джош. Изтри устните му с ленената салфетка, а очите ѝ неволно се задържаха върху тях.

— Какво има? — попита той.

— Чудех се — промълви Аманда.

— Чудела си се какво?

— Не бих ли могла да получа целувка.

Той се засмя.

— Предполагам, че бих могъл да се пожертвам, ако се нуждаеш толкова много.

Усмихна му се в отговор и се наведе към него. Беше нещо съвсем ново, да ѝ позволи да го целуне, когато тя желаеше, да се опияни от допира до устните му. Но не ѝ даде възможност да задълбочи целувката и се отдръпна от нея, много преди тя да ѝ се наситила.

— Внимавай — предупреди я Джош, — не искам да бъда прелъстен.

— Ти просто ме убиваш — въздъхна тя. — Как ще успея някога да науча нещо, щом не желаеш да ми бъдеш учител?

— Аз ще реша кога — отвърна Джош и сведе очи. — И докато все още говорим за това, извинявай за грубите думи, които ти казах.

Не трябваше да го пита кои точно. Все още я болеше от тях.

— Пил си — поде нерешително.

— И изпитвах самосъжаление — добави той вяло. — Предполагам, че ще трябва да се задоволя с това за известно време. Тъкмо започвах да си мечтая да оставя цяла династия след себе си.

Стана и се отдалечи от нея, бръкнал дълбоко в джобовете на белия си панталон.

— През целия си живот съм работил, за да печеля пари, за да оставя наследство на потомците ми. За какво е било всичко, Аманда?

— Брад може да има деца...

Той се обърна яростно към нея.

— Не и от теб!

Аманда остана безмълвна.

— Само да те докосне ще му счупя врата.

— Сигурна съм, че Брад никога не си е помислял подобно нещо за мен — заекна тя, но после си припомни как я бе целувал в нощния клуб, и се изчерви.

Лицето на Джош бе почервено от гняв.

— Той ще направи всичко възможно, да намери пари, за да ги върне на Марк Доњър, дори да се наложи да се ожени за приятелката си от детинство.

— Няма...

— Ще го направи — повтори той убедено. — Ако се бях досетил, че има някакъв шанс да те прелъсти, щях да го отвлека и да го отведа в Антарктика.

Бузите ѝ станаха аленочервени.

— Нима ако е първият мъж, ще означава толкова много?

— Не — отвърна троснато Джош. — Но да се любиш с някого, ще означава твърде много за теб емоционално. А за Брад ще бъдеш просто поредното завоевание. Човек като него може да те съсипе.

Аманда широко отвори уста, за да си поеме дъх.

— Но аз не искам Брад, нима не го разбра? Не изпитвам нищо към него, когато ме прегръща, Джош. Абсолютно нищо. Не ме слушаш, нали — попита тя тъжно. — Не искаш ли да ми повярваш? Научил си, че си стерилен, и си решил, че за нас няма бъдеще, нали?

Беше твърде близо до истината, за да го успокои. Той си взе една пура от кутията на бюрото си и я запали.

— Мислех, че Дайна те бе записала за онзи семинар против пущенето.

— Да. Страхотно беше. Научих как да пуша пура, докато смучах хапче за отказване.

— Ти си безнадежден. — Аманда се засмя неволно.

— Ще се откажа, но не сега — добави той. — Това и алкохола, когато се съвзема.

— Изглеждаш малко по-добре. Тед се тревожеше за теб. — Тя се намръщи леко и погледна към затворената врата. — Къде е Тед?

— Дискретен е — изрече Джош. — Вероятно си мисли, че се любим страстно върху килима.

Лицето ѝ отново пламна и тя се засмя.

— Там ли го правиш обикновено?

— Понякога. Но предпочитам на плажа под лунните лъчи — подхвърли той, като я наблюдаваше как ще реагира.

Челюстите ѝ се стегнаха.

— Как е Тери? Не трябваше ли да дойде тук със съпруга си?

— Да. Брад спомена нещо подобно и го помниш? — попита Джош подигравателно.

— Вдигаш много шум около авантюрите му, но не си по-добър от него — не му остана дължна Аманда. — Жените са просто стока за теб.

— Да, до сега е било така — съгласи се той, загледан в извиращия се нагоре дим от пурата му. — И вероятно в бъдеще ще е същото.

— Само защото си стерилен? — попита ядосано тя.

Чудеше се какво ли би направил, ако тя седнеше на пода и започнеше да скубе косите си и да вие от безсилен гняв.

— Да предположим, че съм безплодна — подметна, като се опита, гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Чувала съм, че една на всеки седем жени е такава.

— Бих се обзаложил, че си способна да имаш деца, Аманда. Но това вече не е моя работа. — Той дръпна от пурата и се обърна към нея. — Мисля, че си чула слуховете за новия вестник, който ще се мести в Сан Рио.

— Да. Вярно ли е?

— Опитвам се да разбера. Как преценяваш, дали Джонсън ще се справи с положението?

— Ще се удави в мивката на банята — измърмори Аманда.

— Добре, ще видим. Имаш ли някакви идеи?

Тя имаше прекалено много, но нямаше да му ги каже. Не още.

— Аз съм само счетоводителка, не помниш ли?

— Вестникът ще ти принадлежи някой ден — е, поне част от него. Ако не се размекнеш и оставиш Брад да сложи ръка на него като се ожените.

— Не ми ли каза току-що, че никога няма да се ожениш за мен?

Зашо да не се омъжа за Брад?

Джош изскърца със зъби.

— Това е твое решение. Но ако го правиш само, за да го спасиш, ще намеря начин да блокирам парите ти.

— Той ти е брат! Тези комарджии не се шегуват. Не те ли интересува?

Разбира се, че се тревожеше, но поведението ѝ го вбеси.

— Ти изглежда се грижиш еднакво и за двама ни — изрече той леденостудено.

— О, ти въобще не слушаш! Не искаш да чуеш нищо, което не желаеш!

Джош угаси пурата си.

— Мисля, че ще си взема душ. Може да отида до Насау сутринта. Трябва да разговарям с един от министрите за новия ми проект. Искаш ли да дойдеш с мен?

— На работа съм — напомни му Аманда. — Трябва да се върна в Сан Антонио.

— За какво? — попита той саркастично. — За да измъкнеш вестника от ръцете на Уорд Джонсън, или да прельстваш брат ми?

Излязла от равновесие, тя взе една кутия с кламери и я хвърли към него с всички сили. Джош се сниши и засмя.

Аманда взе от бюрото кутия с дискети, достатъчно тежка, за да го заболи, ако го улучеше. Но той реагира бързо. Преди да замахне отново, Джош вече бе до нея, а ръката му хвана китката ѝ.

— Не трябва да хвърляш предмети — сгълча я той до ухoto.

— Ти кучи...!

Джош я повали по гръб върху купчина папки и устните му се залепиха за нейните, преди да доизрече следващата дума. Тя се бореше, но само няколко секунди, докато той успя да притисне краката ѝ. Почувства силата и топлината му и започна да трепери от възбуда.

Гърдите му бавно се приближиха към нейните, докато я целуваше. Джош се засмя, като разтвори устните ѝ и проникна навътре с език.

Ръката му се бе вплела в косата на тила ѝ и той я целуваше така страстно, както никога досега. Коляното му разтвори краката ѝ и Джош се вмъкна между тях бавно, настойчиво.

Тя се задъхваше в устата му, прилепила се към широките му рамене, докато се опитваше да си поеме трескаво въздух, за да остане жива.

Ръката му съмъкна ципа на джинсите ѝ и пролази под бикините ѝ. Докосна я така, както никой друг не я бе докосвал, като задържа инстинктивното ѝ отдръпване, а устните му я целуваха страстно, докато тя простена.

Заля я блажена наслада и Аманда впи нокти в раменете му, потръпвайки ритмично. Езикът му обхождаше устните ѝ, възбуждаше я. И когато си мислеше, че не би могла да издържи и секунда повече напрежението, той проникна в устата ѝ, а ръката му вършеше нещо невероятно и ужасно пагубно за самоконтрола ѝ.

Тя отново изстена и избухна на хиляди горещи частици, изпълнена със задоволство. Цялото ѝ тяло пулсираше, пламтеше. Не можеше да го преживее...

— Джош! — изкрещя.

Ноктите ѝ се забиваха все по-дълбоко в плътта му с нарастването на насладата ѝ.

— Хубаво е, нали? — прошепна той, целувайки влажното ѝ лице, а дланта му успокояваше тръпнещия ѝ корем. — Цялата облята в топлина. Сега вече ми принадлежиши. Цялата, Аманда! Ти си моята жена.

Пръстите му проникнаха в утробата ѝ нежно. Джош вдигна глава и видя шокираните ѝ, разширени ириси.

— Спокойно — ласкателно ѝ мълвеше.

Навлезе по-навътре и Аманда издаде хрипливи звуци.

— Джош!...

— Шишт. Искам това. Нуждая се от него. Няма да ти причиня болка.

Аманда не разбра какво точно ѝ говореше, докато пръстите му не продължиха движението си напред. Тя се изтръпна, за миг я заболя. Погледна тъмните му, напрегнати очи и едва сега осъзна, какво правеше той с нея.

— Джош!

Удоволствието я завладя отново. Чувстваше се безплътна и безволна. Изви се в дъга, неспособна да предотврати пълното си отдаване. Извика дрезгаво, достигайки върховно освобождаване. Почувства отново болка, но нищо вече нямаше значение, защото се бе възнесла до небесата!...

Джош ѝ шептеше нежни слова и я люлееше, докато я носеше към банята. Тя не си спомняше кога я бе вдигнал. Беше се притиснала до него, бе прилепила лице към шията му и трепереше.

— Скъпа, не беше лошо, нали?

— Ти... ти... — опита се да проговори Аманда.

— Тихо — той я целуна бързо по затворените клепки.

Устните му пареха като огън.

— Ти ми позволи — промълви хриптящо. — Господи, знаеше какво ти правя, и ми позволи!

Ноктите ѝ се впиха в него и тя потри бузата си у гърдите му.

— Боли...

— Вече няма. Когато бъдеш моя отново, никога повече няма да те боли.

Джош бе страхотно възбуден. Наложи си да се овладее и, когато я сложи внимателно в банята, все още бе бледен, но вече поуспокоен.

Пусна водата да тече във ваната и бавно я разсъблече. Тя го наблюдаваше, като котка — очите ѝ бяха широко отворени, нежни, стъписани. Аманда вече бе напълно гола и той докосна благоговейно бледото петънце върху вътрешната част на бедрото ѝ, целуна челото ѝ.

— Съжалявам, че ти причиних болка — прошепна ѝ.

Повдигна я леко и я сложи в ароматизираната вода.

— Това ще ти помогне.

Тя се сви, защото водата я защипа, но след минута като че ли я успокои. Остана да лежи така, като го остави да я изкъпне.

Очите му погльщаха жадно красивите ѝ гърди.

— Значи това било — промълви Аманда, докато той я изтряваше с голяма хавлиена кърпа.

— Да, скъпа — каза тихо Джош. — Това е.

Тя докосна лицето му.

— Желая те — прошепна.

— Знам.

Пръстите му замръзнаха върху устните ѝ.

— Ти не искаш?

Той поклати глава.

— Все още не.

— Но ти...

— Аз взех пръв най-сладкото нещо от теб. Без да ограбя целомъдрието ти. Ти не си ме опознала напълно интимно. Този дар все още е твой, за да го поднесеш на някой щастливец.

— Не искам никой друг, освен теб. Никога няма да имам друг.

— Сега така си мислиш. — Той се усмихна цинично. — Това няма да продължи дълго. Все още живееш с илюзии. Аз вече изгубих моите.

— Бих искала да узная всичко докрай с теб. Знаеш, че няма да забременея. Защо...?

— Казах ти вече. Първият път принадлежи на съпруга ти. А аз никога няма да бъда твой съпруг. — Джош я загърна с хавлията. — Ще ти донеса куфара. Сигурно ще поискаш да се преоблечеш.

Аманда го наблюдаваше как излиза от стаята с изпълнени с обич и болка очи. Той я желаше. Вече го знаеше. Но нямаше да ѝ даде повече от това. Нямаше да се ожени за нея, защото чувстваше, че не би

могъл да ѝ предложи пълноценен семеен живот. Това означаваше, че нямаше да спи с нея. Намираше го за непочтено.

Усмихна невесело. Той като че ли не разбираше, че любовта можеше да прави всякакви саможертви. Тя искаше Джош. Само Джош!

Но Джош бе непоколебим. Знаеше, че ако се опита да се промъкне до леглото му през нощта, той щеше да я изхвърли оттам, както и от живота си — завинаги. Беше казал „все още не“. Това би могло да означава много. А той наистина я обичаше дълбоко. Дори да бе сляпа, пак щеше да го забележи. Все още имаше надежда.

Джош очевидно изпитваше удоволствие да бъде с нея. Трябаше просто да намери начин да го убеди, че когато ставаше въпрос за истинска любов, нищо друго нямаше значение.

Аманда се приближи до прозореца и се загледа навън, като се опита да повдигне духа си, и да мисли за промените, които възнамеряваше да направи в „Газет“, за тайния си проект да спаси печатницата. Но ѝ беше много трудно да се съсредоточи.

Няколко минути по-късно Джош донесе куфара ѝ и я погледна за миг с изпълнени с болка очи. Тя се усмихна и тръгна към него, но Джош излезе и затвори вратата, без да каже нито дума.

Не го видя отново. Когато стана на следващата сутрин, той вече бе напуснал острова.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Аманда не си направи труда, да попита къде е заминал Джош, когато бе готова да си тръгне. Знаеше, че Тед нямаше да й каже. Беше инструктиран да я отведе с моторницата до Насау, за да вземе самолета. Джош бе отлетял с хеликоптера.

Трябваше да му даде време. Когато си изяснеше чувствата сам за себе си, може би щеше да се върне при нея. Нямаше да постигне нищо, ако го насиливаше. Тя също си имаше грижи, да спаси семейния си бизнес.

Едва се бе прибрала вкъщи, когато Мири с лъчезарно, развълнувано лице се появи, без да почука на външната врата, стар навик от ученическите години.

— Бях забравила, че не си в страната докато не позвъних в офиса ти, за да те поканя на обяд! Как е Джош?

— Беше болен — отговори Аманда, без да пояснява с подробности. — Вече е много по-добре. Какво се е случило с теб?

— Познай? — засмя се подкупнически Мири. — Най-големият тежкар, господин Стюърт, се оказа, че съвсем не е такъв. Поканих го да излезем и оттогава сме почти неразделни.

— Ти си му разказала за себе си.

Мири се намуси леко.

— Ами, да. Започнахме доста бурно, но после всичко си дойде на мястото. Обичам го! Още повече, мисля, че той изпитва нещо подобно към мен. Ходихме на родео онзи ден, после на концерт в парка... Той не иска да ме целува вече, но изглежда му е хубаво да сме заедно.

— Защо не иска да те целуне?

— Защото е твърде импултивен, пък е и старомоден — засмя се Мири. — Смята, че неженените не трябва да правят любов. Не е ли безценен.

Аманда повдигна вежди и също се усмихна.

— Нещата напредват ли?

— Всъщност не съм сигурна. Трудно е да се разговаря с него напоследък. Замислен е, мълчалив, напрегнат...

— Обзалагам се, че е раздразнителен и ти отговаря грубо, без причина.

— Да, така е.

— Влюбен е — заключи Аманда. — Би трябвало да четеш повече любовни романи и щеше да знаеш тези неща — добави тя, за да я подразни.

— Сигурно си права. Значи, това било! — възклика Мири сияеща. Аз едва сега започвам да научавам нещо за любовта. Знаеш ли, той е доста депресиран.

Но не добави, чеексапилният господин Стюърт бе девствен. Това си бе нейна тайна.

— Тогава защо не му направиш предложение? Дори можеш да му купиш и пръстен.

Мири плесна с ръце на тази дръзка идея.

— Свещи, мека светлина, лека музика, всичко подредено? Страхотно е! Ще го направя!

— Аз само се шегувах!

— Да, но не е ли фантастично? — Мири цялата пламтеше. — Нямам търпение!

— Мири...

— Няма да успееш да ме разубедиш, затова престани — каза тя дяволито и едва сега забеляза колко е уморена приятелката ѝ. — Хей, не изглеждаш много добре.

— Последните два дни бяха доста тежки...

Аманда отклони поглед. Не можеше да сподели с Мири какво се бе случило. Отказът на Джош бе окказал своето въздействие върху нея, макар и да не вярваше, че той ѝ казва сбогом завинаги. Беше ѝ останала единствено надеждата.

— Мога ли да ти помогна? — попита Мири.

— Какво? О, не, благодаря. Добре съм.

— Съвсем не изглеждаш така — отбеляза замислено тя.

— Джош не иска да имаме връзка и няма да се ожени за мен — призна най-после Аманда.

— И ти се отказваш толкова лесно? — не я оставяше Мири.

— Трябва му време. Или ще се върне при мен, или ще си намери друга, която не иска да се обвързва и да има деца.

Мири се изненада от думите на приятелката си, но не полюбопитства повече. Аманда бе като нея, потайна. Особено, когато я болеше. Съвсем тактично тя смени темата.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Ти няма да си с господин Стюърт?

Мири се засмя щастливо.

— Ами да, но ти можеш да дойдеш с нас.

— Благодаря, не. Трябва да разбера, дали все още съм на работа във вестника.

— Като че ли господин Джонсън би могъл да уволни един от работодателите си.

— Ще притежавам само четиридесет и девет процента — изрече печално Аманда. — Джош държи контролния пакет. Освен това, се страхува, че бих могла да помогна на Брад да плати дълговете си на комар.

— Какви дългове?

Аманда ѝ разказа набързо.

— Вече са го заплашили. Джош ме ревнува от Брад. Той не ме иска, но не иска и Брад да ме има, разбиращ ли?

— Става все по-заплетено и по-заплетено — не се сдържа да отбележи Мири. — Ще помогнеш ли на Брад?

— Не мога, освен ако не се омъжа за него — отговори Аманда.

— А аз няма да го направя. Горкият нещастник ще трябва да се спасява сам. Не знам обаче, дали Джош е прав, като кара брат си да стъпи сам на крака. Аз не мога да го измъкна, а Джош не иска.

— Горкият Брад.

— Да — кимна Аманда.

След няколко дни, изпълнени със самота, тя посети Брад в Сан Антонио през обедната си почивка. Беше доста гневна, че откакто се бе върнала, не ѝ бе позвънил да попита за брат си.

Той я покани в офиса си и се усмихна хладно.

— Обадих се на Тед вчера — призна, раздразнен от нетърпението ѝ. — Знаех, че Джош ще се оправи. Той е непоклатим.

— Колко мило, че си така привързан към единствения си роднина — отговори тя с ирония.

Брад вдигна безгрижно вежди, докато се настаняваше в тежкото кожено кресло зад бюрото си. Все още страдаше, че Аманда го пренебрегваше, заради Джош. По-големият му брат винаги бе имал право на най-хубавите неща. Държеше даже и Аманда в джоба си. Старото съперничество, което винаги бе съществувало между двамата братя, отново се бе разпалило с неудържима сила.

— Джош от години се грижи сам за себе си. Не обича хората да знаят за слабостите му. Нима не научи това, когато хукна към Опал Кей? — добави той горчиво.

— Ако искаш да узнаеш, дали не ме изхвърли от острова, след като изтрезня, разбира се, че го направи — отговори Аманда. — Знам, че не обича другите да го виждат, когато е в криза. Но по-добре така, отколкото да го намеря мъртъв.

— Той няма да се самоубие — каза Брад, но гласът му съвсем не прозвуча убедително.

— Двамата с Тед не бяхме толкова сигурни — противопостави се тя, без да спомене причината, защо Джош бе толкова пиян.

Знаеше, че и Тед не би го направил. Ако Джош поискаше, сам щеше да сподели с брат си.

— Липсвах ли ти? — попита Брад. — Все още ли умираш от несподелена любов?

— Знаеш много добре.

Той завъртя стола си към нея. Големите му очи бяха изпълнени с тъга и печал.

— Марк ще ме убие, заради дълговете ми, Джош ме подхвърли на чакалите, ти ме отблъскваш. — Брад поклати нещастно глава. — Мисля, че ще се хвърля от покрива.

— Можеш поне да се обадиш на Джош и да поговориш с него.

Той гневно се изправи.

— Джош взема всичко. Докопва се до всичко. Винаги е било така!

— Ако го прави, то е, защото работи неуморно — защити го Аманда. — Ти си добър в работата си, но не я вземаш сериозно, нито нея, нито живота. Скачаш от жена на жена, играеш си на любов, пропиляваш парите си така бързо, както и ги печелиш. После се

вбесяваш, че Джош не искал да те спаси. Ти искаш всичко, Брад, но да ти се поднесе. В живота не става така.

— Изглежда знаеш много.

— Започвам да научавам, че единственият начин да постигнеш нещо, е да се бориш. Ако това нещо е важно за теб. — Тя се изправи елегантно. — Уморих се да се задоволявам с остатъци. Каквото искам, отсега нататък ще си го вземам.

— Няма да получиш Джош — изрече Брад язвително. — Той няма да се ожени за теб.

Аманда се насили да се усмихне.

— Знам.

— Той няма и да те обича! Ти си просто поредната бройка в дългия му списък на жените, с които е спал!

— Не съм спала с брат ти! — вбеси се тя. — Но за твоя информация, той не го желаеше, а не аз!

Брад я изгледа свирепо, вбесен от признанието ѝ, че тя желаеше Джош, макар и странно успокоен, че не се бе любила с него.

— Той има Тери — каза грубо. — За какво ще те иска теб?

Аманда вирна брадичка.

— Тери е омъжена и не е ходила на острова.

— Така ли ти каза? — попита той с дрезгав смях. — Аманда, как можеш да си толкова лековерна.

Беше сигурна, че я лъже. Трябваше да е така! Но Джош се бе срещнал с Тери в Ямайка и не ѝ бе споменал. Беше го научила от Брад. Дали Джош нямаше и други тайни от нея?

— Защо се опитваш да ме настроиш против брат си? — рече с раздразнение.

— Не знаеш ли?

Той се приближи до нея. Наведе се и я целуна, като я стисна силно, когато тя направи опит да се отдръпне. С цялото си умение той търсеше взаимност, но тя просто бе притихната в обятията му, без да реагира, или да протестира. Брад изстена и се опита да бъде нежен, вместо настойчив.

Аманда го харесваше, но не по този начин. Не искаше да наранява чувствата му повече отколкото вече го бе направила. За нея съществуваше само Джош. И все пак, тя непрекъснато си мислеше за Тери, за отказа на любимия ѝ. Може би Брад не би бил такъв лош

избор. Би могъл да излекува комарджийската си треска... пък и притежаваше доста привлекателни черти. Беше мил, щедър, никой не подценяваше способността му да отстоява позициите си.

Аманда се поколеба, докато тези мисли се въртяха из главата ѝ. После сложи ръцете си върху раменете му и устните ѝ омекнаха за миг.

Вратата се отвори тихо и мъжът, застанал на прага, който тъкмо щеше да каже нещо, затвори устата си при тази гледка. „Брад и Аманда!“ Душата го заболя. Със свъсено лице, без да бъде забелязан, той затвори вратата така тихо, както я бе отворил, обръна се на пети и профуча покрай стъпisanата секретарка, без да отрони нито дума.

Брад дишаше тежко. Чувствата му бяха подложени на изпитание. Аманда внимателно се бе откъснала от него и се бе отдръпнala.

— Съжалявам, не — каза тя, като вдигна ръце, за да се защити, когато той отново пристъпи към нея.

Чувстваше се отвратително, че Брад искаше нещо, което тя не можеше да му даде.

Лицето ѝ бе достатъчно изразително.

Брад почти я мразеше в този миг за слабостта, която предизвикваше в него. Но Аманда не бе изпитала нищо, когато я целуна. Абсолютно нищо!

— Аз дори изглеждам като него — каза троснато той. — Но не ти е достатъчно, нали?

— Обичам го, Брад — призна Аманда с повече нежност в гласа, отколкото искаше. — Винаги съм обичала Джош. Съжалявам.

Брад потръпна от болка и се обръна, като че ли не можеше да издържи да я гледа и секунда повече.

— Сега какво, Аманда?

Тя се бе вторачила в него, смяяна. Тази болезнена чувствителност бе невероятна за човек, свикнал да използва жените като играчки. В целувката си бе вложил истинска страсть, а не похотливо желание. Но не можеше да отвърне на чувствата му.

— Толкова съжалявам — промълви безпомощно.

Цялото му тяло се вцепени.

— Да. Аз също — каза Брад.

Сложи ръце в джобовете си и се загледа в бюрото си. После притвори очи.

— Аманда, обичам те.

Тя не знаеше какво да му отвърне. Никога не се бе чувствала така безсилна и виновна, макар да не бе извършила нищо преднамерено да го нарани.

— Брад...

— Остави. Не можеш да се откажеш от чувствата си към Джош. И двамата сме в клопка.

Аманда едва-едва се усмихна в отговор.

— Предполагам... — После потърси погледа му. — Какво ще правиш?

— Накарах адвоката си да провери онези акции, за които ти споменах. Изглежда не са съвсем без стойност. Няма да ми донесат много пари, но ще са достатъчни, да върна дълга си на вноски. Ще отида до Лас Вегас, за да се споразумея за срока на изплащането с Донър — каза той, като присви рамене. — След това, предполагам, ще трябва да се науча да работя по-усърдно за препитанието си, защото съм останал без никакви средства, а Джош няма да ми позволи да взема заем. Когато се върна, ще потърся помощ. Той беше прав и за това. Ти какво мислиш?

— Гордея с теб.

Брад изглеждаше смутен.

— Ако някога бе дал шанс на брат си, той сигурно също би бил така загрижен за теб — добави тя. — Ти го заплашваше и преследваше, но никога не си му подал ръка, не го помолил наистина за помощ.

— Не би трявало. По дяволите, та той ми е брат!

— Но не и твой пазач. Човек обикновено не помага на хората да стъпят сами на крака, като им подава патерици.

Брад се облегна на бюрото си. Почувства се по-стар. Струваше му се, че е ограбен. Сам. Изоставен.

Успя да се усмихне.

— Изглеждаш съсипана.

— Копнея за брат ти, но той не ме допуска по-близо от пет метра до себе си. Не е ли това ирония?

— Винаги можеш да го прельстиш — отговори той.

Аманда поклати глава.

— Поставил е капани около леглото си. Както и да е. Едва ли ще има достатъчно място за Тери и за мен.

Той се поколеба. Почти бе готов да ѝ признае, че я е излъгал, че Тери бе безумно щастлива със своя съпруг, и дори е бременна. Но надеждата умира трудно и Брад не преставаше да мисли, че някой ден Аманда може би щеше да се обърне към него, в случай, че брат му продължаваше да я държи на разстояние.

— Ако някога се нуждаеш от рамо, на което да се облегнеш, ето го — каза той.

— Благодаря, Брад. Тревожа се за теб, нали знаеш?

— Знам.

Тя си взе чантата и тръгна към вратата. Когато се обърна, тя с изненада забеляза болезненото изражение на красивото му лице.

— Животът не е ли ужасен? — бавно попита.

— Така е.

— Не се хвърляй под някое такси.

— Не скачай от някой покрив.

Брад ѝ се усмихна.

— Поне не днес — съгласи се той. — Имам да свърша някои неща.

Аманда кимна. Импулсивно го целуна по загорялата бузя, като усети как той изтръпна от допира ѝ.

— Ще се справиш — прошепна тя. — Вярвам в теб.

Брад се изчерви.

— Благодаря. Това означава много за мен.

Тя се усмихна и излезе, разминавайки се с администраторката, която влезе в кабинета му.

— Господин Лоусън! — изрече несигурно младото момиче.

Брад бе потънал в мисли. Обърна се и повдигна въпросително вежди.

— Да?

— Не исках да ви кажа пред госпожица Тод, но брат ви беше тук преди пет минути.

Той пребледня.

— Джош е бил тук?!

— Да, сър. Отвори вратата, погледна и я затвори. Замина си ядосан.

— Провери, дали е в офиса си — каза Брад бързо, като знаеше много добре какво бе видял Джош.

Администраторката позвъни, но Дайна, секретарката му, отговори, че бил заминал за летището. Беше изтеглил напред полета си до Европа.

— Разбирам — изрече Брад и влезе в офиса си замислен.

Джош се бе оттеглил, без да се бори. Оставяше му Аманда. Той се усмихна. Е, сега имаше възможност, която не бе за изпускане! Щеше да се погрижи първо за дълговете си, а после за завоюването на Аманда.

Джош беше в самолета на път за Ню Йорк, откъдето щеше да отлети за Париж. Не беше предвиждал да тръгне толкова рано, без да се сбогува с никого, но когато видя Брад да целува Аманда, не посмя да остане в сградата и минута повече. През целия си живот не бе изпитвал такава убийствена ярост.

Още по-лошото беше, че Аманда не се съпротивляваща. Стоеше покорно в обятията на Брад, без да протестира.

Прииска му се да събори вратата и да излее гнева си върху двамата. Но с това нямаше да постигне нищо. Щом Аманда желаеше Брад, какво би могъл да направи?

Брад я харесваше, би могъл да ѝ даде деца. Призля му от тази мисъл.

Взираще се сляпо през прозореца, като знаеше, че едно дете би дало на Аманда такова задоволство, което той никога не би могъл да ѝ предложи. Бе постъпил почтено, тръгна си, като даде свобода за действие на Брад. Ако Аманда желаеше брат му, тя имаше пълното право да го реши сама, без той да ѝ налага своето мнение.

Припомни си какво бе изпитал, когато държеше топлото ѝ тяло в ръцете си, да чува страстните звуци, които издаваше, да бъде първият, докоснал непорочната ѝ плът. Щеше да му остане споменът за нейното съчувствие и нежност, докато бе жив. Ако опиташе, би могъл да живее само с това.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Беше вече доста късно и Нелсън Стюърт изпраща Мири до дома ѝ след театъра. И двамата бяха официално облечени, както подобаваше за такъв случай. Но този път, семплата ѝ черна рокля бе доста консервативна. Подбираще така дрехите си, че да достави удоволствие на единствения мъж в своя живот. Бе съвсем дискретно гримирана, с лек парфюм. Начинът, по който Нелсън се държеше с нея, бе най-голямата ѝ награда. Той я гледаше така, като че ли тя бе целият свят за него. С всеки изминат ден, бариерите между двамата отпадаха една по една. Понякога се чудеше, дали той щеше да се осмели да ѝ каже дори една дума, ако тя не го бе поканила на вечеря през онази фатална събота. Сега искаше да се бе досетила за това по-рано.

— Защо се смееш? — попита той, застанал до входната ѝ врата.

— Искаше ми се да бях приготвила онзи бифтек преди две години — призна тя.

Той задържа нежно ръката ѝ в своята.

— Аз също. Чувствам се неудобно за начина, по който нещата тръгнаха между нас. Щях да го направя различно, ако можех да започна отначало.

— И така ни е добре — отговори тя, надигна се на пръсти и го целуна по устата.

Той се отдръпна мигновено, като се усмихна, за да не я обиди с отказа си.

— Внимавай, моля те — процеди той сухо. — Трябва да си пазя репутацията.

— Глупости! Ти и репутацията ти са влудяващи — прошепна тя.

— Никога не ме целуваш.

Той се изкашля неспокойно.

— Ще има много време за това по-късно. Сега е по-важно да се опознаем.

— Може би е така, но все пак би могъл да ме целунеш — напомни му тя. — Не съм недосегаема.

Той я погали нежно по косата.

— Мири, преживяла си нещо ужасно. Не искам да избързвам. Както ми се струва, ще прекараме години и години заедно, за да се учим в леглото. Искам да си сигурна, преди да стигнеш до тази последна стъпка с мен.

Тя се опита да спори, но както винаги, той я прекъсна с лека, ефирна целувчица по устните.

— Лека нощ — усмихнато ѝ пожела той. — Ще се видим на работа вдругиден.

— Няма ли да дойдеш на църква утре с мен.

— Бих искал — искрено ѝ каза той. — Но сутринта ще летя до Ню Орлеанс. Трябва да се срещна с един от нашите специални агенти. Положението е необичайно. Не мога да говоря за това.

— Разбирам — каза тя сухо. — Тогава ще се видим в понеделник.

— Работата ми не е по-важна от теб — изрече той неочеквано. — Това е последният път, когато ще правя нещо в извънработно време, за когото и да било. За мене ти ще бъдеш винаги на първо място.

Бузите ѝ станаха аленочервени.

— Не съм те молила... — прошепна тя.

— Трябвало ли е? Аз... — Той се изкашля. — Аз те харесвам.

Тя също го харесваше. Обичаше го почти до смърт. Искаше да му го признае, но Нелсън гледаше часовника си и си мърмореше нещо, както правеше понякога.

— Трябва да тръгвам. Заключи след мен и не излизай сама през нощта — каза той решително.

— Ти също — отвърна тя със същия тон. — И мъжете могат да имат проблеми.

Той се засмя.

— Знам. Работя във ФБР.

— Наистина ли? Какво съвпадение.

Той я ощипа по носа и ѝ смигна, преди да си тръгне. Тя се прибра и заключи вратата, но остана до прозореца, загледана след него, докато не го изгуби от погледа си.

Той я обичаше, беше сигурна в това. Но колкото и време да бе минало, Нелсън си оставаше все така физически отдалечен от нея, въпреки че вечеряха и гледаха телевизия доста често заедно, ходеха на

театър и концерти. Той не я допускаше близо до себе си. Най-после реши, че тя бе човекът, който трябваше да предприеме нещо. Обмисли внимателно следващата си стъпка, като прецени всички последствия. За нея това щеше да бъде голяма крачка напред, като се имаха пред вид спомените ѝ. Но тя се чувствуваше преродена, напълно готова за нов живот.

Мири го покани на вечеря следващата събота вечер. През цялата седмица тя бе много въздържана отчуждена. Държеше се студено към него, което го направи колеблив и сигурен. До петък той вече пушеше като комин и видимо губеше самообладание, когато бе близо до нея. Това влизаше точно в плановете ѝ.

„Ще играя неговата игра“ — мислеше си тя весело, докато приготвяше изисканата вечеря. После се облече, гримира се внимателно и зачака появяването му. „Тази нощ — обеща си, — Нелсън никога няма да я забрави!“

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато Мири отвори вратата на апартамента си, Нелсън Стюърт застана на прага и впери очи в нея. Тя бе с плътно прилепнала по тялото ѝ, електриковосиня рокля с дълбоко деколте, буйната ѝ къдрава коса падаше свободно върху раменете ѝ. Осветлението бе съвсем дискретно, на масата бяха запалени свещи. Ако самият той бе планирал прельствяването ѝ, не би могъл да го измисли по-добре. Но като че ли двамата бяха разменили ролите си.

— Какво има, Нелсън? Нещо не е наред ли? — попита тя с невинна усмивка.

— Не. Всичко е добре. Ти също. Заповядай. — Той извади скрития зад гърба си букет от свежи цветя, красиво увит в зеленикова хартия.

— Благодаря!

Той се засмя и наведе главата си към нея.

— Само това ли ще ми кажеш? Не би ли могла да направиш нещо по-добро? — попита бавно той.

— Разбира се. Но ти си този, който не ми даваш — напомни му тя.

Нелсън въздъхна замислено.

— Тази седмица беше доста дълга, суха. Може би съм попрекалил малко с въздържанието.

Хитрата ѝ тактика бе успяла! Беше намалила разстоянието помежду им. Тя се усмихна дяволито, като го целуна с нежност и топлина. Времето, което прекарваха заедно напоследък, бе истинска магия и за двамата. Колкото повече се опознаваха, толкова повече се сближаваха. Дори по-рано Мири да не бе влюбена в него, сега със сигурност беше. Той беше целият ѝ свят.

— Много добре — прошепна Нелсън близо до нея. — Да не си вземала уроци?

— Имам един секси учител от Тексас — отвърна тя. — Много е добър.

— Не му казвай, но предполагам, че е начинаещ, като теб. — Той се засмя, като си помисли колко лесно му бе да споделя с нея най-съкровените си тайни. Тя като че ли вече бе част от него самия.

— Така ли мислиш? Надявам се, че си гладен. Приготвих специално бифтек.

— Подкупваш ли ме? — попита той, като затвори вратата след себе си.

— В известен смисъл, да — призна престорено скромно тя, като оглеждаше хубавата му бяла риза, вратовръзката, спортното сако и елегантните панталони. — Помислих си, че ако те нахраня с добра храна и отлично бяло вино, може би ще ми позволиш да правя любов с теб.

Той повдигна и двете си вежди.

— Защо, Мири, шокиран съм! Никога не съм предполагал, че ще се опиташ да ме прельстиши.

— И си агент на ФБР?

Той се засмя с явно удоволствие.

— Бих искал да те видя как ме отнасяш до леглото. Ще бъде рекорд.

Тя направи гримаса, като огледа стройната му фигура.

— Ще се счита ли, ако те влача за краката?

— Може да избереш дивана. По-близо е.

— На бучки е. А и под възглавниците има какви ли не неща.

Стари ножове и вилици, хартиени салфетки, кламери...

— Не бихме искали да нарамим гърба ти — съгласи се той.

— Твойт гръб — отговори тя. — Щом аз ще те прельствям, ще трябва да съм отгоре.

Изведнъж осъзна какво бе казала и цялата пламна. Той също, преди и двамата да се засмеят. Мири вече не се плашеше от мисълта заекс. Нейният шеф тексасец бе толкова привлекателен, че наистина го желаеше. Вече мислеше за изнасилването само, когато бе със своя психотерапевт. Нелсън бе успял да я убеди да се подложи на терапия и сега бе доволна, че го бе послушала.

Беше им трудно да работят заедно. Двамата се изчервяваха и разцъфтряха в усмивка, когато бяха близо един до друг и всички в офиса бяха разбрали за новите им взаимоотношения. Дори най-закоравелите агенти се подсмихваха зад гърба им.

— Мисля, че е по-добре да хапнем, преди да решим кой ще бъде прелъстеният — изрече той сухо.

— Добре. Но трябва да те предупредя, че няма да ме разубедиш, като се правиш на недостижим — заяви тя, като го поведе към масата.

— Това само подсилва решителността ми.

— Ах, ти лошо момиче!

Тя се засмя. Очите ѝ оглеждаха с обич широките му рамене, тъмните му гърди под бялата риза.

— Навсякъде ли си така окосмен? — попита, като поднесе лъжица с плодова салата към устата си, но съвсем не бързаше да я изяде.

С всяка измината минута той ставаше все по-малко предпазлив.

— Да — отговори Нелсън. — Би ли... изяла това, вместо да си играеш с него? — впери очи в устните ѝ.

— Защо? — заинтересува се тя и бавно засмука едно зърнце грозде.

— Мири!... — простена той.

Тя преглътна и се усмихна с истинска наслада. Беше чакала дълго, да се почувства истинска жена отново. Невинността му я възбудждаше неимоверно. Цялата копнееше страстно за него.

Кошмарите ѝ бяха напълно забравени, когато стана от стола си и се приближи до него. Нежните ѝ сини очи се задържаха жадно върху лицето му.

Той я наблюдаваше как пристъпва, и сърцето му имаше опасност да изхвръкне.

— Това е прелъстяване — обвини я Нелсън.

— Забелязах, че не се съпротивляваши много силно — прошепна Мири.

После се наведе и доближи устни до неговите. В същото време се настани в ската му, като почувства стегнатите му бедра под себе си.

Ръцете му я обвиха през кръста, докато устните му отвръщаха на нежните ѝ закачки.

— Винаги е било опасно. Затова се опитвах да те държа на разстояние от себе си. Но тази вечер всичко избухна в мен. Вече губя контрол.

— Знам.

Той едва дишаше. Откъсна устните си от нея и я погледна.

— Мири, не искам това — изрече грубо. — Не искам бързо, кратко въргаляне в сламата.

— Нито пък аз — усмихна се тя. — Как се сваля тази риза? Ах!

Мири разкопча копчетата му, докато той се опитваше да задържи пръстите ѝ, но тя ловко оголи гърдите му и милващите ѝ ръце го накараха отново да изстене.

— Никога не съм предполагала, че си толкова космат — изрече тя, като се усмихваше с наслада.

Пръстите ѝ се заровиха в гъстите му косъмчета и тя ги подръпна чувствено.

— Харесва ми.

— Слушай, малкото ми глупаче, може да не съм толкова обигран, но със сигурност съм способен!

— Забелязах.

Мири разкопча горната част на роклята си. Под нея нямаше нищо. Голите ѝ, набъбнали гърди се долепиха до неговите.

— Небеса! — простена той, като трепереше.

Тя се повдигна достатъчно, за да открие отново устата му, но вече не можеше да се владее. Двамата се сляха в дълга, страстна целувка. Той шептеше нещо с хриптящ глас, с тръпнещи устни. После стана, взе я на ръце и я понесе към спалнята.

— Предупредих те! — мълвеше той като започна трескаво да я разсьблича. — Мири, прости ми, но трябва!...

— Всичко е наред — отрони тя.

Бе цялата изложена пред него. Красивото ѝ, деликатно тяло тръпнеше в очакване. Наблюдаваше, докато сваляше набързо дрехите си.

Тя се приближи и притисна голите си гърди към широкия му, хладен гръб.

— Не искам да те плаша — изрече той, като се обърна към нея.

Мири се настани удобно върху леглото с доверчиви очи, които се плъзнаха към възбуденото му мъжественост, задържаха се там за миг и отново погледите им се срещнаха.

— Не се страхувам от теб — каза тя. — Как бих могла? Обичам те, Нелсън. Никога не съм обичала друг толкова много.

Той впи очи в нея с истинско учудване и чудовищно желание. Цялото му тяло трепереше.

— Аз съм като момче — прошепна й. — Дори не знам какво да правя!

— Нито пък аз, в действителност — изрече тя с притихнал глас.

— Преди не можех да избирам, но сега мога. — Ръцете й докоснаха широките му гърди. — Желая те. Както и да го направим ще бъде добре.

Той изстена. Главата му се отпусна върху нея. Спомни си, че бе чел някъде колко много жените обичат да бъдат целувани и докосвани по гърдите. Впи устни в твърдата й, стегната гръд. Дъхът на Мири замря. Той го направи отново. Беше настръхнал и топъл.

Не беше толкова трудно, колкото си го бе представял. По звуците, които издаваше, и реакциите й, откри какво й доставяше удоволствие най-много. От нея се разнасяше чудесен аромат. Имаше вкус на жена. Прокара езика си към корема й и дъхът му замря, когато тя започна да се извива под него и да го моли. Знаеше какво иска. Той също го искаше. Тялото му бе настръхнало от болезнен глад.

Настани се между краката й и целуна затворените й клепки, уханната й буза. Устните му се прилепиха към нейните, а едната му ръка я хвана под бедрото, като нежно я повдигна нагоре. Легна върху нея и започна бавно да прониква в утробата й.

Тя се вцепени и издаде гърлен звук. После потрепери. Дишането й замря. Той бързо вдигна главата си и погледна разширениите й зеници. Почувства как ноктите й се забиват в рамото му и се уплаши, че си спомня това, което й е било направено преди.

— Страхуваш ли се? Мога да спра, дори сега, ако искаш — прошепна й задъхан.

Въпреки че тялото му копнееше за нея, той би понесъл тази болка, за да й е добре.

— Изборът е твой. Винаги ще бъде така.

— О, не... не искам да спираш, Нелсън — отрони Мири. — Ти не разбираш. Аз... — Бузите й пламнаха от свян и тя прехапа устни. — Това не е страх...

Не можеше да намери точните думи. Мълчаливо повдигна бедрата си и започна да се притиска към него ритмично. Дишането й стана неравномерно, тя стисна зъби.

— Това е...! — извика и потрепери цялата.

— Господи, боли ли те? — попита Нелсън разтревожен.

— Не! — Тя потърси устните му, докато тялото ѝ се извиваше под неговото. — Нелсън... не знаеш ли... какво става с мен? — изстена.

Най-после тя му го прошепна, преодоляла смущението си. Мири се издигаше под него и трепереше, а той изглеждаше като че ли бе получил най-голямото съкровище на света.

— О, небеса! — възклика изумен.

След своя фантастичен оргазъм Мири почти истерично започна да се смее.

— Никога не съм и сънувалася...! — извика тя.

Нито пък Нелсън някога бе сънувал подобна наслада. Но сега не бе време да говори. Той продължи, за да достигне върха на своя екстаз, убедил се най-после, че каквото и да ѝ правеше, то не бе болезнено. Проникващо все по-дълбоко, все по-мощно. Изведнъж тялото му се възнесе до слънцето, експлодира в хиляди сладостни лъчи и той изпита първото си истинско освобождаване през своя живот.

Когато се строполи върху нея, Мири все още се носеше из облаците. Тя потрепери за последен път и се прилепи към него, като целуваше раменете, шията му, брадичката.

— Мислех, че не знаеш какво да направиш — прошепна тя, когато двамата вече лежаха притихнали един до друг.

— Не знаех. Трябва да съм го направил инстинктивно.

Той се засмя, доволен от себе си и впери очи в нея с такава арогантна наслада, че тя го плесна.

— По дяволите, аз съм добър — промълви той, като се опита гласът му да не прозвучи твърде самохвално. — Помислих си, че ще те убия.

— За няколко секунди и аз си помислих това. — Тя се засмя и го целуна нежно. — Наистина, като че ли настъпваше смъртта, но бе сладка и упойваща и аз го желая отново, и отново, и отново.

— Аз също. — Той легна върху нея и се сля с тялото ѝ с едно плавно движение, като се усмихна на изненадата ѝ. — Струва ми се, ще открием, че съм един от малкото, които биха издържали цяла нощ — прошепна ѝ. — Винаги съм си мислел, че може би е така, ако съм с подходящата жена.

Тя се усмихна през нарастващата си възбуда и задиша тежко, когато той започна тласъците си.

— Радвам се, че съм подходящата жена, Нелсън!

— Никакви кошмари? — промълви той до ухото ѝ.

— Не. Никога... отново. Не, с теб.

— Добре.

— Сега трябва да се ожениш за мен — предложи му тя шепнешком, като се приповдигна към него.

Сърцето му щеше да се пръсне от щастие.

— Веднага щом настъпи денят! Купила ли си ми пръстен?

— Разбира се. — Мири се засмя, като се задъхваше от сладостната мисъл да му принадлежи. — Искаш ли да стана и да го потърся? — попита невинно тя.

— Не точно в този момент. — Той придърпа тялото ѝ към своето и я наблюдаваше как стене и тръпне. — Радвам се, че ти харесва, защото и на мене ми харесва. — Целуна я горещо по устните. — Обичам това с теб. Обичам всяка... секунда с теб — изстена и загуби напълно контрол.

— Аз... също!

— О, Господи, Мири...!

Гласът му секна и когато стегнатата му тяло запулсира в буен ритъм, тя започна да вика. Насладата бе почти непоносима. Мири се възнасяше до облаците. Почувства, че се слива с вселената, че се превръща в едно цяло с палещото слънце, с небето и морето.

— Нелсън! — изкрешя неистово.

Никога не бе и подозирала, че би могла да изпита такова блаженство. Почти изгуби съзнание.

Цяла вечност по-късно разтревоженият Нелсън мокреще лицето ѝ с влажна кърпа и треперещи ръце.

— О, Господи, помислих, че съм те убил — прошепна той, когато тя отвори големите си, влажни очи. — Наистина съм те убил!

— Не съм мъртва — прошепна тя замаяно и се надигна да го целуне. — Но се обзалагам, че си ми направил бебе.

Кърпата замръзна в ръката му и той засия.

— Така ли мислиш? — тихично попита той.

Беше убедена, въпреки че нямаше представа защо.

— Нямаш нищо против? Би ли искал бебе толкова скоро?

— Бих искал да имам бебе с теб, независимо кога. — Той я притисна към себе си. — Обичам те, Мири, до гроб!

Тя затвори очи. Знаеше го, но ѝ бе приятно да го чуе.

— И аз те обичам. Нелсън, гладна съм.

— Ние вече вечеряхме — каза той.

— Много отдавна.

Той погледна часовника си и веждите му се свиха.

— Господи! Наистина е било много отдавна!

— Не разбра ли колко дълго сме тук? Защо, господин Стюърт!

Той успя да си придаде възмутен вид.

— Бях прельстен — обвини я той. — Прельстен и компрометиран.

— Няма за какво да се оплакваш — напомни му тя. — Купила съм ти пръстен и съм ти направила предложение.

Мири потърка носа си в неговия.

— Не възнамеряваш ли да се прибереш вкъщи?

— Не. Тук съм у дома.

— Аз също. — Тя затвори очи и се усмихна отново до гърдите му.

За първи път тази нощ Мири сънува бебета, а не кошмари.

Уорд Джонсън тъкмо се прибра вкъщи, след като бе прекарал няколко часа с Дора в офиса. Беше хубаво да е с жена, която искаше просто него, а не това, което не можеше да ѝ даде.

— Ето те най-после. Крайно време беше — посрещна го кисело Гладис, като се олюляваше несигурно.

Носеше прозрачен халат, но отдолу нямаше нищо, което би могло да заинтересува съпруга ѝ.

— Работих — започна той.

— Сигурно — съгласи се тя, а воднистите ѝ сини очи го гледаха злобно. — Работил си върху някоя жена. Коя е тя този път?

— Нямам други жени — изльга той вяло.

— Не ме е грижа, дали имаш. Винаги си губел, Уорд. Това си ти.

Малък драскач без амбиции. Някой ден ще те изхвърлят на улицата.

— Лягай си — каза ѝ той.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — подразни го тя, като зае съблазнителна поза. — Дори да искаше, нямаше да те пусна, скъпи. Ти се едно нищо.

Би могъл да ѝ каже, че Дора го намираше за възбуждащ и напълно способен да я задоволи, но това само щеше да влоши нещата. Животът му бе станал поносим, откакто се срещаше с Дора. Но в мига, когато пристъпваше собствената си врата, всичко отново се разпадаше. Повдигаше му се от брака му.

— Защо не потърсиш помощ? — попита той грубо. — Да отидеш при лекар. Да се присъединиш към групата „Анонимни алкохолици“...

— Аз нямам проблем — отвърна му тя и се усмихна. — Ти имаш проблем. Това съм аз. Защо не ме унишь?

Той се обърна отвратен от нея.

— Къде е Скоти?

— Не знам. Излезе с някакви хора.

— Пак се е натъпкал с наркотици — каза яростно Уорд. — Не те ли интересува?

— Това прави живота с теб поносим, защо да не ги използва? — отвърна тя с присмехулен сарказъм. — Ако се вълнуващ, щеше да си стоиш вечер вкъщи. Не даваш и пукната пара за Скоти. Никога не си го искал!

— Никога не съм мислел, че е от мен — поправи я той. — Спала си с половин дузина мъже, след като се оженихме...

— За да прогоня твоя вкус от устата си! — не му остана длъжна тя. — Мразех те! И още те мразя!

— Тогава защо не си тръгнеш?

Тя отново се олюля и избухна в пиянски смях.

— Ти разсипа живота ми! Защо да правя нещо, което ще ти достави удоволствие? Харесва ми как живеем. Обичам да те гледам, да страдаш. А ти си прекалено почтен, за да ме изоставиш. Ще се почувстваш виновен, ако ме изгониш. Не, ти си в капан, скъпи. В капан, капан, капан.

Тя започна да се смее още по-силно. Той мина покрай нея и отиде в стаята за гости, където се бе преместил след раждането на Скоти преди шестнадесет години. Когато затвори вратата, тя продължаваше да се смее.

На следващата сутрин Уорд успя да игнорира присъствието на Аманда, за да си поговори с Дора.

— Можеш ли да останеш довечера? — попита той.

Тя прехапа разтревожено долната си устна.

— Не знам. На Едгар не му харесва, че се прибирам по тъмно. О, той не подозира нищо — прошепна. — Но се беспокои, че нещо може да ми се случи.

— Наистина може да ти се случи — изрече той сухо и протегна ръка към пълничката ѝ гръд, за да я помилва.

— Спри това! — Тя го плесна закачливо по ръката. — Ще остана, но трябва да взема момчетата след тренировката им по бейзбол в седем.

— Добре.

Аманда се върна на бюрото си, като погледна без никакъв интерес към пламналата Дора, и започна да преглежда новите поръчки за реклами. Беше вдигнала цените за реклама и за печатарските услуги, без да се посъветва с Уорд. Просто състави нови ценоразписи и помоли Лайза да ги набере и отпечата. Никой от старите им клиенти не се бе оплакал досега, а Уорд въобще не бе забелязал.

Тя се замисли, дали той забелязваше въобще нещо. Като че ли прекарваше по-голямата част от времето си, да наблюдава Дора и да остава на работа по-късно, въпреки че тогава той едва ли работеше. Неговото раздвоение бе улеснило въвеждането на множество дребни промени. Като действаше зад гърба му — единственият ѝ възможен начин, макар и да мразеше това — тя бавно повишаваше ефективността на печатницата. Бе отбелязал, че съставянето на вестника сега, като че ли бе по-лесно, но тя не му каза за нито една от предприетите от нея промени. Само се усмихна лукаво и отговори, че не забелязва никаква разлика.

Аманда се срещна с Брад на кафе късно следобед. Той вече бе посетил Лас Вегас, за да се помири с Донър.

— Е, откачих се от куката — каза ѝ той уморено, като ѝ се усмихна със своята неустоима усмивка. — Донър се съгласи да му плащам по три хиляди и петстотин на месец, като приятелски жест към компанията „Лоусън“. Джейк, нашият счетоводител, ще удържа вносоките направо от заплатата ми.

— Браво на теб! — възклика Аманда. — Знаех, че ще намериш изход.

— Радвам се, че си била убедена, защото аз съвсем не се чувствах така. — Той се поколеба. — Аманда, напоследък много мислих за пристрастяването. Беше права. Няма да решава този проблем, като отказвам да призная, че го имам. Говорих с Джейк за клиника. Съобщи ми, че Джош е одобрил фонд за това, стига да поискам. Е, сега наистина искам.

Тя знаеше колко смелост бе нужна, за да признае, че има проблем, и да потърси помощ за него. Очите ѝ засияха от удоволствие.

— Толкова се гордея с теб, че бих могла да се пръсна — каза му.

Лицето му почервяло от смущение.

— Е, поне беше на моя страна. Джош никога не е бил — добави той горчиво.

— Нима? Всичко, което искаше той, бе да признаеш, че се нуждаеш от помощ и да я получиш. Като те застави да стъпиши сам на краката си, той те направи по-силен, не разбираш ли? Никога повече няма да зависиш от друг отново. — Тя се намръщи. — Е, може би от електрическата компания за сметката.

Той се засмя. Отдавна не се бе чувствал така спокоен.

— Може би. Ще трябва да се помиря с Джош.

— Няма да те заболи.

Аманда нямаше никакви новини от по-големия му брат и той ѝ липсваше ужасно.

— Предполагам, че Джош е добре?

От интонацията ѝ бе очевидно, че дори не се опитваше да се свърже с него. Брад знаеше, че едва ли би могла да промени чувствата си, и че бе нещастна.

— Разбира се, че Джош е добре. Независим е до краен предел — отговори ѝ той тръснато. — Тед казва, че е в Европа на конференция.

Той я изгледа предпазливо. Ако Аманда можеше да се разсърди на Джош, може би щеше да успее да го забрави.

— Дочух, че Тери щяла да се развежда — хладнокръвно изльга той.

Аманда искаше да умре. Прилоша ѝ при мисълта, че Тери може би и сега бе с Джош. Дали беше го придружила на пътуването му до

Европа?

Тя повдигна брадичката си и дори успя да се усмихне.

— Така ли? Разкажи ми повече за клиниката, Брад.

Той заговори, като се мразеше, че я бе излъгал, но сам започваше да вярва, че ѝ правеше услуга. След като се върнеше от клиниката и Аманда преодолееше чувствата си към Джош, нещата можеха да се променят. Тя искаше да има контрол над вестника. Той би могъл да ѝ помогне. Всичко, което искаше сега на този свят, бе Аманда.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Търговската камара провеждаше своя официален обяд всеки трети вторник от месеца. Уорд Джонсън никога не присъстваше на него, въпреки че вестникът им бе член на камарата, но този път Аманда отиде.

Беше облякла хубав бледозелен копринен костюм, с шалче в същата гама около врата си и наистина изглеждаше като професионалистка. Тя се представи на другите членове при пристигането им, като се постара да запомни имената им и в коя на сфера на бизнеса бяха заети.

Когато сервираха обяд, тя вече си говореше на малко име с двама от тях и съвсем открыто се бореше да ѝ възложат всичките си поръчки за печатане. Прибра се в офиса доста доволна от себе си. Нямаше да е зле, ако се присъедини към някои други подобни дружества и се запознаеше с членовете им.

Спомена пред Уорд нехайно, че двама от членовете на камарата са попитали за цените им на печатарските услуги и тя им е дала ценоразписа им.

Той я изгледа свъсено, като спря с оформянето на страницата.

— Ние нямаме ценоразпис — прекъсна я той.

— Напротив, имаме. Не си ли спомняш? — изрече тя, като отклони погледа си, притеснена от факта, че го лъжеше съвсем открыто. — Попитах те преди няколко седмици, дали Тим може да го отпечата и ти се съгласи.

Той започна да гледа още по-начумерено. Въобще не си спомняше.

— Беше по същото време, когато се съгласи да сменим доставчика си на хартия.

— Направил съм и това?

— О, да. Каза също, че Лайза може да се заеме с рекламата на печатницата, когато не е заета с набор на текст... Не си ли спомняш тримата нови клиенти от миналата седмица за брошури и диплянки?

— Новите клиенти си ги спомням — изрече бавно той.

— Тъкмо отиваше на обяд, когато говорих с теб за всичко това.

„На обяд. С Дора.“ Той се усмихна замечтано и погледна към другия край на стаята, където работеше тя.

— О, да. Спомням си.

Аманда остана доволна. Тя измъкваше работата му точно под носа му, а той бе така отдаден на новата им служителка, че не забелязваше нищо.

Тя отново се залови със счетоводните книги. Дотук бе добре. Вече се забелязваха известни подобрения в приходите им, само от няколкото дребни промени, които бе успяла да направи зад гърба му. Сега искаше да повиши качеството на работата в печатницата, да влезе в истинска конкуренция с другите в Сан Антонио. Ако успееше да задържи цените им конкурентоспособни и качеството над средното ниво, биха могли да получат дори още поръчки.

Тим подсвирна тихичко, когато изслуша проектите й за нововъведения.

— Вече работим добре с копирната машина, след като я експлоатираме правилно. Но за материалите с четири цветоотделки, за които говориш, ни трябва висококвалифициран специалист за набор. Не можем да си позволим да допускаме грешки тук. Лайза е добра, но прави средно по няколко грешки на страница. И някои от тях — добави той, като й показва копие от една брошура, направена скоро — не могат да се открият, преди да се отпечата материалът. Аз съм твърде зает, а тя не може да го направи.

Грешките бяха коригирани с червено, а имаше и бележка от клиента, че очаква корекциите да се извършат преди отпечатването. Аманда вече бе обсъждала това с Лайза. Имаха нужда от човек, който да се заеме само с тази работа, докато Лайза продаваше реклами. Младото момиче наистина бе пробивно. Беше намерила вече двама нови клиенти да рекламират в техния вестник и трима за печатницата.

— Какво ще кажеш за Ади Райт? — попита Тим изведнъж. — Работи в рекламната агенция на стария Телман. Преди десет години правеше набора тук. Най-добрата е. Бихме могли да я убедим да работи малко в събота за нас. Нали разбираш, да коригира копията на Лайза и дори сама да прави малко набор.

— Уорд никога няма да се съгласи — въздъхна Аманда. — Ако разбираше всичко, което вече съм направила, щеше да ме изхвърли.

— Един ден това ще бъде частично твой бизнес, нали? — попита войнствено той.

— Да, когато мога да получа наследството си — отвърна тя. После го погледна. — Бих могла да й плащам от моя джоб.

— Не е нужно. Ти издаваш чековете, нали? — Тим се засмя. — Просто кажи на Уорд, че се нуждаем от малко допълнителна помощ в събота.

— Направих вече твърде много промени. Става подозрителен. Никога няма да се съгласи.

— Напротив, ако изчакаш, докато стане време да се прибираш вкъщи, и се повъртиш тук няколко минути — изрече той с присвирти очи.

Аманда го изгледа.

— Игра с огъня?

— Е, и?

Тя сви рамене.

— Предполагам, че си заслужава да опитам.

— Точно така, шефе. Имаш хъс. Дори повече от стария Джонсън.

— Надявам се да е достатъчно, за да мога да се задържа тук.

Аманда остана късно следобед, като забеляза, че колкото по-дълго се задържаше в офиса си, Уорд ставаше все по-нетърпелив.

Когато вече бе започнал да гризе ноктите си, тя му каза какво искаше.

— Само в събота — настояваше тя. — Малко допълнителен набор ще ни спаси, а и имаме още двама нови клиента.

— Добре — изрече той най-после, като не изпускаше Дора от очи. — Добре, наеми момичето. Но само в събота! И искам да видя мостра от работата ѝ.

— Да, господине! Лайза ни намери двама нови рекламирани, забелязахте ли? Тя е истинска търговка. Изкарала е дори курсове по маркетинг в колеж. Бихме могли да я пуснем два или три дни в седмицата просто да търси нови клиенти за вестника и за печатницата.

Той я изгледа сърдито, като се опитваше да балансира копнежа си по Дора и работата си едновременно. Цялото му тяло вече тръпнеше.

— Тя трябва да прави копие за вестника — напомни й той.

— Приходите ни нарастват. Този нов вестник, с който ни заплашват, няма да успее да ни остави без работа, ако увеличим поръчките в печатницата. Ако можем да освободим Лайза дори само един ден да показва мостри за печатните ни възможности, ще бъде добре — не се отказваше тя. — Момичето е в състояние да продава дори хладилници в Антарктика.

Подсъзнателно Уорд си спомни заплахата от другия вестник. Не беше проверявал счетоводните книги напоследък, но знаеше, че бизнесът им се бе посъзвел.

— Добре — съгласи се той след минута размишления.

— И ни трябва тонер за копирната машина. Имаме само една касетка и тя свършва бързо. Не позволяваш на Тим да поръча повече от една опаковка, защото е скъпа, но качеството на копията зависи от това.

Той я изгледа изненадано.

— Така ли?

— Да. Техникът, който я е инсталирал, не ти ли го е обяснил?

— Нямаше ме. Казал го е на Лайза... О, добре. Ще подпиша поръчката. Това ли е всичко?

— Да — тя му се усмихна. — Благодаря! Приятна вечер!

„Тим е гений“ — мислеше си тя. Само след секунди бе излязла, като забеляза, че Уорд заключи вратата след нея неприлично бързо. Би трябвало да се чувства засрамена, че позволява да става всичко това. Още по-лошо бе да се възползва от него, въпреки факта, че бизнесът им нямаше да оцелее без някои неотложни мерки.

Потънала в разсъждения тя се отправи към малката си спортна кола. Трябваше да предприеме нещо за връзката между Уорд и Дора. Но какво? Нямаше никакви доказателства. Само подозрения.

Трябваше да изчака, докато събереше нещо конкретно, и тогава би могла да потърси Джош за помощ. Междувременно се надяваше съпругът на Дора да бъде по-издръжлив, отколкото изглеждаше, а съпругата на Уорд да не се интересува, че той никога не се прибираще вкъщи. Аманда просто усещаше, че с двамата щеше да се разиграе някаква трагедия.

Когато влезе в колата си, забеляза, че някакъв стар автомобил с шумен двигател спря до бордюра. От него слезе млад мъж и се отправи

към вратата на офиса. Но само след миг се отдръпна до прозореца и остана там.

Аманда бързо излезе от своята кола и изтича към него.

— Току-що затворихме! — каза тя достатъчно високо, за да може Уорд да я чуе. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Мъжът се спря и я изгледа страховито. Очите му блестяха твърде силно.

— Коя сте вие?

— Аз съм Аманда Тод — представи се тя. — А вие кой сте?

— Скоти Джонсън — изрече той, като отбягващ погледа ѝ.

— О, вие сте синът на господин Джонсън! — възклика тя с любопитство и удоволствие. — Баща ви довършва едни сметки в офиса. Ако искате да го видите...

Предната врата се отвори и Уорд се появи.

— Здравей, сине — каза зарадвано той. — Хубаво е, че си се отбил да видиш стария си баща. Влез!

— Не — отвърна бързо Скоти. — Не, просто исках да ти кажа здрави. Тръгнал съм на парти. Ще ми дадеш ли двадесетачка? Има едно момиче...

— Разбира се. — Уорд извади една двадесетдоларова банкнота и му я подаде.

— Благодаря ти, татко. Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Тод — обърна се той към Аманда. Върна се в колата си и потегли със свистящи гуми.

Уорд изгледа младата жена с такъв поглед, който тя не успя добре да разгадае.

Аманда задържа своя в него, докато лицето му не почервя и не се прибра вътре. Той не посмя да ѝ каже нищо, дори да признае, че синът му имаше основание да подозира, че тук ставаше нещо. Аманда бе като Джош Лоусън, с доста консервативни схващания. Сега тя имаше оръжие, което би могла да използва срещу Уорд, и той го знаеше. Трябаше да внимава.

Аманда се върна в колата си с чувството, че най-после бе спечелила малко твърда почва под краката си. Уорд Джонсън знаеше, че тя имаше съвсем ясна представа какво се развива между него и Дора. Щеше да внимава в поведението си към нея, от страх, че тя би

могла да отиде при Джошуа. Не би могъл да я заплашва повече, а тя щеше да се погрижи „Газет“ да не бъде на червено.

Уорд се върна бавно в офиса. Аманда го бе спасила, но не му бе съвсем ясно защо. Скоти подозираше, че тук нещо ставаше. Може би майка му го бе изпратила да шпионира. Имаше опасност тази малка авантюра да се раздуха и, ако това станеше, последното нещо, за което трябваше да се тревожи, бе работата му. Джош Лоусън имаше много приятелки, но той бе с изключително консервативни възгледи за съпружеската измама.

— Какво беше това? — попита обезпокоена Дора, като чупеше ръце. — Кой беше?

— Синът ми — отговори той, хвана ръката ѝ и я задържа в своята. — Не се тревожи, тръгна си.

— Чух гласа на Аманда.

— Всичко е наред. Тя не подозира нищо.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Страх ме е.

— Мен също — промълви той, притегли я в обятията си и я задържа там. — Дора, ти си всичко, което имам сега.

Тя обви ръцете си около врата му и се прилепи до него. Но вътрешно вече съжалаляше за своята любовна авантюра. Положението излизаше от контрол. Ако синът му подозираше нещо, съпругата му навярно също имаше съмнения. Ако госпожа Джонсън отправеше буйните си, пиянски обвинения, хората щяха да ги чуят. В Сан Рио общественият кръг бе малък, доста затворен, въпреки че кварталът бе част от обширния Сан Антонио. Едгар щеше да бъде съкрушен, ако се стигнеше до скандал, децата ѝ — също.

Не би могла да постъпи така със съпруга си или синовете си. Беше изпуснala своя шанс, да бъде щастлива, като се бе омъжила от отчаяние, но сега поведението ѝ щеше да засегне не само нея. Едгар никога не бе наранявал никого. Не би трявало да страда, защото не можеше да я задоволи. А Господ знаеше, че децата ѝ не бяха направили нищо, за да заслужат подобно пренебрежение.

— Уорд, ние сме си изградили нереален свят — каза Дора тъжно.

— Ще трябва да престанем да се срещаме.

— Не, няма — запротестира той, като се наведе и я целуна.

Отначало тя се съпротивляваше, но както винаги, само след няколко секунди се предаде.

— Аз те желая и ти ме желаеш — прошепна той. — Господ знае, че и на нас ни се полага малко щастие в този мръсен свят!

„Може би е прав, но на каква цена?“ запита се Дора. После ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ и тя престана да си задава въпроси...

Едгар бе седнал във фотьойла, когато Дора се прибра късно вечерта. Съпругът ѝ я изгледа сърдито, докато оставяше чантата си.

— Не обичам студена вечеря — каза той. — И да слагам децата да спят сам.

— Съжалявам, скъпи, но имаме много работа в офиса и трябва да помогам.

Той оставил вестника си и впери очи в нея. Дора се почувства мръсна под изпитателния му поглед. Овладя се, за да не проличи, че е гузна.

— Постарай се да се прибиращ вкъщи на време — изрече Едгар и отново се зачете във вестника. — Не успях да си намеря и чиста риза също. И моля, положи малко усилия да ме уведомиш, кога няма да отидеш да прибереш момчетата от тренировка навреме. Бяха принудени да ми се обадят от игрището. Всички останали си бяха заминали. Бяха сами.

„Момчетата!“ В страстта си към Уорд, тя бе забравила собствените си деца. Гърлото ѝ се сви.

— Добре ли са?...

— Да, за щастие. — Той въздъхна и поклати глава. — Честно, Дора, тази работа те промени. Винаги си била така организирана, а сега си необично разпиляна. Скъпа, бих искал да си останеш вкъщи — добави той с леко умолително изражение. — Беше доста твърда да си намериш работа, за да ми помогнеш за тези курсове. Мисля, че си чудесна. Но следващия месец ще ми увеличат значително заплатата, а когато момчетата се родиха и двамата се съгласихме, че един от нас трябва да бъде тук, за да ги посреща от училище, че трябва да си разделим грижите по отглеждането им. Напоследък това правя само аз.

Дора се чувстваше все повече виновна с всяка изминалата минута, въпреки че идеята бе на Едгар, да си намери работа. Долната ѝ устна се разтрепери от гняв.

— Харесвам работата си и не искам да я напускам. Имам правото да върша нещо, което ми доставя удоволствие!

Той се засмя.

— Говориш като недоволна ученичка, на която току-що са забранили да излезе с момче от колеж.

Лицето ѝ пламна.

— Не си ми баща.

— Не. Съпруг съм ти. — Очите му се присвиха. — Дора, това не си ти.

Тя се осъзна точно на време. Какво правеше? Имаше извънбрачна връзка и бе ядосана на съпруга си, че я моли да се грижи по-добре за него и децата. Може би вината от прелюбодейството започваща да забавя мисловния ѝ процес.

— Ти дори вече не идваш с нас на църква.

Седмици наред намираше извинения. Главоболие. Безсъние. Чувстваше се твърде омърсена, за да отиде на църква. Омъжена жена, която имаше любовна връзка, бе в разрез с всички църковни принципи. Но тя обичаше Уорд! Наистина го обичаше!

— Тази неделя ще дойда — обеща, като добре знаеше, че няма да изпълни отново думите си. — Ще погледна момчетата, преди да си легна.

— Ще отида на лекар — каза Едгар неловко, когато тя спря на прага.

— Какво?

— Знам, че имам проблем съсекса — отговори той, без да я гледа. — Ти беше търпелива, а аз бях глупак. Ще отида на лекар, Дора.

— Не! Вината не е твоя! Аз... може би възрастта ми, но аз... не държа на това вече — изрече тя разпалено. — Трябва да си лягам, Едгар. Много съм изморена!

Излезе от стаята почти тичешком. През целия си живот не се бе чувствала толкова гузна и така засрамена. Имаше прекрасен, грижовен съпруг и две малки момченца, които обичаше. Беше захвърлила всичко това, заради една недостойна авантюра с човек, намиращ се на ръба на

пропастта. Сега се питаше, дали заради малко внимание и посредствен секс си заслужаваше да съсипе целия си живот.

Брад щеше да се лекува в клиника в друг щат, за да не могат сензационните вестници да открият проблема му. Аманда го изпрати на летището.

Той я гледаше със съжаление, докато чакаше да се качи на борда. Тя бе изморена и тъжна.

— Все още страдаш за Джош, нали?

Аманда повдигна рамене.

— Като теб, и аз ще се оправя.

— Съмнявам се.

Той повдигна лицето ѝ нагоре към своето, в тъмните му очи горяха истински, дълбоки чувства. Но когато се наведе да я целуне, тя поднесе бузата си към устните му. Брад се отдръпна болезнено.

— Съжалявам — каза му тя съчувственно. — Наистина. Но каквото и да се случи, Джош винаги ще бъде на първо място за мен.

На Брад му се искаше да ругае до посиняване. Никога, нищо друго през целия му живот не го бе наранявало толкова много. Може би, това бе само гордостта му, но той бе свикнал жените да примират в обятията му, а Аманда се съпротивляваше.

— Съжалявам — повтори безпомощно тя.

— Исках да ме спасиш — изрече сподавено той. — Всичко започна така. Щях да те използвам да ме отървеш от неприятностите с казиното. — Той се изсмя горчиво. — Но обстоятелствата се обърнаха против мен. Накрая не можех да го направя. Ти ми бе прекалено скъпа. Но както всичко останало, големият ми брат има и теб.

— Не по начина, който си мислиш, Брад — отговори тя гордо.

— Дай му време. — Гласът му бе почти злобен. — Но няма да му помогна — добави той. — Не, няма.

— За какво говориш?

Красивото му лице се изкриви.

— Той ни видя.

Аманда примигна.

— Моля?...

— В офиса, когато те целунах. Той влезе и ни видя и излезе обратно веднага.

Бrad забеляза как лицето на Аманда побеля.

— Опитай се да му докажеш, че не си отвърнала на ласките ми. Опитай се да го убедиш, че между нас няма нищо. Той ще повярва на мен, Аманда, защото това ще му спести да признае, че в него има достатъчно човешки черти, за да може и той да обича. Ти не заслужаваш толкова корав човек. Не разбираш ли?

Тя се облегна върху една колона с разширени, трагични очи.

— Обичам те. Господи, наистина те обичам. Ако аз не мога да те имам, той със сигурност няма да те притежава! Той не е в състояние да обича някого повече от работата си.

Тя остана безмълвна. По високоговорителя се разнесе глас, последно повикване за качване на самолета.

— Как можа, Бrad? — възклика Аманда с надигаща се ярост. — Казваш, че ме обичаш, а ме нараняваш така жестоко, като чувствата ми към Джош са ти много добре известни? Ти не знаеш какво е обич! Ти си твърде egoистичен и суeten, за да го разбереш!

Замахна и го удари по лицето с всички сили.

— Това е заради мен и Джош и за всички останали хора, които си използвал.

Той докосна бузата си.

— Би могла да се влюбиш в мен, ако не беше Джош — изрече дрезгаво.

— На куково лято — отговори тя спокойно. — Ти си най-egoцентричният, подъл човек, когото познавам. Мислех те за приятел!

— Приятелството е много по-малко от това, което исках.

— Сега е повече от това, което заслужаваш.

Той разтри бузата си и се загледа в нея с открыто желание.

— Може би ще промениш решението си все пак. Въпреки всичко, Тери има Джош — добави с ледена усмивка.

— Няма значение. Ти няма да ме имаш — отговори му тя с презрение.

Лицето му пламна. Взе куфара си и бързо се отправи към изхода. Аманда трепереше от гняв. Бе имала такова доверие на Brad, а той я бе подвел. Можеше да си представи какво си е помислил Джош, когато я е видял в обятията на брат си. Разбира се, би могла да му се обади и да

му обясни. Но щом Тери бе при него, нямаше да постигне нищо, ако разкриеше сърцето си. Не, Брад й бе помогнал да изкопае собствения си гроб.

Когато Мири и Нелсън Стюърт се отбиха в офиса ѝ по-късно същия ден, тя бе потънала в своето нещастие.

— Боже, какъв мрачен вид имаш — изрече Мири. — Минаваме да те развеселим. Виж!

Тя протегна ръката си, украсена с малък, но красив пръстен с диамант.

— Поздравления — изрече Аманда и стана, за да прегърне приятелката си.

Очевидно, трябваше да се престори, че Мири не ѝ бе казала нищо предварително за годежа си.

— Чудех се къде се бе изгубила през последните няколко дни.

— Мисля, че бях в рая — отговори Мири, като изгледа Нелсън с истинско обожание. — Щяхме да се оженим, без да кажем на никого, но Нелсън твърди, че трябва да направим всичко, както трябва.

— Толкова се радвам и за двама ви — каза сърдечно Аманда и се усмихна на Нелсън, който сега изглеждаше съвсем различен. — Кога ѝ направи предложение?

— Беше обратното — засмя се Нелсън и така изгледа Мири, че тя се изчерви. — Бях хванат. Нежна музика, приятна светлина, вечеря на свещи и предложение за женитба. Как бих могъл да откажа? Има хубава работа, така че може да ме издържа и всеки може да забележи, че боготвори земята върху, която стъпвам... Ох!

Мири го сръга в ребрата.

— Не се надувай!

Той се засмя и я притегли по-близо към себе си.

— Както и да е, ще направим малка сватба. Следващият понеделник. Поканена си.

— Ще бъда щастлива, да съм ви свидетел. Кога и къде?

Те ѝ казаха, после Нелсън излезе да изпуши една цигара и Аманда прегърна топло Мири.

— Толкова се радвам за теб — каза тя на приятелката си.

— Аз също — засмя се Мири. — Можеш ли да повярваш? Той въобще не е това, което си мислех за него. Толкова добре се разбираме двамата. Би умрял заради мен, Аманда — добави тя замечтано.

— Мисля, че е взаимно. Бъдете щастливи.

— Не виждам как няма да сме щастливи. Той е всичко за мен.

Дълго, след като Мири и Нелсън си тръгнаха, Аманда остана замислена на бюрото си и се питаше какво ли означаваше този вид щастие. Любовта, изглежда не идваше с гаранция за щастие.

Телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката, тъй като всички останали бяха заети в съседната стая.

— Аманда ли е? — попита мъжки глас.

— Да. Кой...

— Слушай! Онази стара повлекана по-добре да престане да си играе с баща ми или ще свърши в някоя гробница. Майка ми току-що направи опит да се самоубие!

Дъхът ѝ замръ.

— Скоти?

— Да! Скоти! Ако баща ми би могъл да се отлепи от последното си завоевание, кажи му, че мама е в болницата. Може би ще се престори на загрижен, заради... благоприличието.

Той затвори апаратата. Аманда стана. Младежът очевидно бе под въздействието на алкохол или наркотици, гласът му прозвуча доста опасно. Положението се усложняваше.

— Може ли да поговорим за минутка, господин Джонсън? — попита тя на вратата.

— Разбира се.

Той излезе в коридора. Но Аманда отвори външната врата и му направи жест да я последва. Беше слънчево и топло. Наблизо пееха птички, чуруликането им се сливало с непрекъснатия шум на колите.

— Е? — рече Джонсън нетърпеливо.

— Синът ти току-що се обади — каза му тя. — Съпругата ти се е опитала да се самоубие. Закарали са я в болница.

Той пребледня.

— В коя болница?

— Не ми каза. И Скоти беше упоен.

— Мисля, че знам — каза Джонсън кратко. — Господ е свидетел, че това не ѝ е за пръв път.

— Синът ти ни заплашва, господин Джонсън — продължи Аманда и срещна погледа му хладнокръвно. — Този път ще го кажа. Ако нещо въвлече вестника на майка ми в скандал, ще направя всичко възможно да заема твоето място.

— Би желала, нали? — попита я той студено. — И по-добри служители са се опитвали да го направят!

— Аз не съм точно служител — напомни му тя. — Този вестник е принадлежал на семейството на майка ми повече от сто години и аз ще наследя четиридесет и девет процента от него.

— Но Джош Лоусън притежава другите петдесет и един — противопостави ѝ се той. — Работя тук от петнадесет години. Джош никога няма да се съгласи да ме уволни.

— Заблуждаваш се — каза тя убедено и забеляза как клепките му леко потрепериха. — Ако Джош открие, че имаш авантюра с омъжена служителка, едва ли ще се задържиш. Той е с изключително консервативни възгledи.

Уорд си пое рязко дъх.

— Първо трябва да го докажеш. И ще е по-добре, ако успееш — добави той, — защото мога да те уволня за клевета.

— Не ме подценявай — отвърна Аманда тихо. — Аз не съм единствената, която не е сляпа тук.

Уорд си тръгна, а тя го изгледа със студен гняв. Заплашваше бизнеса ѝ, заплашваше работата ѝ. Беше ѝ омръзно да заговорничи зад гърба му, за да спаси издателството. Нямаше да му позволи, да заплашва и живота на хората тук, за да продължи жалкото си любовно приключение. Трябваше да го спре, и то още сега.

Късно в петък следобед тя се качи на самолета за Насау, без да каже на никого къде отива. Беше научила от Дайна, секретарката на Джош, че съдружникът ѝ е в Опал Кей. Трябваше да я изслуша, и то не само за вестника.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Аманда телефонира в къщата, когато пристигна в Насау. Тед ѝ съобщи, че очаквали Джошуа вечерта. Той пристигна с моторницата да я вземе и тя се качи на нея успокоена. Нямаше да е оправдано да даде толкова пари, за да дойде тук и да открие, че Джош го няма.

— Шефът ми знае ли за идването ти? — попита я Тед, след като се бе преоблякла с панталони, бяла плетена блузка и еспадрили и бе слязла отново долу.

— Не посмях да му кажа — отговори тя. — Нямаше да бъде тук. Но трябва да говоря с него. Имаме голям проблем в офиса, а не мога да го обсъдя по телефона.

— Значи си дошла по работа? — Тед изглеждаше разочарован. — Разбирам.

— Да не си помислил, че съм хукнала насам в пристъп на необуздана страсть? — засмя се тя. — Джош ще припадне!

Той се намръщи.

— Защо говориш така?

— Знам за Тери, Тед — каза Аманда с престорено безгрижно. — Тя не е ли тук, на острова?

— Разбира се, че не е. Защо да е тук? И какво знаеш?

— Че Джош отново има връзка с нея.

— Това е новост за мен. Тери и съпругът ѝ са в Гърция. Бракът им е много щастлив. — Тед повдигна въпросително вежди на недоверчивото ѝ изражение. — Тери е много привързана към дома си. Дори се носеше слух, че е изсипала цяла чиния задушени миди с лук върху някаква жена, която се е увъртала покрай мъжа ѝ. — Той се засмя. — Освен всичко това, тя е бременна. Едва ли е най-подходящото време за жената да се впуска в авантюри.

— Брад каза...

— Ах. Брад.

Тези две думи означаваха много. Тя потърси очите на Тед и разбра точно какво ѝ казваше.

— Радвам се, че дойде Аманда — добави той тихо. — Джош е толкова... различен, откакто си тръгна.

Той не каза нищо повече, но това бе достатъчно.

Аманда обикаляше неспокойно из къщата през целия ден, в очакване да се появи Джош. Разкритията на Тед я бяха окуражили. Чувстваше се като дете на Коледа, тръпнешо да получи разрешение да разопакова подаръците си. Когато най-после чу воя на реактивния самолет, бе почти тъмно, а тя цялата бе сноп нерви.

Джош нямаше представа, че се е появила в резиденцията му. Тя не знаеше в какво настроение ще бъде той. Беше изрекъл някои страховити заплахи за Брад, още преди да я види в ръцете му. Страхуваше се от сблъсъка между тях, макар да очакваше насладата да бъде с него отново. Ако просто можеха да си изяснят недоразуменията веднъж и завинаги, може би имаше някаква надежда за нея.

Джош влезе в къщата, като в движение издаваше разпорежданията си. Хвърли куфара си на пода и остави сакото си в хола. Едва на път към бара забеляза Аманда и замръзна на мястото си. Погледите им се срещнаха за миг, който му се стори цяла вечност.

Беше седнала в масивния му фотьойл с изглед към залива. Дългата ѝ коса се спускаше свободно върху раменете ѝ, както на него му харесваше, джинсите ѝ прилепваха приятно към тялото ѝ, както и плетената ѝ бяла блуза, която подчертаваше красивия ѝ овален бюст.

Изведнъж си припомни как я бе видял за последен път в прегръдките на брат си, и лицето му се стегна.

— Какво правиш тук? — попита леденостудено. — Не си спомням да съм те канил.

— Не бъди язвителен — отвърна шеговито тя, с такова спокойствие, което съвсем не отговаряше на вътрешното ѝ напрежение.

Той си наля уиски и го изпи на един дъх.

— Имаме проблем — започна Аманда делово.

— Ние? — Той се обърна и сложи чашата си на масата. — Брад да не ти е направил вече бебе? — подхвърли с подигравателна усмивка.

Значи разговорът им щеше да бъде в този дух. Трябаше да го предвиди.

— Ако бе така, досега и двамата щяхме да сме в ефира на националната телевизия.

— Прости ми невежеството — отговори той припряно, въпреки че нещо в него се отпусна. — Останах с ясното впечатление, че двамата с Брад сте на път да изживеете любовна авантюра, когато се отбих в офиса му наскоро.

Тя се изправи и скръсти студените си ръце пред гърдите си.

— Не съм дошла да говорим за Брад.

— Джонсън се опитва да те прельсти — предположи той.

— Ще престанеш ли? Никой не се опитва да ме прельсти — отговори горчivo Аманда.

— Жалко. Завърти се тук ден-два и ще видя какво мога да направя за теб.

— Обичаш да мислиш най-лошото за мен, нали? — попита тя. — Дори след като знаеш какво изпитвам към теб. Достатъчно ти е веднъж да ме зърнеш в обятията на брат си, за да решиш, че двамата изживяваме бурна любовна авантюра! Повярвай ми, там бях против волята си.

Той отмести очи, но изглеждаше смутен. Прекара пръсти през гъстата си руса коса. Задържа я на тила си. Наля си още едно питие, но този път не го изпи. Тъмните му очи се взираха в уискито.

— Брад може да има деца — каза той.

— А ти не можеш.

Остротата на забележката ѝ го жегна.

— Точно така — съгласи се той злорадстващо.

— Значи това било, ти съвсем благородно се жертваш, за да мога да спя с Брад и да имам деца.

Челюстите му се свиха. Той се отдръпна от бара, като бавно разхлаби вратовръзката си и откопча горното копче на ризата си, загледан към океана.

— Какво искаш?

— Да говоря с теб.

— Говори — подкани я той и отпи от уискито.

Аманда се поколеба, вперила очи в силния му, елегантен гръб.

— Не знам откъде да започна. Толкова много неща се случиха.

— Защо Брад не е с теб?

— В Атланта е.

Джош се обърна навъсено.

— Обясни ми това.

— Брад доброволно постъпи в клиника, за да се пребори с порока си да играе комар.

— Не ми е докладвано — каза Джош.

— От офиса ти са потвърдили заминаването му в клиниката. Ти искаше Брад да осъзнае, че има проблем и да помоли за помощ. Добре. Той направи и двете. Сега наистина ли мислиш да се отдръпнеш пак от него?

Той се поколеба.

— Не — изрече Джош след минута. — Той... добре ли е?

— Ако искаш да попиташ, дали е целият в синини, не. Срещна се лично с Марк Донър в Лас Вегас и са се споразумели да му се наложи запор върху заплатата, така че да изплати дълга си в най-кратък срок.

— Тя погледна към свитите си ръце. — Мислех, че знаеш. Останах с това впечатление от разговора с Брад.

— За запора знам, но не и за клиниката! — Очите на Джош се присвиха. — Тед!

Тед влезе веднага, след като бе извикан, като изглеждаше доста гузен.

— Знаеш ли, че Брад заминава за рехабилитационна клиника в Атланта, и че на заплатата му е наложен запор?

Тед се засмя.

— Мисля, че Джейк трябваше да ти го съобщи, когато се върнеш в Сан Антонио.

Джош го изгледа яростно, но Тед не отстъпи и на сантиметър. Когато напусна стаята, Джош поклати глава.

— Дайна сигурно им е съучастничка — измърмори той.

— Имаш добри хора на работа — отбеляза Аманда с усмивка. — Този път Брад ще се възстанови. Ще се постарае.

— Надявам се.

— Има още една малка новина — каза тя, за да отклони вниманието му. — Мири се омъжва за Нелсън Стюърт в понеделник.

Веждите му се повдигна.

— Не вярвам.

— И аз не можех да повярвам, но откакто ги видях заедно, не ми бе толкова трудно да си го представя.

— След като години наред бяха в конфликт. — Джош се засмя едва забележимо. — Изненадващо.

— Но не съм дошла заради това. — Тя се приближи до прозореца. — Джош, почти съм сигурна, че Уорд Джонсън има любовна връзка с една омъжена жена, която работи при нас на половин ден. Съпругата му току-що направи опит да се самоубие заради това, а синът му е или алкохолик, или наркоман. Младежът телефонира днес и заплаши, че ще убие любовницата на Уорд. Ако не се направи нещо, това може да се окаже опасно за всички, свързани с Дора.

Той я изгледа навъсено.

— Можеш ли да докажеш нещо от всичко това?

Лицето ѝ се изопна.

— Не ми трябва да го доказвам. Думата ми би трябвало да ти е достатъчна, въпреки всичко, което се случи между нас.

Широките му рамене се повдигнаха и отново се отпуснаха.

— Права си, естествено. Така е. Съжалявам.

— Разбира се, проблемът е в доказателството — призна тя. — Уорд каза, че ще отрече всичко, ако дойда при теб, Дора също. Изглежда си мисли, че е собственик на вестника.

— Той му е управител.

— Но моето семейство го е притежавало! — избухна тя. — Част от него все още е моя!

Веждите му се изправиха. Не можеше да вмести новата Аманда в старата представа, която имаше за нея. Усмихна се, като си даде равносметка какъв скок бе направила от мълчалива счетоводителка до независима бизнес дама.

— Аманда...

— Казвам ти, това няма да го търпя повече! Трябва да правя ценоразпис зад гърба му. Трябва да заговорнича с Тим, да повиши качеството на печатането, трябва да назнача човек, който може да набира правилно текст! Работих цели нощи и през почивните си дни, за да направим мостри и да можем да обикаляме от врата на врата, за да търсим нови клиенти. И през всичкото това време Джонсън заключва офиса привечер, за да може да люби Дора върху бюрото си!

Джош се засмя. Не можа да се въздържи. Тя не бе жената, която познаваше. Бизнесът я бе доизградил и оформил като личност.

— Какво е толкова смешно? — попита войнствено тя.

— Красива си — изрече замислено Джош. — Не съзнаваш ли, Аманда, колко много си се променила?

— Не съм...

— О, да, променила си се. Взела си в свои ръце един пропадащ бизнес и си го измъкнала от разруха за отрицателно време. Наистина ли мислиш, че не знам какво си направила? Получих последните извадки от документите ти — каза той, като я наблюдаваше съсредоточено.

Аманда се поколеба.

— Искаш да кажеш, че си знаел, че Уорд е променил цифрите?

Джош кимна.

— Той не е много добър при злоупотребите. Не че се е опитал да краде от мене. Просто не е искал да изглежда толкова неспособен ръководител.

— Той разсипва бизнеса ни.

— Сега вече го знам. Преди да отидеш там и да откриеш всички нередности, не бях толкова сигурен. Баща ти трябва да е бил сляп, глух и ням, да наеме такъв лош управител.

— Баща ми не се интересуваше, дали бизнесът ще пропадне — изрече тихо тя. — Мисля, че вече си го разбрали.

— Очевидно е. — Той остави чашата си с уиски и запали пура.

— Все още пушиш?

— Така изглежда.

Аманда се засмя.

— Никога няма да се промениш.

— Светът не е съвършен. Тъй като не можеш да задоволиш всички, най-разумно е да задоволиш себе си. В известни граници — добави той, а тъмните му очи изпиваха тялото й.

— Как е Тери? — вметна Аманда.

— Този поглед е доста коварен — отбеляза той, като я гледаше изпитателно. — Тед вероятно ти е казал, че е луда по съпруга си и е бременна.

— Излъга ме — отвърна тя.

Той кимна.

— Тогава това ми се струваше най-доброто.

— А сега?

Джош се засмя сухо и насочи вниманието си към един пътнически кораб на хоризонта.

— А Уорд? — смени темата Аманда. — Какво ще правим с него?

— Ще го изхвърлим — каза Джош.

— О, това не е честно — изрече тихо тя.

— Ти се стремиш към мястото му — напомни ѝ той.

— Да, но не искам да го получа с коварство.

— Самата ти твърдиш, че вероятността да се разиграе някоя трагедия, нараства с всеки изминал ден.

— И наистина мисля така — съгласи се тя. — Но сигурно може да се направи нещо не така драстично. Все пак той трябва да издържа семейството си.

— И какво предлагаш.

— Ами... Уорд е добър журналист, както знаеш. С вестника се справя добре.

— Но не и с печатницата.

Тя се усмихна.

— Да. А печатницата помага за издръжката на вестника. Сигурна съм, че вече си научил, че ще се появи нов рекламен вестник, който ще ни конкурира. Ако затвориш печатницата и вестникът ще загине. Обещавам ти, че ще стане точно така.

— Схващам накъде се целиш. Да ги направим две отделни звена с двама отделни управители.

— Точно така.

И тя му разказа какво друго бе направила, като обясни най-подробно всяка промяна.

Джош я слушаше и се усмихваше на предприемчивостта ѝ.

— Ти си чудесна, Аманда — отбеляза той. — И аз съм съгласен, че ако печатницата се ръководи умело, може да стане рентабилна. Няма да настоявам повече да я закриваме. Както и да е — добави той — това не разрешава проблема с персонала.

— Не ми е приятно да го предложа, но бихме могли да уволним Дора. Проблемът поне няма да ни засяга пряко.

Той кимна.

— Ти ще ръководиш печатницата, защото не можеш да контролираш и двата бизнеса, докато не навършиш двадесет и пет години. Уорд ще остане управител на вестника и ще видим как ще тръгнат нещата.

Джош забеляза разочарованието ѝ.

— Имаш добър нюх за бизнес, но си сама, Аманда. Дори евентуално да ти прехвърля два процента и да ти дам контролния пакет — а не съм казал, че ще го направя — все пак ще ти трябва управител за вестника. Нямаш представа от журналистика. За да се ръководи правилно един вестник, ти е необходим професионалист.

— Предполагам, че си прав.

— Обзалах се, че те боли да го признаеш.

— Не съвсем — тя му се усмихна. — Ти си добър бизнесмен.

— И ти ще станеш — отговори той. — Харисън те е подценявал.

— Благодаря.

Джош се протегна.

— Изморен съм. Обиколих десет страни за десет дни.

— Безумец!

Той се засмя на физиономията ѝ.

— Никой не се опитва да ме предпази от самия мен, когато те няма.

— Всички се страхуват от теб — замислено изрече тя.

— А ти не се страхуваш.

— Не по такъв начин, който има значение. — Очите ѝ изгледаха нежно слабото му, красиво лице.

Той срещуна изпитателния ѝ поглед и усети как тялото му започна да копнее за нея. Беше толкова сладка. Независима, огнена, съблазнителна. Но тя беше самостоятелен човек, със свои собствени права, бизнес дама с класа и стил. Искаше я, желаеше я, копнееше за нея, тя също го искаше. Нима щеше да е толкова лошо, ако прекрачат границата една-единствена нощ? Тази примамлива мисъл започна да го измъчва. Не. Не можеше да го направи. Трябваше да се махне от къщата...

Ръцете му се свиха в джобовете. Костваше му неимоверно много усилия да ги задържи там, а да не я привлече в обятията си.

— Ще вечерям навън — каза с престорено спокойствие. — Но ще те изпратя сутринта.

— Добре — изрече дрезгаво Аманда, но все пак успя да се усмихне.

Обърна се и излезе.

Вечеря сама, като се питаше защо бе пристигнала в Опал Кей така импулсивно. Okaza се напразно. Беше постигнала съвсем незначителна промяна за управлението на бизнеса ѝ. Беше изяснила недоразумението за отношенията ѝ с Brad, но това нямаше значение. Josh не би се предал. Знаеше колко е упорит. Трябаше да свикне с тази мисъл. Той просто щеше да пренебрегне чувствата между тях. Беше ѝ дал да го разбере, без да каже нито една дума.

Когато си легна, в стаята бе необичайно горещо, изглежда климатичната инсталация не работеше. Отвори прозореца, заслушана в шума на вълните и океанския бриз. Това я успокои, но само малко.

Почувства се неудобно от допира на тънката нощница върху пламналата ѝ кожа. „Отново в къщата на Джош.“ В главата ѝ нахлуха спомени какво бе изживяла онази нощ в кабинета. Кръвта във вените ѝ се възпламени.

Съблече нощницата си и се зави само с лек чаршаф. Впери очи в тавана, и започна да се унася.

Усещането, че чаршафът се повдига от горещото ѝ тяло, я извади от неспокойната дрямка. Отвори очи и под лунните лъчи, които огряваха стаята ѝ тя видя Josh надвесен над нея.

Той държеше чаршафа, очите му блестяха, вперени в голото ѝ тяло. Самият той бе гол, напрегнат и страхотно възбуден.

Въздухът не ѝ достигна. Гърдите ѝ започнаха да настръхват, като я издадоха, че не само е будна, но и осъзнава какво става.

Погледите им се срещнаха в напрегната, наелектризирана тишина. Тялото му видимо трепереше, обзето от желание за нея. Беше се борил с чувствата си цял ден. И загубил. Беше се предал, защото наистина я обичаше, макар и да не искаше да го признае.

— Нямам право да бъда тук — изрече той с хриптящ глас.

— Напротив, имаш — каза тя с нежен, изпълнен с обич шепот.

— Ти си единственият мъж на света, който има това право и винаги ще го има. Обичам те толкова много, Josh. Повече от собствения си живот.

Той затвори очи и отново потрепери.

— Не е правилно. Никак не е правилно, Аманда. О, Господи, желая те толкова много! Не мога да спя, не мога да ям, не мога да работя. Копнея единствено за теб.

Тя разтвори ръце.

— Ела тук, скъпи... Всичко е наред.

Той изстена от болка, захвърли чаршафа и легна върху нея. Допирът с голото му тяло я накара да притай дъх. Беше като електрически ток. Кожата му бе гореща, а тялото му — стегнато и мускулесто, напълно непознато за нея. Тя леко настръхна.

— Чувствам се добре до теб — прошепна той, като я притегли към себе си. — Цялата си като атлаз.

— Гърдите ти са много окосмени — изрече тя, изумена, че да го докосва по този начин за пръв път.

— Окосмени и шокиращи също, предполагам. Действителността е съвсем различна от всички онези романчета, които четеш, малката ми, нали? — попита той нежно и плъзна устните си надолу по шията ѝ.

— Страхувам се за теб, Аманда. Никога не съм желал друга жена така безумно, а ти си девствена. Ако загубя контрол, ще те заболи. Аз съм по-надарен от повечето мъже и ти ще бъдеш много тясна за мен.

Аманда се изчерви от думите му и скри лицето си в шията му, като се прилепи плътно към него.

— Джош, никога... никога не съм си представяла, че ще бъде така — задъхано изрече тя.

— Страхуваш ли се?

— Малко. Но не исках да кажа това. Толкова е интимно.

Той се засмя, въпреки огромното си напрежение. Виеше му се свят от допира до непорочната ѝ плът.

— Ти все още не знаеш и половината от това.

Кракът ѝ бавно, чувствено се плъзна до неговия и изведенъж тя почувства мъжествеността му съвсем близо до себе си. Дъхът ѝ замря.

— О! — промълви той. — Точно това е.

Обхвана бедрата ѝ и я докосна съвсем леко. Аманда извика от страх и удоволствие едновременно. Изведенъж проумя всичко — ролята на мъжа и на жената, доминирането на мъжкото тяло, отдаването на женското.

— Отпусни се — шептеше ѝ той, докато ръцете му милваха бедрата и хълбоците ѝ, за да я успокоят.

Беше топла, влажна и допирът до нея лудо го подтикваше да довърши обладаването ѝ.

— Да, скъпа. Това е. Сега се приближи до мен. Не се страхувай, Аманда — мълвеше до устните ѝ. — Тялото ти е като цвете под дъждъ. Колкото и пътна да е пъпката, дъждовната капка може да се плъзне вътре и да я обле. Да — усмихна ѝ се и я зацелува страстно.

Аманда започна да издава съвсем леки звуци, когато пръстите му се впиха здраво в бедрата ѝ и я запритегляха нежно, равномерно към ханша му. Възбудената му мъжественост се приближаваше все по-близо и по-близо, докато Аманда цялата се вцепени.

— Не, не е възможно... не мога! — шепнеше ужасено тя.

— Знам.

Джош се спря за миг и започна да я целува с изключителна нежност. Ръцете му я милваха по гърба, надолу по бедрата с ритмични, поклащащи движения, които вършеха нещо невероятно със сетивата ѝ.

Ноктите ѝ се впиха в раменете му и Аманда започна да стене.

— Джош... какво... правиш?! — задъхваше се тя.

— Обладавам те — отвърна той. — Отнемам девствеността ти. Правя те моята жена. Нежно. Нежно. Нежно...

Той повтаряше думата като молитва. Изведнъж Аманда усети как тялото ѝ започна да се отпуска и да се свива в такова блаженство, каквото никога до този момент не бе изживявала. После затрепери и се опита да се притисне още по-близо до него. Джош широко разтвори бедрата ѝ и проникна в жадната ѝ утроба.

Тя го сграбчи за стегнатите задни полукълба и започна да вие от наслада. Изведнъж я обля топлина като в края на света.

Джош бе тежък. Кожата му бе хладна, влажна и Аманда така го притискаше, сякаш нямаше да го пусне никога да си отиде. И двамата трепереха.

Тя усещаше как сърцето му тупти в нейното. Усещаше как кръвта ѝ течеше във вените му. Усещаше дъха му, усещаше началото и края на живота, защото двамата се бяха слели в едно цяло...

Джош изстена, когато се надигна от нея, въпреки опита ѝ да се прилепи към врата му, и легна по гръб.

— По дяволите! — прошепна той.

Аманда въздъхна и плъзна ръката си по широките му гърди.

— Това е — промълви тя. — Можеш да ругаеш.

Пръстите му погалиха нежно кадифената ѝ кожа.

— Опитах се да стоя далеч от теб — каза той. — Господ ми е свидетел. Тази вечер обаче мислех единствено за това, как ме погледна, като излизаше от стаята. Когато се прибрах, очите ти все още ме преследваха. Исках да те събудя, за да поговорим. — Джош се засмя сухо. — Е, наистина те събудих.

Тя го помилва, като се усмихна от удоволствието да го усеща до себе си.

— Беше чудесно събуждане — изрече тихичко тя.

— Заболя ли те?

— О, не. Мисля, че в началото ме бе страх — призна Аманда. — Не бях сигурна, че ще си паснем добре.

Той се засмя на начина, по който тя се изрази.

— Женското тяло е създадено така, че да приютава мъжкото, освен ако няма голямо несъответствие в размерите им.

— Четох веднъж за подобен случай — каза тя. — Двойката не е могла да се ожени.

— Това е изключителна рядкост — отговори той сънено. — Поне за нас не се отнася. Трябваше да си поговорим дълго, интимно, преди да те обезчестя.

Аманда го плесна лекичко по бузата.

— Това не бе обезчестяване.

— А какво беше?

— Ние правихме любов.

Той кимна в знак на съгласие.

— Да, наистина е така, Аманда.

Тя прокара пръстите си по извивката на устните му, като ги задържа там.

— Никога не си казал, че ме обичаш — прошепна.

— И ти мислиш, че един мъж, за да прави любов с една жена, задължително трябва да я обича?

— Не. Но в моя случай е така — отговори тя. — Никога не би ме докоснал въобще, ако не ме обичаше.

Той дишаше тежко, очите му бяха пълни с болка и копнеж.

— Ти си твърде проницателна. Не исках това да се случва.

— Не искам нищо, което не би могъл да ми дадеш, Джош — изрече тя със спокоен, равномерен глас сред тишината на нощта.

— Не сега, след насладата на първия ти любовен акт. Но по-късно...

— Моят пръв любовен акт. — Тя се притисна към него и го прегърна. — Беше толкова хубаво.

Ръцете му я обгърнаха. Очите му се притвориха, докато я люлееше, а в него отново се надигаше вълна на желание и обич.

— Няма да се оженя за теб.

— Знам.

— Аманда, за бога! — възклика Джош, когато усети сълзите ѝ върху гърдите си. — Аманда, чуй ме! За твоето добро е. Скъпа...!

Но сълзите ѝ не спираха. Той се наведе, за да ги пресуши с целувки.

— Не плачи — шептеше ѝ трескаво. — Не плачи, не бих могъл да го понеса. Аманда...!

Устните му намериха нейните. Тялото му настръхна от желание. Докато той се бореше безпомощно да се овладее, тя се обрна и притисна тялото си към неговото. Двамата отново се отдадоха на своите чувства и потънаха в блаженство, още по-сладостно от първото.

— Никоя друга не би могла да ти даде това — промълви Аманда, преди да потъне в дълбок сън. — А ти го отхвърляш, защото не можеш да ми направиш бебе.

Той я сгуши в обятията си, като проклинаше съдбата и мръсния номер, който му бе изиграла. Когато най-после заспа, Джош едва ли имаше по-правилно решение, отколкото преди това. Но тялото му, за пръв път от години насам, бе спокойно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато Аманда се събуди на сутринта, тя бе сама в леглото. Спомни си колко сигурна се бе почувствала в обятията на Джош и се натъжи. Той едва ли щеше да промени решението си. Беше го разбрала накрая, точно преди да заспи. Той я обичаше, дори да не й го бе признал, и я желаеше. Но си бе втълпил, че тя не би могла да го приеме такъв какъвто е. Беше прекалено горд.

Тя наметна дълъг, шарен халат, върза косата си на опашка и слезе да закуси.

Джош седеше на масата с Тед и преглеждаха някакви документи.

— Нищо чудно, че никога не напълняваш — изрече тя, като му се усмихна свенливо. — Щом ядеш хартия за закуска.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Просто проверяваме някои цифри. Тед, върви да закусиш и ти. Ще продължим по-късно.

— Разбира се, шефе.

Тед намигна на Аманда, като се запъти към входната врата, очевидно тръгнал към някой ресторант в Насая.

— Замиnavам ли си днес? — попита тя Джош.

Той се облегна на стола си и я изгледа собственически.

— Да.

— Ами ако откажа да се кача на самолета.

— Ще те занеса дотам.

— Ще започна да те целувам. Никога няма да стигнеш до вратата.

— Не разчитай на това — изрече той непреклонно. — Желая те, но никога не съм се отдавал само на страстта си.

— Снощи го направи — осмели се да каже тя.

Той кимна.

— Желаех те до полуда и ти отнеш нещо, на което нямах право. Тази сутрин съжалявам и ме е срам от себе си. Както и ти би трябвало да се чувствуваш — допълни той.

— Не мога да се срамувам от това — отговори тя, като седна до него. — Обичам те. Това бе най-хубавото нещо през целия ми живот.

— То принадлежеше на съпруга ти, когато се омъжиш — противопостави се той.

— А аз го дадох на теб — отговори тя, с впити в лицето му, изпълнени с обич очи. — Защото никога няма да се омъжа за друг. Никога няма да обичам друг. Ще остане и ще умре съвсем сама.

Ръката му се сви, когато тя я докосна върху масата.

— Ти можеш да имаш деца...

— Бих искала да имам деца само от теб, Джош — отговори тъжно Аманда и отмести ръката си. После са сложи малко бекон с яйца в чинията. — Може би все още не си го проумял, но да носиш детето на някого, е част от това да го обичаш. Едва ли бих могла да забременея от мъж, когото не обичам. Обичам те от мига, в който котката ми те събори върху кактуса. През цялото това време не съм... не съм пожелавала никой друг, още по-малко да се влюбя. — Тя впери очи в него. — Само теб.

Думите ѝ го пронизаха. Начинът, по който ги изрече, му причини неимоверна болка. Той погледна към кафето си, вдигна рязко чашата и го изпи наведнъж.

— Трябва да отлетя до Рио днес по работа. Няма да съм тук да те изпратя.

— Добре, не е нужно да хукваш, без дори да си закусил, за да се спасиш от мен. Няма да правя сцени, нито повече признания в любов. Знам какъв си, когато си решил нещо.

— Ще те уведомя какво съм открил за Уорд Джонсън и любовните му истории.

— Какво ще правим?

— Първо трябва да разполагаме с факти, вместо само с подозрения — изрече той престорено шаговито. — Не искам да прекарам следващите десет години в съда с него.

— Нито пък аз. — Тя потърси погледа му с тих копнеж. — Сигурен си, нали? За нас?

Той се изправи и я изгледа, а тъмните му очи бяха пълни с тъга и раздразнение.

— Опитай се да видиш обратната страна на нещата. Постави се на мое място и си помисли как би се чувствала.

— Бих била тъжна. Но бих те обичала достатъчно, за да се оженя за теб. Джош, това, което се е случило с теб, очевидно е божие провидение. Ти не ходиш на църква, но аз имах навика да я посещавам в неделя, с Мири. Не знаеш ли, че Господ никога не затваря прозореца, ако не отвори врата? Ти не би могъл да повярваш, че животът продължава, ако не контролираш всяка секунда от него. Но дори аз, на моите години, съм се научила как да оставям живота да тече, вместо да управлявам всяка минута от него.

— Слушал съм всички тези аргументи, Аманда.

— Аз те обичам — изрече яростно тя. — Би ли спорил за това!

— По дяволите — процеди Джош през зъби. — По дяволите!...

Той я придърпа в прегръдките си. Устните му се впиха в нейните. Ръцете му притиснаха болезнено тялото ѝ към неговото. Аманда не се противопостави. Обви нежно ръцете си около него, устните ѝ отвърнаха с топлина на целувката му.

Тя ги разтвори и той изстена, като прие подканата им. Езикът му проникна в устата ѝ и Джош изведнъж забрави гнева си, забрави всичко друго, освен магията да бъде в обятията ѝ, да се остави на ласките ѝ. Всичко се повтаряше от предишната нощ и той потрепери от удоволствие.

— Ти ме обичаш — прошепна тя близо до устните му. — Кажи ми го. Умолявам те, Джош...

— Замълчи — промълви той.

Те продължиха да се целуват, докато останаха без дъх. Аманда цялата трепереше.

— Не трябва да се жениш за мен — успя да изрече несигурно. — Ще живея с теб. Както поискаш. Всичко.

— Не! — Пръстите му се впиха в раменете ѝ и той изглеждаше като разкъсан на парчета. — Върви си вкъщи.

— Джош! — простена тя.

Очите му се затвориха, докато се опитваше да се пребори с неустоимото изкушение.

— Прекалено си възбудена — изрече той след минута и я пусна неохотно. — Ще го преодолееш. Времето ще те излекува.

Тя едва можеше да диша. Сълзи на отчаяние я заслепиха. Опитваше се да се овладее, да възвърне гордостта си. Ръцете ѝ се

свиха в юмруци и Аманда се подпра върху масата, тъй като краката ѝ се подкосиха.

— Просто ми кажи нещо. Ако можеше да имаш деца...

Джош стисна зъби, но не я погледна.

— Не съм ли ти обяснявал многократно, Аманда, че не вярвам в брака? Родителите ми в никакъв случай не бяха блестящ пример за това. Майка ми вече работи върху перспективите за съпруг номер пет, когато все още законно е обвързана с номер четири! Щастие след женитбата съществува само в книгите.

— Казваш го, защото си стерилен.

Раменете му се отпуснаха.

— Така е, но само отчасти.

Очите му гледаха странно, лицето му бе тебеширено бяло.

— Снощи бе чудесно. Хареса ми. — Той запали пура и подбра думите си внимателно. — Не си ли чувала никога, че мъжът се стреми към нещо, докато го получи? Ти ми се отдаде. Копнежът ми премина, а ме чакат и нови завоевания. — Джош огледа пребледнялото ѝ лице цинично. — Сексът си еекс, Аманда. Това, което имах с Тери, бе същото, като с теб снощи.

Тя си помисли, че гордостта би могла да я спаси при всички ситуации. Стегна се, пренебрегвайки парещата болка в сърцето си. Успя дори да се усмихне бегло.

— Разбирам. Тогава би било същото с всеки друг, като с теб?

Не му хареса въпроса ѝ. Изражението му се промени. Очите му станаха почти черни от ревност и гняв.

— Да — отговори сухо. — Вероятно ще е така.

Дори да бе почувстввал нещо, той не се издаде.

— Така. — Тя се обърна. — Добре, Джош. Тогава само бизнес, както винаги. — Тя се отдръпна от него. — Няма да идвам повече тук — добави: — Дори да ме молиш на колене!

— Думите „никакви шансове“ познати ли са ти?

Иронията му бе последната капчица, за да прелее чашата. Досега бе сигурна, че я обичаше. Но сега? Поведението му бе не само влудяващо, то подсказваше безвъзвратен край. Тя седна на масата и решително си наля кафе, като ръцете ѝ бяха учудващо спокойни.

— Мислех, че трябва да хванеш самолета — изрече надменно.

— Ти също. Ако видиш Брад, предай му, че съм питал за него.

— Сигурна съм, че ще оцени загрижеността ти.

Джош се поколеба на прага, като си позволи да я погледне за последен път. Беше толкова красива, седнала там, почти задушаваща се от гордост. Не бе искал да я нарани. Но някой ден щеше да му е благодарна, че не е изпречил собствените си желания пред щастиято й. Той бе първият ѝ любовник. Чувствата ѝ сега я заслепяваха. Но когато прекараше известно време далече от него, щеше да осъзнае, че тялото ѝ го е желаело повече, отколкото сърцето ѝ. Имаше нещо благородно в саможертвата му, но така болеше!

— Довиждане, Аманда — каза ѝ тихо.

— Довиждане, Джошуа — отговори тя, свела очи.

Той си тръгна. Изведнъж тишината в стаята стана непоносима.

Гладис Джонсън лежеше в самостоятелна стая в обществената болница, след като ѝ бяха промили стомаха. Шепа барбитурати, смесени с обичайното количество алкохол, което тя обикновено поемаше, се бяха оказали почти фатални.

Седнал до леглото ѝ, Уорд Джонсън с изненада откри колко остаряла и изтощена бе тя.

— Ако умре, ще прережа гърлото на приятелката ти — изрече Скоти, като го гледаше с изпълнени с омраза очи.

Уорд се стресна, защото не бе чул сина си да влиза.

— Нямам приятелка — изльга той.

— Видях те — изрече студено Скоти. — Госпожица Тод не бе достатъчно бърза. Погледнах през прозореца и те видях да целуваш онази дебела повлекана.

Уорд хвана главата си с ръце и си пое дълбоко дъх.

— Ти не разбиращ.

— Не съм толкова глупав, татко — изрече саркастично Скоти. — Ти изневеряваш на мама, докато тя седи вкъщи, потънала в алкохолно опиянение. Ако те интересуваше поне малко, щеше да я накараш да се лекува.

Уорд погледна сина си раздразнено.

— Разбира се. Както бих могъл да те накарам и теб.

Скоти сви рамене.

— Опитах се — измънка той. — Отидох в клиника и се отказах. Но когато се върнах и трябваше да я наблюдавам как живее, не можах да издържа. Ти се отнасяш с нея като с боклук. Никога дори не я поглеждаш.

— Не мога да понасям да я гледам — избухна Уорд, пребледнял.
— По дяволите, тя е алкохоличка! Пие през цялото време! А когато не пие, непрекъснато ми повтаря как съм провалил живота си и колко ме мрази. Не е спала с мен от шестнадесет години! Как би искал да се отнасям с нея?!

— Тя ти е съпруга!

— Голяма работа — извика той.

— Какво ти дава онази дебела повлекана? Любов? — Скоти се изсмя вледеняващо. — Дава ти страхотенекс. Това е всичко, което ти дава. Може би ти казва, че си красив, ха? Вече си на средна възраст, с отпуснат корем и смелост на катерица!

Уорд скочи на крака, хвана Скоти за яката и го раздруса.

— Не ми говори по такъв начин, боклук такъв! Ти не си нищо повече от непътнолетен престъпник! Мръсен малък крадец и пияница, точно като майка си!

Скоти го бълсна и се отскубна. Стъклениите му очи го изгледаха изпепеляващо. Той протегна треперещия си пръст към баща си.

— Ще те подредя! — закани му се. — Ще убия онази дебела повлекана, с която спиш! И тогава всички ще разберат какъв си всъщност!

— Ти не си с всичкия си! — започна Уорд.

— Ще я убия!

Скоти тресна вратата. Уорд усети как го побиват ледени тръпки. Никога през целия си живот не се бе чувстввал толкова объркан. Застана до изпадналата си в безсъзнание съпруга и я изгледа с абсолютно отвращение.

— Ти, жалко подобие на човешко същество! — изрече яростно той. — Ти си виновна за всичко.

Но Гладис не бе в състояние да му отговори. Пет часа по-късно тя почина.

Уорд бе потресен. Никога не бе предполагал, че Гладис би извършила нещо толкова глупаво. Би трябвало обаче да е проумял, че пиенето ѝ я водеше към този фатален край. Скоти бе прав, той не ѝ бе

обръщал достатъчно внимание напоследък, не се бе поинтересувал, че тя може би търсеше изход, стигайки до ръба на пропастта.

Скоти го обвиняваше с основание. Той не бе изслушвал Гладис с години. Може би част от необузданото ѝ поведение се дължеше на неговото безразличие. Беше ѝ обърнал гръб и тя се бе самоубила. Сега трябваше да живее с тази мисъл и с вината, че докато тя е умирала, той се е стремял към Дора.

Телефонира в офиса, за да им съобщи за кончината на съпругата си. Аманда бе отишла на сватбата на най-добрата си приятелка тази сутрин и бе предала на Лайза, че няма да бъде на работа няколко дни. Помоли Дора да му се обади и предпазливо ѝ разказа какво се бе случило.

— Не излизай сама вечер — каза ѝ разтревожен. — Скоти заплашва да извърши нещо ужасно. Пази се.

— Синът ти? Той знае за нас? — попита Дора, изпаднала в паника.

— Да, знае. Обвинява и двама ни за това, което се случи с майка му. Мъртвопиян е и не го е грижа за последствията. — Дора, съжалявам, че те забърках във всичко това. Толкова съжалявам.

— Всичко е наред — отговори тя механично, но усети как ѝ прилошава.

Ако Едгар разбереше, би могла да загуби децата си. И това не бе най-лошото. Ами ако Скоти решеше да си отмъсти на синовете ѝ, вместо на нея? В един миг осъзна значимостта на своята простъпка. Беше рискувала сигурния си, щастлив живот, заради една позорна любовна авантюра.

Мири и Нелсън Стюърт грееха от щастие, когато излязоха от съда със свидетелство за брак в ръка. Аманда вървеше редом с тях и им се радваше. Мири въобще не изглеждаше като малкото уплашено момиченце, което си спомняше от детството си. Тя бе красива и сияеща в белия си костюм, така както би трябвало да изглежда една булка. До нея Нелсън Стюърт приличаше на човек, уловил фея. Той се притискаше към ръката на съпругата си, докато около тях се бяха струпали агенти от ФБР, за да ги поздравят.

— Удивени са — каза Мири, като се смееше тихично.

— Не могат да си представят как затънал в блатото човек като мен, е успял да улови красива пеперуда като теб. — Нелсън я целуна нежно по челото.

— Мисля, че жените се чудят как съм спипала такъв екземпляр — отговори Мири.

— А аз знам как се чувства петото колело на каруцата — засмя се Аманда, като стисна силно ръката на Нелсън. — Вие двамата заминавайте и се дръжте като младоженци, а аз трябва да гледам печатницата.

— Не оставяй шефа ти да вземе връх над теб — предупреди я Мири.

— Никога! Бих ви пожелала щастие, но вие вече го имате. — Някой ден и ти ще се омъжиш — каза ѝ Мири, като я прегърна топло.

— Не... — отговори Аманда. — Ще си поговорим, като се върнеш от медения си месец. Обичам те. — Тя се усмихна на Нелсън и се отправи към колата си.

— Нещо не е наред с нея — промърмори Нелсън.

— Джош. Отново. Тя никога няма да преодолее чувствата си към него, а той никога няма да се ожени — обясни му Мири. — Толкова ми е мъчно и за двамата.

— На мене ми е мъчно за мен самия. Не съм те любил от нощта, в която ми направи предложение. Целият съм в очакване.

Веждите ѝ се повдигнаха дяволито.

— Идеята беше твоя, въздържан тип такъв. Почувства се виновен, че сме прескочили границите на благоразумието, и ме държа на разстояние седмици наред! — Тя се облегна върху него, изненадана колко ѝ е лесно и приятно да се държи интимно с него. — Мина ми през ума, да те съборя на тревата и да те изнасиля там.

— Хайде, давай — предизвика я той.

— О, Нелсън! — възклика Мири с обожание. — Толкова те обичам!

— И аз, котенце. Хайде да изтичаме до апартамента ми и да узаконим церемонията.

Тя се засмя и го хвани за ръката.

— Каква съм късметлийка — промълви.

— Не забравяй и за моя късмет!

Аманда не бързаше да се прибере в офиса. Беше почти обяд и тя спря да си вземе сандвич и кафе. Когато отиде на работа, научи, че съпругата на Уорд е починала, и че той нямаше да се появи през следващите няколко дни.

— Някой изпрати ли цветя? — попита, когато Лайза и Тим се бяха събрали при нея.

— Ами, не — отговори Лайза.

— Ще се обадя. Какви задачи имате за днес, Вик и Джени?

— Не ни е дал нищо — промърмори Вик. — Понякога забравя.

— Няма ли днес среща в градския център със завръщащ се офицер от „Пустинната буря“?

— Ами, да — отговори той. — Но ние обикновено вземаме тази информация от всекидневниците.

— Вземи една камера и заминавай там — нареди му Аманда.

Вик засия.

— Наистина да напиша репортаж?

— Тръгвай — добави тя.

Той се засмя и хукна, преди Аманда да си е променила решението.

— Ами аз? — попита Джени.

— Вие не слушате ли новини? Един археолог прави разкопки до Тагарт Лейн. Открили са праисторически кости. Виж, какво можеш да разбереш. Когато свършиш, можеш да отидеш в кметството. Сприятели се с някого. Задавай въпроси.

— Мислех, че не си репортер — учуди се Тим, когато другите тръгнаха по задачи.

— Дружах с доста студенти по журналистика в колежа — усмихна се тя. — Отварях ушите си също. Докато господин Джонсън отсъства, ние ще направим още някои малки промени — добави лукаво. — Ще участвува ли?

— Иска ли питане.

Вечерта, когато си легна, Аманда бе така уморена, че не можеше да мисли за Джош, да тъжи, че я бе отхвърлил от живота си.

Дора цял ден бе неспокойна в офиса. Когато се прибра вкъщи, започна да проверява, дали всички прозорци са добре затворени. Едгар се изненада от поведението ѝ.

— Нещо не е ли наред? — попита той след вечеря.

Тя прехапа долната си устна. Двамата ѝ сина се бяха вторачили в нея с детско любопитство.

— Да, мамо — обади се Томи. — Ти си толкова замаяна напоследък. Дори забрави да ни прибереш след тренировката миналата седмица.

— Да — допълни Сид. — Забрави ни.

Тя трябваше да успокои треперещите си ръце.

— Имаме много работа в офиса. — Но вече ще е по-добре, след като се научих какво да правя.

— Чух, че съпругата на Уорд Джонсън е починала — каза Едгар.

— Трагичен край. Говори се, че пиела.

— Да.

— Е, поне има син. Това би трябвало да му е някакво успокоение. Дора, това кафе е твърде слабо. Не можеш ли да го правиш по-силно. И си забравила да сложиш сол на граха.

— Да, ще се погрижа за това.

Тя се отправи към кухнята, като слушаше как Едгар обяснява задачите по математика на синовете им. Погледна крадешком към него. Бе мил, добър човек. Не бе вълнуващ и тя не бе безумно влюбена в него, но той се бе грижил за нея и ѝ бе осигурил добър живот, дарил ѝ бе двама чудесни сина. Сега сигурно щеше да загуби всичко това, защото бе egoистка и алчна.

Внезапно почукване на задната врата я накара да подскочи. Тя бавно отиде да отвори с ръка на гърлото си. Дали не бе дошъл пияният син на Джонсън да я убие? Надникна зад пердето.

— Здравейте, госпожо Джонсън! — Едно рижо момченце ѝ се усмихваше. — Може ли да вляза? Идвам да пишем домашните си, заедно с Томи и Сид.

— Разбира се, Били — каза тя и отвори вратата.

— Господи, изглеждате странно, госпожо Джаксън. — Детето се намръщи. — Добре ли сте?

— Бих искала хората да престанат да ме питат това! — Тя се засмя нервно. — Разбира се, че съм добре. Върви при Били.

Момчето сви рамене и се отправи към трапезарията.

Дора се облегна върху кухненските шкафове и си пое дълбоко дъх. „Трябва да се овладея!“

На следващия ден обаче тя не бе на себе си.

Аманда я отведе насторани.

— Така няма да стане — каза ѝ тихо. — Какво има, Дора?

Тя се опита да отговори уклончиво.

— Знам за теб и за Уорд — каза Аманда, като я прекъсна. — Личният ти живот е твой проблем, но когато рискуваш мята бизнес, вече е и мой проблем. Искам да знам какво става.

— Скоти заплашва, че ще ме убие — призна тя Дора разтреперана. — Казва, че съм виновна, задето майка му се е самоубила, защото Уорд и аз... е, той пие като майка си и може би наистина ще го направи. Взема и наркотици също, както твърди Уорд.

— Тя погледна Аманда с отчаяние. — Исках малко внимание. Уорд ми казваше, че съм хубава. — По пухкавите ѝ бузи започнаха да се стичат сълзи. — Едгар никога въобще не ме забелязва. А сега ще умра, може би и момчетата ми, и аз съм виновна за всичко. Гладис Джонсън навярно щеше да е още жива, ако не бях аз!

— Престани — заповяда ѝ Аманда, за да не ѝ позволи да изпадне в истерия. — Престани веднага. Ти си възрастна жена. Достатъчно зряла, за да знаеш, че не можеш да си играеш с огъня и да не се опариш. Подала ли си оплакване срещу Скоти, за да бъде арестуван, ако се приближи до теб?

Дора се задъха.

— Не мога да направя това! Съпругът ми ще припадне. Ще иска да узнае причината!

— И ти не допускаш, че ще я открие? — попита тихо Аманда. — Не можеш да си толкова наивна. По един или друг начин, връзката ти вече не е тайна. Всички тук знаехме от седмици, Дора. Ако не си го разбрала, значи си се заблуждавала.

— Боже Господи! — Дора хвани главата си с ръце и изплака съкрушено. — Не!

— Чуй ме — започна Аманда. — Трябва да признаеш на съпруга си истината. Знам, че няма да ти бъде лесно. Но ако той те обича, ще

ти прости.

— Ще ми отнеме децата — прошепна Дора.

Аманда не ѝ напомни, че би трябвало да е помислила за децата си, преди да се хвърли в обятията на Джонсън. Тя и без това бе достатъчно разстроена.

— Може би няма — отговори Аманда. — Но животът ти наистина е в опасност. И не само твоя — добави тя. — Всички, които работят тук, и всички, които живеят с теб, са застрашени. Първо трябва да кажеш на съпруга си, а после да отидеш в полицията.

— Скоти може само да бълфира — извика Дора, заловила се за тази мисъл, като удавник за сламка. — Може просто само да приказва!

— Не би трябвало да разчиташ твърде на тази вероятност — изрече Аманда. — Нито пък аз.

Най-после Дора отстъпи.

— Добре — примери се тя, напълно отчаяна. — Ще му кажа тази вечер. А сутринта веднага ще отида в полицията.

— Съжалявам — каза Аманда със съчувствие. — Знам какво е да обичаш, без никаква надежда. Но просто нямаш друга възможност.

— Предполагам, че би трябвало да съм го разбрала вече — отговори Дора и се върна на работа, без да каже нито дума повече.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

До края на седмицата Аманда успя да ръководи офиса, без никакви проблеми. Беше удвоила приходите от рекламиите във вестника. Беше изпратила Лайза да разнася ценоразписите им и мостри от печатницата от врата на врата в Сан Рио. Реакцията на хората и на рекламодателите беше изненадващо добра. Опитваше се да не мисли за Уорд. Бяха изпратили цветя, но самата тя не успя да присъства на погребението на жена му. Тим отиде като представител на редакцията, а тя с останалите трябваше да подготви изпращането на поредния брой. Беше нужно да се сложат печати, вестниците да се опаковат и да се отнесат до пощата, и то съвсем експедитивно. В противен случай приходите им от рекламата отново щяха да секнат.

Дора бе обещала да признае на съпруга си за увлечението си и да отиде в полицията, за да подаде оплакване срещу Скоти. Но не бе изпълнила обещанието си. Не бе й достигнала смелост да обясни изневярата си пред Едгар.

Уорд се появи рано в петък сутринта. Изглеждаше състарен и имаше нужда от утеша. Дора копнееше да го приласкае до себе си и да го успокои, но не й се удава възможност.

— Какво, по дяволите, си направила с вестника ми? — избухна Уорд пред Аманда, след като прегледа броя, издаден без него. — Ние сме седмичник, а не всекидневник и не би трябвало да се конкурираме! Бях обещал на Боб Винсън, че има запазено каре на последната страница, а ти си го изместила в средата! — Той огледа вестника ужасен. — Боже Господи, свалила си рекламата на пицарията „Тартони“!

— Да, наистина — отговори Аманда, като се облегна върху бюрото му.

С хубавия си сив костюм с панталон и свитата в кок коса, тя изглеждаше като шеф тук. Контрастът между нея и Уорд Джонсън, с увисналите му панталони и измачканата плетена блузка, бе очевиден.

— Тартони не е плащал за рекламата си от шест месеца.

— Има финансови затруднения! — възклика Уорд.

Собственическото му поведение и необузданият му гняв към нея сложиха край на съчувствието ѝ. Вестникът беше неин, а той се опитваше да ѝ каже, че тя няма право да го ръководи!

— Може би не си забелязал — започна твърдо, — но ние самите имаме финансови проблеми. И нищо чудно. Нима във факултета по журналистика са ви учили, че можете да пускате бесплатни реклами и да продължавате да съществувате?

Той се изчерви.

— Не съм учен в журналистически факултет. Получих образованието си в училището на живота, който те удря жестоко.

— Тогава не си бил ударен достатъчно силно — отговори тя гневно. — Ръководиш тази редакция, като че ли ти е хоби за уикенда! Не вдигна цените, когато всички останали вестници в щата го направиха. Остави печатницата почти да загине, защото не коригира цените за печатните услуги. Не накара клиентите да четат коректурите и да ги одобрят, преди да се пуснат материалите им за печат. Загубихме толкова много пари, заради това. Още по-лошо, използваше остаряла хартия, която не е доброкачествена и почти се отказа от фотокопията. Вероятно е трябвало, защото никой не знаеше как да работи правилно с машината. Дори и да знаеха, ти бе достатъчно стиснат, за да не купиш тонер и да се правят качествени копия. Сега обаче машината работи добре и може би си забелязал, че привлякохме доста нови клиенти. Не назначаваш нови хора на работа, не повишаваш заплатите на старите... Моят професор по икономика в колежа би те харесал, като пример на всичко, което не трябва да се прави в бизнеса!

— Това е моят бизнес! — започна той разпалено.

— Това е моят бизнес! — контрира Аманда. — Вестникът е бил собственост на семейството ми почти сто години, а след две години аз ще притежавам четиридесет и девет процента! По документи, ти работиш за мен и не го забравяй никога! Дори сега имам достатъчно законни права, за да те изхвърля от тук, ако не покажеш, че можеш да гониш печалба. И ще го направя. С Джош се споразумяхме, че ще са ни необходими двама управители. Когато уточним подробностите, ти ще ръководиш вестника, а аз печатницата. Но, повярвай ми, ако не предприемеш никакви реформи, ще намеря друг!

— Коя си мислиш, че си!? — изрева Уорд насреща ѝ, а лицето му цялото бе пламнало.

— Дъщерята на Харисън Тод — отговори тя спокойно. — Твойт шеф.

— Ще отида при Джош Лоусън — заплаши я той.

— Вече бях при него — осведоми го Аманда, като го наблюдаваше как омеква. — Двамата с Джош сме на едно мнение за поведението ти напоследък — добави многозначително. — Ти не си тук по милост. Предлагам ти да се заловиш за работа и да вършиш това, за което си нает. Управлявай вестника така, че да има печалба, а не като благотворително дружество.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Ще съжаляваш за това — процеди той, задъхвайки се от ярост.

— Не, няма. Но ти може би ще съжаляваш, ако не подредиш живота си. И още едно нещо. Никой няма да остава повече тук след работно време, господин Джонсън. Вратите ще се затварят точно в пет. За всички се отнася!

Той преглътна. Очите му се насочиха през отворената врата към Дора, застанала там, без да смее да се намеси. Тя се обърна и отбягна погледа му.

Беше преживял една ужасна седмица. Скоти не бе преставал да пие и да гълта някакви хапчета след смъртта на майка си. Непрекъснато заплашваше, но за щастие, бе твърде пиян, за да изпълни заканите си. И все пак, тази сутрин го бе изгледал така зловещо.

Сега и Аманда Тод се бе изправила срещу него. Уорд просто не можеше да повярва на промяната, настъпила в нея. Беше като баща си, но той едва сега го бе открил.

— Добре — изрече надменно той, като преглътна гордостта си.

Точно сега не можеше да си позволи да загуби работата си.

— Добре. Ще направя някои реформи.

— Имам пълно доверие в теб, господин Джонсън — каза Аманда подчертано вежливо и се върна в офиса си.

Седна на бюрото си и се опита да диша равномерно пет минути, за да се успокои. Най-после се усмихна, доволна от себе си.

Неочаквано Уорд бе посетен от един редактор от Джорджия, с когото се бе запознал на някаква конференция в началото на годината. Гостенинът заедно със съпругата си и двамата си малолетни сина обиколи цялата редакция и отбеляза, че всичко му се струвало добре ръководено и процъфтяващо.

— Ние имаме седмичен вестник в планинските райони на Джорджия — каза посетителят, като се усмихваше под мустак. — Той е собственост на майката на съпругата ми, но е по-скоро фамилна фирма. В близките дни обаче възнамерявам да се откажа от него и да се оттегля да пиша книги.

— Мисля, че всеки, който може да ръководи седмичник, би могъл да върши всичко останало — съгласи се усмихната Аманда.

— Твърдят, че било свързано с пълнолунието — отговори редакторът от Джорджия и двамата със съпругата си се спогледаха с обич.

Аманда се извини, разстроена от очевидно щастливите взаимоотношения на гостите си. Тя никога нямаше да узнае какво означават тези тайни усмивки на влюбените двойки, нямаше да разбере радостта на брака, който продължава с години. Щеше да остане сама. И всичко това, само защото Джош не бе в състояние да се задоволи с нещо, което не бе съвършено.

Все още си мислеше за Джош, когато наближи време за обяд. Уорд бе изпратил гостите си и бе отишъл в задната стая, за да провери някакви негативи с Тим. Аманда седеше на бюрото си и гледаше към приемната. Вниманието ѝ бе привлечено от отварянето на входната врата. Тя погледна любопитно към нея точно навреме, за да види същия раздърпан младеж, когото бе срещнала преди няколко дни, да размахва пистолет из офиса.

Тя се опита да стане, но младежът подскочи и насочи оръжието право към нея с треперещите си ръце.

— Излез оттам! — нареди ѝ той. — Бързо!

Аманда заобиколи бюрото и мина покрай него с подкосени крака. Зениците му бяха разширени. Целият трепереше. Беше пил нещо, а очите му ѝ подсказаха, че бе дошъл тук, за да изпълни заплахите си. Това не бе шега. Тя си помисли почти истерично, че

Джош би могъл да забрави сега за доказателствата, защото всички служители щяха да бъдат убити тук.

— Скоти!... — избухна Уорд, когато видя момчето. — Глупак такъв, дай ми този пистолет!

Скоти насочи дулото към баща си и изведнъж го премести към Дора, която също бе излязла, за да види каква е тази суматоха.

— Пачавра! — изкрешя той. — Мръсна пачавра! Ти уби майка ми! Тя умря заради теб!

Дора пребледня като платно и се хвани за рамката на вратата.

— А ти, рогат стар пръч, ти никога не си беше вкъщи, заради нея! Тя е дебела, стара и грозна. Това ли бе най-доброто, което може да си намериш?!

— Скоти, ти се нуждаеш от помощ — каза Уорд, като се опитваше да говори спокойно, и се придвижи крачка напред.

— Не! — предупреди го Аманда. — Не се приближавай.

Уорд спря.

Скоти я изгледа и дори й намигна.

— Изискана дама. Ти си госпожица Тод. Той се оплаква от теб през цялото време. Казва, че се опитваш да му вземеш работата. Браво на теб. Той никога не прави нищо, друго, освен да гледа телевизия. Когато не язди дебелата повлекана.

Дора ту пребледняваше, ту се изчервяваше цялата.

— Ти не разбиращ — каза тя с писклив глас.

— Имаш съпруг и две невръстни деца — прекъсна я Скоти. — Не мислиш ли за тях? Горките малки момчета, каква майка имат!

Дора прехапа устната си.

— Ако искаш да ме застреляш, давай — промълви дрезгаво тя.

— Но няма... няма да нараниш момчетата ми?

Скоти повдигна веждите си.

— Тук съм, за да убия теб, госпожо — насочи пистолета към нея.

— Само теб. Това е заради майка ми, глупава пачавро!

Аманда знаеше, че той щеше да стреля. Трябваше или да се хвърли към него, или безучастно да наблюдава как Дора умира.

Едва ли щеше някога да си обясни, откъде събра сили, да скочи към него и да го удари по ръката, точно когато той натисна спусъка. Автоматичният пистолет изгърмя три пъти в последвалата схватка и няколко души на паркинга отпред изпищяха.

Скоти сякаш полудя. Удари Аманда с дръжката на пистолета по рамото и я събори на пода. После стреля към тавана и към прозореца на предната врата.

Аманда остана да лежи, като се проклинаше тихичко и притискаше наранената си ръка. Не можеше да остави Дора да умре, но реакцията ѝ го бе вбесила. Сега всички щяха да бъдат застреляни. Никога нямаше да види Джош. Шепнейки името му, тя затвори очи.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — виеше Скоти.

Той се обърна и сграбчи Лайза за врата, като опря пистолета до брадичката ѝ.

— Не се приближавайте до мен — изкрещя истерично. — Ако се приближите ще я убия!

Всички замръзнаха. Заедно с Лайза той стигна до няколкото стъпалата, които водеха през коридора до печатницата. Заключи вратата и пусна момичето. Сега вече ги беше взел всички на прицел.

— Седнете! — нареди им, като посочи към пода, а в същото време се чу воят на приближаващите се полицейски коли. — Побързайте!

Скоти беше нервен, превъзбуден и те му се подчиниха безпрекословно. Автоматичният пистолет имаше доста патрони, а той бе изстрелял само пет. Аманда си мислеше, че му бяха останали достатъчно за всеки един от заложниците му.

Гумите на полицейската кола иззвистяха, когато спря пред сградата. Отвори се врата. През високоговорителя се разнесе глас:

— Говори полицията. Хвърли оръжието си и излез с вдигнати ръце!

— Ще имате да вземате! — изрева Скоти и се изсмя.

Сега се забавляваше. За пръв път бе притиснал до стената баща си.

— Имам заложници!

Джош пристигна от Насау след обяд. Главата го болеше твърде много, за да се срещне с Джонсън и да го подложи на кръстосан разпит за връзката му с Дора. Опита се да намери първо Аманда, но без успех. После позвъни на Мири, но тя очевидно бе заминала на меден месец.

Иzmoren и раздразнен, той позвъни на Дайна.

— Все още ли не се обажда никой от офиса на Джонсън? — попита той.

— Не, сър — отговори тя. — Позвъних в телефонната компания. Ще изпратят човек там да провери.

Джош се намръщи.

— Не ти ли се струва странно, че телефонът в редакцията на вестник може да не бъде вдигнат толкова дълго?

— И аз се чудех същото. Има... Един момент, сър.

След кратка пауза, тя отново се свърза с него, но гласът ѝ бе необично разтревожен.

— Господин Loусън, беше Тед. Искаше да знае дали сте чул, че някакъв луд е взел за заложници служителите в „Газет“.

Той скочи на крака и влезе в нейния кабинет, преди тя да успее да повтори думите си.

— Няма да съм тук следобед — каза ѝ.

Тя го видя да излиза и се върна отново на телефона.

— Тед, господин Loусън тръгна към редакцията. Те добре ли са?

— Засега. Момчето е взело наркотики и не може да се разчита на него. Съжалявам, че и Аманда е там. Положението изглежда лошо, Дайна.

— Горкият господин Loусън — изрече загрижено секретарката.

Скоти се забавляваше да си играе на надмощие. Той размахваше пистолета наоколо и наблюдаваше с удоволствие как баща му гризеше ноктите си. Майка му бе страдала заради този мъж. Сега той искаше баща му да узнае какво означава да се чувствува безпомощен и самoten.

— С това няма да постигнеш нищо — престраши се да каже Аманда. — Само ще влошиш положението си.

— Говориш твърде много — изсъска момчето.

— Някой не ти е говорил достатъчно — продължи спокойно Аманда. — Майка ти би ли желала да извършиш това?

— Разбира се! — възклика изненадан Скоти. — Тя го мразеше! Той не ѝ даде нищо, а разби сърцето ѝ. Тази жена... — Скоти към Дора — бе последната капка. Мама толкова много плачеше.

Той сякаш щеше да се пръсне от ярост, докато гледаше побелялото лице на баща си.

— Плачеше, да те вземат дяволите!

Насочи пистолета към него.

— Не го застрелвай — намеси се умолително Дора, като се прилепи плътно до Уорд. — Убий мен, но не наранявай баща си.

Уорд я изгледа удивен, че тя бе така загрижена за него. Не каза нито дума, но погледът му бе достатъчно красноречив.

— Дора, недей, скъпа — изрече нежно. — Недей.

— Защо не можеше да обичаш майка ми? — изкреша Скоти, а пистолетът в ръката му се разтрепери. — Защо!

Уорд го погледна.

— Майка ти никога не ме е искала — отговори той студено. — Тя искаше пари и положение. А аз просто исках да ръководя един обикновен провинциален вестник. Каквото и да направех, никога не бе правилно в нейните очи.

— Тя беше светица!

— Тя беше егоистка, хленчеща пияница! — ядоса се Уорд. — И ти го знаеш много добре! Тръгнал си по същия път като нея, не можеш ли да го разбереш?!

— Трябва да те надупча — изрече Скоти със смразяваща решителност. Той насочи пистолета към гърдите на баща си. — Няма да бъде трудно. Трябва само да натисна спусъка...

— Скот Джонсън! — до тях достигна глас по високоговорителя.

Скоти подскочи с подивели очи.

— Какво?! — изрева.

— Аз съм полицейският посредник — продължи гласът. — Искам да разговарям с теб.

— Да? За какво?

Докато говореше, силите му го напуснаха. Телефонът отдавна бе изключен. Сега и електричеството. Офисът потъна в тъмнина.

— Светнете отново! — изкреша Скоти.

— Излез да поговорим — отвърна посредникът.

— Как ли пък не!

Една голяма черна лимузина спря точно до сградата и Джош излезе от нея. Намери офицера, който провеждаше акцията, и го придърпа настрана.

— Аз съм собственик на тази компания — каза му, без никакви предисловия. — През печатницата има задна врата и един коридор води до офиса, където са заложниците. Ако разполагате с човек, да отвори ключалката безшумно, може да го изненадате в гръб.

— Имам такъв — отговори полицаят лаконично.

— Вътре добре ли са? — попита Джош.

— Засега са добре. Не знаем какво иска. Стреля няколко пъти, но мислим, че все още не е убил никой.

Лицето на Джош се изопна.

— О, Господи — произнесе той тихо, като си представи, че вътре лежи Аманда ранена.

— Има ли друг пистолет в офиса, освен неговия? — заинтересува се офицерът.

— Поне аз не знам. Главният редактор не държеше оръжие в сградата. Мога да ви скицирам разположението, ако ще ви помогне — предложи Джош, като се опитваше да не мисли, че Аманда е в същата сграда, заедно с един въоръжен луд.

Около тях се тълпяха хора, минувачи, продавачи от съседните магазини. Всички искаха да погледнат. Шофьорите намаляваха скоростта, преминавайки покрай полицейските коли.

— Истинско дневно шоу — измърмори офицерът, докато Джош скицираше вътрешността на сградата върху лист хартия.

— Представете си само, да държи заложници в редакция на вестник — отговори Джош с черен хumor. — Каква история ще имат само, след като всичко приключи.

— Надявам се, да са в състояние да я напишат.

— Боже Господи, аз също.

Той застана малко отстрани и запали пура, докато полицейският посредник се опитваше да убеди Скоти, да излезе доброволно от сградата. Но младежът се забавляваше и не искаше да се подчини. С напредването на деня обаче, той започна да проявява признаци на слабост и с всяка изминалата минута ставаше видимо все по-нервен.

— Трябва да пийна нещо — изръмжа. — Тук има ли някоя бутилка?

— Не, знаеш, че мразя алкохола — отвърна Уорд студено.

Скоти отиде до вратата и изрева с всички сили:

— Искам някакъв алкохол. Донесете ми бутилка уиски. Веднага!

— Най-после — въздъхна посредникът. — Пролука.

Изпратиха за бутилка уиски. Разбира се, уискито първо бе „обработено“. Беше сложен нов печат и по нищо не личеше, че в него имаше приспивателно. А ако момчето наистина се нуждаеше толкова отчаяно от гълтка, колкото подсказващо гластьт му, то нямаше да я оглежда твърде внимателно.

— Луди ли са? — задъхано попита Лайза, когато поставиха бутилката пред вратата и се отдалечиха. — Те са луди!

— Не, не са — ухили се доволно Скоти. — Чудесни са. Знаят какво ще направя с вас, ако не ми дадат, каквото поискам. Господи, наистина трябва да пийна.

Той отвори предпазливо вратата, озърна се навън и сграбчи бутилката. Провери капачката. Не биха могли да инжектират нищо през металната капачка и да не се забележи, а ако я бяха отваряли, печатът щеше да бъде счупен, а той не беше.

— Добри момчета. Хубаво питие. Високо качество. Не мога да си позволя това — добави, като изгледа свирепо баща си.

Уорд, който бе работил като журналист доста дълго време, знаеше почти със сигурност какво бе направила полицията, но дори окото му не мигна.

— Не го пий — рече само на сина си. — Пил си достатъчно.

Рискът беше пресметнат добре. Скоти го изгледа свирепо, доразвъртя капачката и отпи две големи гълтки.

Уорд отклони погледа си встрани, за да не може Скоти да забележи победоносния му вид.

— Хубаво е — кимна младежът. — Много хубаво.

— И отпи още малко.

Уорд незабелязано погледна часовника си. Вероятно лекарството щеше да подейства след няколко минути. Надяваше се всички отвън да го съзнават и да не предприемат никакви прибързани действия.

Ръката на Аманда пулсираше. Тя се облегна на стената и затвори очи. Всичко й се струваше някак нереално, с изключение на болката в рамото й. Само преди няколко дни тя бе в обятията на Джош цяла, дълга нощ, възнесла се до небесата. Сега бе изправена срещу смъртта.

Спомняше си твърде добре думите му, преди да си замине. Ако бяха наистина верни, всичко, което той изпитваше към нея, бе просто физическо желание. Сега тя не му липсваше въобще. Щеше да умре, а неговият живот щеше да продължи без никакви смущения. Това я болеше най-много от всичко.

— Много съжалявам — изрече с усилие Дора през сълзи. — Вината е моя.

— Не, не е — каза Уорд, като стисна ръката ѝ. — Търсехме нещо, което никога не бяхме получили, и имахме нещастието да го намерим един в друг. Аз също съжалявам, но нищо всъщност не се е променило, освен че Гладис е мъртва.

— И ти си доволен, нали? — попита Скоти с почervеняло лице.

— Доволен съм заради нея, Скоти. Тя беше нещастна и направи всички около себе си нещастни. Може би сега е намерила покой.

— Това едва ли те интересува. Ти никога не си я обичал!

— В действителност, когато се оженихме, я обичах твърде много. Но аз исках дете, а тя не искаше. Аз ѝ отнех правото на избор — добави Уорд тихо. — Тя се опита да направи аборт, но аз открих намеренията ѝ и я спрях. Никога не ми го прости. Отнасяше се толкова жестоко с мен, че дори не можеш да си представиш. Веднъж дори ми каза, че не си мой син. В живота ѝ имаше и други мъже, Скоти. Имаше много мъже.

— Лъжеш! — избухна Скоти и отново вдигна пистолета. — Вземи си думите назад! Тя не беше такава! Тя беше моя майка и ме обичаше!

— Тя обичаше да те използва срещу мен — поправи го той. — И добре се е справила. Погледни се. Ти си неин образ и подобие до най-малките подробности, дори до пиянското ѝ олюяване!

Скоти загуби контрол върху пистолета и той изгърмя случайно. Патронът се заби в стената на няколко сантиметра от главата на баща му.

Навън Джош замръзна при този изстрел. Сърцето му щеше да се пръсне и той спря да дишаш.

— Аманда...! — отрони ужасен.

Полицейският посредник и офицерът се спогледаха.

— Бил, виж, дали ще можеш да надзърнеш в офиса!

Един полицай с бинокъл погледна през прозореца, но не видя кръв.

— Всичко е наред — каза той. — Бутилката е отворена. Пие от нея.

— Това е кратък отдих — изрече замислено офицерът. — Но лекарството ще подейства едва след няколко минути, а той като че ли има мухи в главата. Ако изчакаме още, може да реши да застреля някого.

Джош стискаше зъби от безсилие и болка.

— Влизаме — каза тихо полицаят. — Внимателно, но влизаме.

— Не бихте ли могли да повикате екип от отдела за бързо реагиране — предложи Джош.

Полицаят му се усмихна.

— А вие какво си мислите, че сме пътна помощ? Хоукънс, с мен — нареди той.

Облякоха бронирани жилетки и се въоръжиха. Коленете на Джош омекнаха, като си помисли за последствията. Всичките му доводи срещу женитбата с Аманда се стопиха, докато преживяваше кошмар, да не я загуби. Обичаше я. Всичко, което имаше значение сега, бе само това. Ако тя го обичаше достатъчно, за да е готова да се омъжи за него, той бе готов. Повече от готов. Ако Аманда загинеше сега, как ли щеше да го преживее?

Полицайт се раздвижиха, но той ги спря разтревожен.

— Лекарството трябва да действа, нали?

— Чуйте — отговори съчувствено офицерът, — това момче е свикнало с лекарства. Вероятно на него ще му повлияе по-бавно, отколкото на някого, който не е употребявал наркотики. Не искате да рискуваме живота на хората вътре, нали?

— Не, не искам — въздъхна унило Джош.

Офицерът го потупа по рамото.

— Доверете ми се. Правил съм това, откакто бях на двадесет години.

Джош прецени, че сега сигурно беше на около четиридесет, и като че ли се поуспокои малко.

Полицейският екип се зае със задачата си. Цялата операция трая по-малко от три минути от началото до края. Полицайт влязоха през печатницата и умело отключиха вратата, която водеше към офиса на

„Газет“. Навън, както предварително бе уточнено, в същото време беше пусната сирената на полицейската кола, за да прикрие лекият шум от отварянето на бравата. После едновременно въоръжените мъже се появиха зад гърба на Скоти.

Чуха се изстрели.

Джош изруга гласно и се устреми към вратата, но двама от пазителите на реда го задържаха.

— Просто стойте мирно — наредиха му те. — Няма да помогнете, ако ви улучи куршум.

Минута по-късно входната врата на „Газет“ се отвори.

— Чисто е! — извика офицерът навън. — Няма жертви!

Джош си отдъхна.

— Господи — промълви той и изтича към вратата.

Профуча покрай униформените мъже и намери Аманда на пода, да държи рамото си. Коленичи до нея и я докосна с треперещи ръце.

— О, скъпа — прошепна той. — Не знаех какво говоря!...

— Джош? Джош!

Тя се прилепи до него, като му шепнеше нещо, но после избухна в сълзи от напрежението на изминалите няколко часа.

Другите бяха изведени навън до лекарския екип, който чакаше наблизо. Скоти имаше огнестрелна рана в ръката, а на стената, до която бе стоял, имаше доста голяма дупка. Успокоителното в уискито най-после бе подействало. Той беше отведен, без да погледне към баща си. Уорд стоеше, прегърнал Дора, и почти изпаднал в шок.

— Лошо ли беше? — попита Джош.

— Можеше да бъде и много по-зле — отговори Аманда.

Джош изгледа Уорд, а после Дора.

— Той ти е син, доколкото разбрах.

— Да — отговори Уорд.

Краката му се подкосиха от гневния му поглед и той придърпа Дора по-близо до себе си.

— Съпругата ми почина и той ме обвинява за това. И Дора.

— Аз също обвинявам теб и Дора — изрече ледено Джош. — Ако имаш останал и късче здрав разум, ще изчезнеш от очите ми, докато все още можеш. Ако нещо се бе случило с Аманда, и Господ нямаше да те спаси.

Уорд никога не бе виждал такъв поглед у друг мъж. Той дръпна шокираната, премаляла Дора навън и повече не се обърна назад.

Лайза бе успокоявана от Тим, Вик и Джени, които бяха излезли да обядват, когато Скоти нахлу в офиса. Тя им разказваше накратко събитията.

Джош вдигна Аманда и я понесе на ръце.

— Нека да те отведа, да се погрижат за теб, миличката ми — каза й нежно.

Лицето му все още бе неестествено пребледняло, но вече се усмихваше.

— Ay! — възклика Джени, когато забеляза Джош. — Кой е този красавец?

— Шефът ти — изрече Джош, като погледна предизвикателно към нея. — Но това е очевидно. А ласкателството няма да те задържи на мястото ти. Вземи камера, за бога, и започвай да задаваш въпроси! Къде е чувството ти за изключителност?

— Да, сър! — отговори Джени. — Можете да разчитате на мен, сър!

Джош се обърна към Тим.

— Можеш ли да се заемеш с печатницата временно?

— Да, сър! — засмя се доволен Тим.

— Хей, това е моят вестник — намръщи се Аманда, когато той се обърна и я понесе към линейката. — Моята печатница също!

— Само давам предложения, като твой съдружник — изрече Джош успокояващо. — Можеш да отмениш всяко решение, което не ти хареса по-късно. Но трябва да задържим редакцията отворена, скъпа — прошепна той и потърка устните о вирнатото й носле, — докато реша какво ще предприема, за да намеря заместник на Джонсън.

Тя поруменя от тона му и ласката. Но когато се опита да обвие ръцете си около врата му, изохка от болка.

— Как се случи? — попита Джош.

— Удари ме с пистолета — отговори неохотно тя.

Той не я гледаше. Но високото му, стройно тяло потрепери и лекарят изтича към него.

— Сър, мога ли да ви помогна?

— Ударена е — отговори Джош, като пусна Аманда да стъпи на краката си внимателно. — Ръката й може би е счупена.

— Ще проверя. Не се тревожете. — Докторът се намръщи, докато опипваше ръката ѝ. — Лошо е наранена, но мисля, че не е счупена. Все пак трябва да се направи рентгенова снимка. Никога не се знае, дали няма някое леко спукване, което после да те мъчи с години.

— Ще я закарам в болницата — каза Джош. — Хайде, малката ми.

Той отново я вдигна, въпреки протестите ѝ, и я отнесе до лимузината.

— Или ще ми позволиш да се грижа за теб, или ще трябва да наблюдаваш как съпровождам момчето до затвора, готов да го пребия до смърт — процеди през зъби. — Избирай.

Тя отстъпи. Облегна глава на рамото му и го загледа с изненада.

— В такъв случай е добре, че се опитваш да ме предпазваш. Ще легна тук и ще се опитам да изглеждам безпомощна.

Очите му се плъзнаха надолу към нейните.

— Има само едно място, където бих желал да си напълно безпомощна. Мисля, че вече знаеш къде е.

— Това вече не е достатъчно, Джош — изрече Аманда тъжно и се извърна. — Съжалявам.

Ръцете му се свиха.

— Аз също съжалявам. Съжалявам, че те нараних, преди да си тръгнеш от Опал Кей, съжалявам, че бях толкова твърдоглав и глупав. Би трябвало да държа устата си затворена.

— Истината винаги е най-доброто нещо.

— Ти все още не знаеш истината — каза той, а очите му изпиваха жадно лицето ѝ. — Но след като се погрижат за теб, както трябва, ще ти я разкрия. Цялата. Тогава — добави той, — ще вземем решенията.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Дора запази самообладание с Уорд, докато той отдели внимание на журналистите, полицайите и лекарите. Но когато останаха най-после сами в колата му, тя падна духом.

— Служката ще се разнесе из целия град — прошепна. — Едгар ще я чуе в новините, преди да успее да я чуе от мен.

— Съжалявам — каза Уорд нещастно. — Дора, скъпа, толкова съжалявам.

— Ще ми отнеме синовете.

— Може би няма. — Той стисна ръката ѝ. — Слушай, ами ако се разведеш и се омъжиш за мен. Тогава ще изискаме чрез съда дни за посещения. Няма да загубиш децата си, обещавам ти.

— Ти загуби твоите — каза тя тъжно. — И всичко заради мен.

— Всичко се натрупваше с години, Дора. Ти само ми помогна, нещата да се ускорят. Всичко ще бъде наред. Ако Лоусън ме уволни, ще си намеря друга работа. Винаги мога да стана отново репортер, ако се наложи. Появрай ми. Чувствам се нов човек. Бих могъл да направя всичко, ако те имам. Какво ще кажеш? — изгледа я топло. — Ще рискуваш ли с мен?

Едва тогава Дора напълно осъзна всичко, от което се отказваше. Уорд бе добър с нея в леглото. Беше внимателен човек. Но тя бе пожертвала почтеността си, сигурното си бъдеще и децата си. Вече нямаше начин да си ги върне отново. Имаше Уорд. Но сега, след като го имаше, не ѝ бе позволено да се върне назад. Съпругата му бе мъртва. Синът му вероятно щеше да отиде в затвора. И тя бе катализаторът. Трябваше да изживее целия си живот с неговите неуспехи и със съзнанието, че тя бе виновна за тях.

— Разбира се, че ще рискувам с теб, Уорд — отговори глухо. Опита се да му се усмихне. — Но сега е по-добре да ме откараш вкъщи. Дължа на Едгар и на момчетата обяснение, когато се приберат.

Той прие идеята ѝ с неохота, но накрая се съгласи да я пусне сама.

Когато Дора отвори вратата, в къщата цареше необичайна тишина. Нямаше никой у тях. Една бележка бе забодена за безупречно бялата покривка на масата в трапезарията. Беше надписана за нея. Разтвори я.

„Дора, съжалявам, че не си могла да бъдеш честна с мен за твоята изневяра. Ще отведа момчетата при майка ми, където се надявам, пресата да не ги беспокои. Те са много разстроени. Мислех, че си щастлива с нас. Бих искал да ни беше казала нещо, преди да е твърде късно.

Едгар“

Дора се отпусна върху дивана и стисна хартията в ръката си. След минута започна да плаче. Когато най-после Уорд ѝ се обади, тя бе събрала част от нещата си в една чанта и го помоли да дойде и да я отведе. Не можеше да направи нищо друго. Беше се отказала от всичко, което имаше. Уорд също. Може би нямаше да бъдат безумно щастливи заедно, но връщане назад нямаше. Бе искала Уорд и по ирония на съдбата го бе получила. Сега трябваше да се постарае да подреди най-добре това, което бе спасила от живота си. „Всичко ще бъде наред“ — каза си тя. И все пак, последният поглед, който хвърли към стария си дом, бе изпълнен с горчивина, когато потегли в колата на Уорд.

Ръката на Аманда бе само наранена, но лекарят ѝ предписа лекарства за успокоение и ѝ препоръча да си почине добре през нощта. Даде ѝ и някакво приспивателно.

— Това няма да ти трябва — прошепна Джош, като сложи хапчетата в джоба си. Тъмните му очи я оглеждаха топло. — Имам подобър начин да те приспя.

— Така ли? — попита тя с повищено любопитство.

— О, да. — Той я притегли по-близо към себе си, докато лимузината му си пробиваше път през вечерния трафик на Сан

Антонио към къщата му. — Имаш ли новини от Брад?

— Вчера получих писмо. Твърди, че се справя добре. — Тя го погледна. — Мислел, че е бил влюбен в мен, но е решил, че е било повече въпрос на наранено самолюбие. Извинява се много за всички неприятности, които ми е причинил.

— Ще му прости, ако и ти го направиш.

— Трябва. Той не е лош човек, всъщност. Не би могъл да бъде. Той ти е единственият роднина.

— Това ми хареса!

Джош се облегна на седалката с дълбока въздишка и я притисна още по-близо до себе си.

— Господи, какъв ден. Когато дойдох да те потърся, нямах представа, на какво ще попадна. Наистина ли си добре?

— Наистина. Дълго ли стоя отвън?

— Достатъчно дълго, за да полудея — отговори той. — Беше ме е страх, че те е убил, когато чух изстрела. Не знам как продължих да дишам.

Аманда се усмихна и се сгущи върху широките му гърди.

— Мислех си, че няма да те видя повече. Как ли щях да го понеса.

Ръката му се сви конвулсивно. Той се взираше през матовото стъкло на колата, без да забелязва уличното движение.

— Почти направих трагична грешка, Аманда. До днес не бях проумял, че всички мои благородни саможертви не биха означавали нищо, ако беше умряла. Ако те бях загубил.

Сърцето ѝ подскочи.

— Ти самият каза, че беше самоекс — напомни му тя.

— Знаеше много добре — отговори той. — Знаеше, че лъжех хладнокръвно през цялото време.

— Ами, да — призна тя. — Но все едно, твърде много ме нарани.

Джош я изгледа.

— Не можеш да очакваш чудо — продължи по-тихо той. — Събрах шестима специалисти. Всички са на едно мнение. Никога няма да съм в състояние да те даря с дете. — Той се поколеба. — Е, по естествен начин. — Докосна я по бузата. — Има малък шанс да забременееш инвирто, или както ги наричат, „бебета в епруветка“, ако си съгласна да опиташи по-късно.

— Единствено съм искала винаги теб — отговори чистосърдечно тя. — Грешиш, ако мислиш, че интересът ми към теб се ограничава само до плодовитостта ти.

Джош погледна встрани, леко разтревожен.

— Минавало ми е през ум един-два пъти, но жените искат бебета, нали?

Тя потърси очите му.

— Аз исках теб. Само теб, Джош. Доставяше ми удоволствие, да съм с теб, да разговарям с теб, да споделям лошите ти мигове. Мислим еднакво по толкова много въпроси. Всичко останало ще доведе до безброй спорове, с които ще трябва да се справяме по-късно.

Той се засмя доволно.

— Говориш като жена, решена да се отаде напълно.

Аманда повдигна лицето си към неговото.

— О, да — произнесе тихо. — Години наред с теб. Както на теб ти харесва. Без никакви вериги...

— Не — прекъсна я той със сладострастна целувка. — Повече няма да те пусна, да се отделиш от мен. Не съм особен привърженик на дълготрайното сгодяване. Ако побързаме, можем да сме женени след три дни.

— Женени!

— Не се шокирай. Можеш да ме изплашиш и мен. Какво ще кажеш, да си направим малка сватба, в интимен кръг.

Главата ѝ се завъртя. Може би изпитанието едва сега започваше да ѝ се отразява и Аманда изрече опасенията си гласно.

— Не, скъпа — отговори Джош нежно. — Не е от изживяното. А от мен.

— Ами какво ще стане с онзи бурен сексуален живот, който ме заплаши, че ще заживееш? — попита тя със святкащи очи.

Джош се усмихна виновно.

— Това бе последният дolen опит, да те спася от себе си. Откакто си замина, не мога да правя нищо друго, освен да тъжа за теб, дори вече не спя — изрече той след минута. — А днес наистина щях да те загубя. — Джош докосна косата ѝ нежно, като я отметна от лицето ѝ. — Аманда, обичаш ли ме достатъчно, за да опиташ щастието си с мен?

— Знаеш отговора на този въпрос, преди още да си го задал — отвърна тя.

Той потърси очите ѝ бавно и кимна.

— Винаги съм го знаел. Затова си направих изследванията първо. Желаех те повече от всичко на света, с изключение на твоето щастие. То винаги е било на първо място.

— И после се опита да отнемеш единственото нещо, което бе моето щастие — ти.

Джош я притисна до себе си, като внимаваше да не докосне наранената ѝ ръка.

— Ще те богочовия до мига, в който ме спуснат в гроба — изрече той дрезгаво. — И последната ми мисъл ще бъде за... теб!

Аманда усети как очите ѝ се насълзяват от обичта и нежността в този пълтен, тих глас близо до ухото ѝ. Устните му не трябваше да търсят дълго нейните.

Тази нощ, притихнала, задоволена в обятията му, Аманда потъна в дълбок, спокоен сън. Бяха се любили бавно, нежно, страстно. После поговориха малко за вестника и за наемането на нов човек на мястото на Уорд Джонсън. Но бяха ненаситни един за друг и често прекъсваха шепота си, за да се приласкават отново и отново.

Докато тя спеше, Джош остана буден и я съзерцаваше с неприкрито задоволство в тъмните си очи. През целия си живот не се бе чувствал така щастлив. Най-съкровената му мечта лежеше до него. Аманда бе израснала от малкото, уплашено момиченце до зряла, независима жена. Би понесла всичко, което щеше да ѝ поднесе животът, и той го знаеше. Изпита удовлетворение, като съзнаваше ролята си за нейното развитие. Ако нямаше никакви пречки и той се бе отдал на страстта си по нея по-рано, щеше да я осакати. А сега тя си имаше свой собствен живот и свое собствено мнение, независимо от неговите. Ако поради никакви причини ѝ се наложеше да разчита на себе си в бъдеще, бе убеден, че щеше да се справи. Джош се усмихна блажено на невероятното си щастие. „Понякога — мислеше си той, — съдбата е благосклонна.“

Нововъведенията на Аманда в печатницата бяха направени, без никакви усложнения повече. Уорд Джонсън се ожени за Дора и, след като Скоти бе освободен от затвора, тя се грижеше много по майчински за него, отколкото някога Гладис. Дора получи право да се вижда с децата си и често всички излизаха заедно.

Един дългогодишен репортер бе назначен за управител на вестника. Аманда се зае с ръководството на печатницата, която се превърна в голям конкурент на много по-големи фирми в Сан Антонио. Години по-късно нейната печатница погълна още две други и стана най-голямата в града.

Джош и Аманда се ожениха в деня, когато „Газет“ отпечата статията за изключителното положение на заложниците в редакцията на вестника, завършило с арестуването на похитителя. Беше общо взето приятно написана история. Но статиите в сензационните вестници, които последваха, съвсем не бяха такива.

След като бе изпълнено условието в завещанието на Харисън Тод, Аманда да се омъжи, Джош прехвърли пълния контролен пакет на вестника и печатницата на Аманда. Той не смееше, да я попита кое от двете събития я е направило по-щастлива. Не трябваше и да го прави. Отговорът на Аманда личеше в очите ѝ.

ЗА АВТОРА

Световноизвестната американска писателка Сюзън Кайл започва кариерата си като журналистка и в продължение на шестнадесет години сътрудничи на редица ежедневни и седмични издания. Първият ѝ любовен роман излиза през 1979 година и ѝ донася огромна популярност. Понастоящем пише за три големи нюйоркски издателства: „Силует Букс“, „Фосет Букс“ и „Уорнър Букс“.

Сюзън Кайл е седемкратна носителка на Националната награда за бестселъри на „Уолдънбукс“. Повече от осемдесет нейни книги както с историческа, така и със съвременна тематика са преведени в страни от петте континента. В Япония е номинирана в престижната класация „ТОП-20“ за автори на любовни романи. Сред общо 23-те ѝ литературни отличия има четири награди „Далтън“ за най-големи продажби, три награди на критиката на списание „Романтик Таймз“, две регионални награди „Маги“, три награди „Сребърна писалка“ в клас „Affaire de Coeur“, присъждани на десетте най-добри автори според читателския интерес, две златни и една сребърна грамоти в същия клас, както и една награда „Букрак“ за любовен роман с най-големи продажби. През 1994 год. получава наградата на сп. „Романтик Таймз“ за цялостното си творчество. Всички нейни романи постоянно заемат челни места в бестселър-листите за серийте любовни романи на „Уолдънбукс“.

Като утвърден автор Сюзън Кайл е представена в няколко литературно-критически изследователски труда: „Първите дами на любовта“ от Катрин Фолк, „Любовни слова“ от Айлийн Фалън, „Автори на исторически и съвременни любовни романи през XX век“ на „Сейнт Джеймс Прес“, „Съвременни автори“ на „Гейл Рисърч Инкорпорейтид“ и в двата международни справочника — за литература и за бизнес — „Кой кой е?“ на „Мелроуз Прес“, Кеймбридж, Великобритания. За Сюзън Кайл известният критик Джон Холдън казва: „Тя написа най-нежните страници в американската литература“.

Сюзън Кайл членува и развива активна дейност в Съюза на американските писатели. В свободното си време се занимава с градинарство и астрономия, свири на пиано, учи френски и испански езици. Омъжена е от 1972 год. за Джеймс Кайл, от брака си имат един син — Блейн Едуард — роден през 1980 год. В момента е студентка последен курс по история със специализации по антропология и испански език в Пидмонт Колидж, Джорджия, и до края на 1995 год. ще се дипломира с бакалавърска степен по история.

Живее и твори в малко планинско градче с прекрасна природа в щата Джорджия.

Издание:

Сюзън Кайл. Богатата наследница
ИК „Слово“, Велико Търново, 1995
САЩ. Първо издание
Редактор: Александър Александров
ISBN: 954-439-367-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.